

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-91-11

Druk nr 4583

Warszawa, 17 sierpnia 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 561:

a) po § 1 dodaje się §1a w brzmieniu:

„§ 1a. W wypadku wyroku obcego przejętego do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej, prośbę o ułaskawienie przedstawia się sądowi, który orzekł w pierwszej instancji o przejęciu wyroku do wykonania.”.

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd, o którym mowa w § 1 i 1a, powinien rozpoznać prośbę o ułaskawienie w ciągu 2 miesięcy od daty jej otrzymania.”;

2) art. 607s § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Wykonanie kary odbywa się według przepisów prawa polskiego. Przepisy rozdziału 66g stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 611tg, art. 611ti § 2 i 3, art. 611tk, art. 611tm, art. 611to § 2 i art. 611tp.”;

3) po rozdziale 66e dodaje się rozdziały 66f – 66i w brzmieniu:

„Rozdział 66f

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności

Art. 611t. § 1. W razie prawomocnego orzeczenia przez sąd polski wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca kary pozbawienia wolności podlegającej wykonaniu, sąd okręgowy, w którego okręgu wydano orzeczenie, za zgodą skazanego, może wystąpić o wykonanie orzeczenia bezpośrednio do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania

orzeczenia”, jeżeli przekazanie orzeczenia do wykonania pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary.

§ 2. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, może nastąpić także na wniosek skazanego lub właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia.

§ 3. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, sąd kieruje do właściwego sądu lub innego organu:

1) państwa wykonania orzeczenia, którego skazany jest obywatelem i w którym posiada stałe lub czasowe miejsce pobytu,

2) państwa wykonania orzeczenia, którego skazany jest obywatelem i w którym nie posiada stałego lub czasowego miejsca pobytu, lecz na podstawie prawomocnej decyzji będzie do niego wydalony po odbyciu kary lub zwolnieniu z zakładu karnego,

3) innego państwa wykonania orzeczenia, za zgodą właściwego sądu lub innego organu tego państwa

– o ile skazany przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w państwie, do którego skierowano wystąpienie.

§ 4. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, każdorazowo sąd kieruje wyłącznie do jednego państwa wykonania orzeczenia. Ponowne wystąpienie do innego państwa wykonania orzeczenia może nastąpić jedynie w razie niewykonania albo częściowego wykonania orzeczenia.

§ 5. Zgoda skazanego na przekazanie nie jest wymagana w wypadku, gdy orzeczenie jest przekazywane do:

1) państwa wykonania orzeczenia, którego skazany jest obywatelem i w którym posiada stałe lub czasowe miejsce pobytu,

2) państwa wykonania orzeczenia, do którego skazany będzie wydalony po odbyciu kary lub zwolnieniu z zakładu karnego na podstawie prawomocnej decyzji o wydaleniu,

3) państwa wykonania orzeczenia, do którego skazany zbiegł z obawy przed toczącym się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej postępowaniem karnym lub obowiązkiem odbycia orzeczonej kary.

§ 6. Do poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 1, dołącza się zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie. Odpis orzeczenia wraz z odpisem zaświadczenia przekazuje się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 7. Zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.

§ 8. Przekazanie odpisu orzeczenia oraz zaświadczenia, o którym mowa w § 6, może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów. Na żądanie właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd przekazuje odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia.

§ 9. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.

§ 10. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 6, zawierając w nim szczegółowe informacje dotyczące przekazanego do wykonania orzeczenia, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.

Art. 611ta. § 1. Przed wystąpieniem do państwa, o którym mowa w art. 611t § 3 pkt 3, sąd zwraca się do właściwego sądu lub innego organu tego państwa o zgodę na przekazanie wyroku do wykonania. W pozostałych wypadkach sąd może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania o opinię w przedmiocie przekazania wyroku.

§ 2. Jeżeli zostaną ujawnione okoliczności przemawiające za tym, iż przekazanie orzeczenia do wykonania do państwa wykonania orzeczenia nie pozwalałoby w większym stopniu zrealizować wychowawczych i zapobiegawczych celów kary, sąd może odstąpić od wystąpienia, o którym mowa w art. 611t § 1 lub je cofnąć.

Art. 611tb. § 1. Sąd rozpoznaje sprawę wystąpienia do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, skazany, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się stawi. Na postanowienie sądu zażalenie nie przysługuje.

§ 2. Sąd umożliwia skazanemu, przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zajęcie stanowiska ustnie lub na piśmie w przedmiocie wystąpienia, o którym mowa w art. 611t § 1. Jeżeli wymagana jest zgoda skazanego na przekazanie, sąd odbiera od

skazanego przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oświadczenie w tym przedmiocie.

§ 3. W wypadku gdy skazany przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wyraził zgody na wystąpienie, o którym mowa w art. 611t § 1, sąd umarza postępowanie w przedmiocie wystąpienia, chyba że ma zastosowanie art. 611t § 5. W pozostałych wypadkach złożone oświadczenie przesyła się do państwa wykonania orzeczenia wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 611t § 6.

§ 4. Jeżeli skazany przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, sąd zawiadamia go o przekazaniu orzeczenia; w innym wypadku przekazuje zawiadomienie wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 611t § 6, do państwa wykonania orzeczenia.

§ 5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zawiadomienia, o którym mowa w § 4, zawierając w nim informacje dotyczące istotnych elementów związanych z wykonaniem orzeczenia, takich jak wskazanie właściwych organów państwa wydania i wykonania orzeczenia, prawa określającego warunki odbycia kary, warunkowego zwolnienia lub zawieszenia wykonania kary, mając na uwadze konieczność poinformowania skazanego o przekazaniu orzeczenia.

Art. 611tc. § 1. Sąd może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia o przekazanie informacji o treści prawa obcego mającego zastosowanie do warunkowego zwolnienia. Po uzyskaniu informacji o treści prawa obcego sąd może odstąpić od wystąpienia, o którym mowa w art. 611t § 1, lub je cofnąć albo zastrzec w porozumieniu z właściwym sądem lub innym organem państwa wykonania orzeczenia, że do decyzji o warunkowym zwolnieniu zastosowanie ma prawo polskie.

§ 2. Do czasu rozpoczęcia wykonania kary w państwie wykonania orzeczenia sąd może odstąpić od wystąpienia, o którym mowa w art. 611t § 1, lub je cofnąć także w wyniku zaistnienia innych przeszkód.

§ 3. Jeżeli państwo wykonania orzeczenia zwraca się o zgodę na ściganie skazanego za przestępstwa popełnione lub wykonanie kar orzeczonych przed przekazaniem skazanego temu państwu, sąd wydaje postanowienie w przedmiocie wniosku w terminie 30 dni. Art. 607e § 3 pkt 6, 607p, 607r oraz art. 607s § 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 611td. § 1 Wystąpienie o wykonanie orzeczenia, o którym mowa w art. 611t § 1, nie wstrzymuje postępowania wykonawczego.

§ 2. Po otrzymaniu informacji o rozpoczęciu wykonywania przez skazanego kary w państwie wykonania orzeczenia, postępowanie wykonawcze zawiesza się.

§ 3. Po otrzymaniu informacji o zakończeniu wykonywania kary sąd podejmuje zawieszono postępowanie i umarza je. Postępowanie umarza się również, jeżeli w stosunku do sprawcy zapadło w innym państwie członkowskim i zostało wykonane prawomocne orzeczenie co do tego samego czynu.

§ 4. W razie otrzymania informacji o niemożności wykonania orzeczenia w całości albo części z powodów innych niż wskazane w § 3 zdanie drugie, sąd podejmuje zawieszono postępowanie celem jego dalszego prowadzenia.

§ 5. Sąd może uzgodnić z właściwym sądem lub innym organem państwa wykonania orzeczenia, że w państwie tym nastąpi wykonanie tylko części orzeczonej kary pozbawienia wolności, pod warunkiem że nie spowoduje to wydłużenia czasu trwania kary. W takim wypadku po otrzymaniu informacji, o której mowa w § 2, postępowanie wykonawcze zawiesza się do czasu przekazania skazanego celem dalszego wykonywania kary na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a okres pozbawienia wolności w państwie wykonania orzeczenia zalicza się na poczet kary.

Art. 611te. W razie uchylenia orzeczenia, o którym mowa w art. 611t § 1, na skutek kasacji albo wznowienia postępowania, ułaskawienia skazanego, darowania przestępstwa na mocy amnestii albo przedawnienia wykonania kary, sąd niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.

Art. 611tf. § 1. Skazanego przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje się właściwemu sądowi lub innemu organowi państwa wykonania orzeczenia najpóźniej w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się zapadłej w tym państwie decyzji o wykonaniu orzeczenia. Art. 607n § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 2. W wypadku konieczności uzyskania zgody innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na przewóz skazanego przez jego terytorium, Minister Sprawiedliwości występuje z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na przewóz. Art. 611t § 6 zdanie pierwsze i § 7 stosuje się odpowiednio.

§ 3. W wypadku gdy właściwy organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej wskaże, iż skazany może być ścigany lub pozbawiony wolności w związku z przestępstwami popełnionymi przed opuszczeniem przez niego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Minister Sprawiedliwości może cofnąć wniosek o udzielenie zezwolenia na przewóz.

§ 4. Jeżeli nastąpi nieprzewidziane lądowanie, o którym mowa w art. 607zb § 4, informacje określone w § 2 przekazuje się w terminie 72 godzin.

Rozdział 66g

Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności

Art. 611tg. § 1. W razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wydania orzeczenia”, o wykonanie prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzeczenie to podlega wykonaniu przez sąd okręgowy. W rozumieniu przepisów niniejszego rozdziału „kara pozbawienia wolności” oznacza karę orzeczoną za przestępstwo.

§ 2. Sąd okręgowy, na wniosek sprawcy lub z urzędu, może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o przekazanie orzeczenia, o którym mowa w § 1, do wykonania, jeżeli pozwoli to w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary.

§ 3. Do orzeczenia, o którym mowa w § 1, lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem powinno być dołączone zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.

§ 4. Jeżeli zostaną ujawnione okoliczności przemawiające za tym, iż przejęcie orzeczenia do wykonania nie pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawczych i zapobiegawczych celów kary, sąd zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

§ 5. Na wniosek właściwego sądowego lub innego organu państwa wydania orzeczenia, sąd może wyrazić zgodę na wykonanie kary pozbawienia wolności, orzeczonej wobec sprawcy niemającego obywatelstwa polskiego lub nieposiadającego stałego lub czasowego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli pozwoli to

w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary.

§ 6. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego.

Art. 611th. § 1. Właściwy do rozpoznania spraw określonych w art. 611tg § 1, 2 i 5 jest sąd okręgowy, w którego okręgu skazany posiada stałe lub czasowe miejsce pobytu.

§ 2 Jeżeli nie można ustalić właściwości według zasad określonych w § 1, właściwy jest Sąd Okręgowy w Warszawie.

§ 3 Jeżeli sąd, do którego zostało skierowane orzeczenie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi i zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

Art. 611ti. § 1. Sąd rozpoznaje sprawę wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, na posiedzeniu, w którym mają prawo wziąć udział prokurator, skazany, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawi. Jeżeli skazany, który nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiada obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy może mu wyznaczyć obrońcę z urzędu.

§ 2. Skazany może ustnie lub na piśmie wyrazić zgodę na przekazanie lub złożyć oświadczenie o zrzeczeniu się korzystania z prawa określonego w art. 611tm, jeżeli zgoda lub oświadczenie nie zostały złożone w państwie wydania orzeczenia. Art. 611t § 5 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia, sąd wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia do ich uzupełnienia we wskazanym terminie. W razie niedotrzymania terminu postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o posiadane informacje.

Art. 611tj. § 1. Postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, sąd wydaje w terminie 40 dni od dnia otrzymania orzeczenia wraz z zaświadczeniem.

§ 2. Na postanowienie sądu w przedmiocie wykonania orzeczenia przysługuje zażalenie.

§ 3. Postępowanie w przedmiocie wykonania orzeczenia powinno zakończyć się prawomocnie w terminie 90 dni od dnia otrzymania wyroku wraz z zaświadczeniem.

§ 4. W wypadkach gdy termin określony w § 3 nie może być dotrzymany, należy zawiadomić właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, podając przyczynę opóźnienia i przewidywany termin wydania orzeczenia.

§ 5. Odpis postanowienia przekazuje się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 6. Do wykonania orzeczenia właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia sąd przystępuje niezwłocznie.

Art. 611tk. § 1. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, jeżeli:

1) czyn, w związku z którym wydano to orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego,

2) przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do którego postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone w państwie członkowskim, a orzeczenie w zakresie kary pozbawienia wolności zostało wykonane,

3) skazany nie wyraża zgody na przekazanie, chyba że:

a) jest obywatelem polskim i posiada stałe lub czasowe miejsce pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

b) została wobec niego wydana decyzja o wydaleniu lub deportacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

c) zbiegł na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w obawie przed toczącym się w państwie wydania orzeczenia postępowaniem karnym lub obowiązkiem odbycia orzeczonej kary,

4) skazany z powodu wieku nie ponosi według prawa polskiego odpowiedzialności karnej za czyny będące podstawą wydania orzeczenia,

5) naruszałoby to wolności i prawa człowieka i obywatela,

6) wykonanie kary łączy się z zastosowaniem terapii lub innych środków nieznanymi w ustawie,

7) skazany nie jest obywatelem polskim, chyba że zachodzą przesłanki określone w § 4.

§ 2. Przepisu § 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.

§ 3. Można odmówić wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, jeżeli:

1) mimo wezwania przez sąd do uzupełnienia informacji we wskazanym terminie, do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 611t § 6, albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty niezgodne z treścią orzeczenia,

2) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary, a przestępstwa, których to dotyczy, podlegały jurysdykcji sądów polskich,

3) skazany nie ma na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stałego ani czasowego miejsca pobytu, chyba że na podstawie prawomocnej decyzji ma zostać wydany do Polski lub zachodzą przesłanki określone w § 4,

4) z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611t § 6 wynika, iż orzeczenie zostało wydane pod nieobecność sprawcy, chyba że:

a) skazanego wezwano do udziału w postępowaniu lub w inny sposób zawiadomiono o terminie i miejscu rozprawy albo posiedzenia, pouczając, że niestawiennictwo nie stanowi przeszkody dla wydania orzeczenia,

b) obrońca sprawcy był obecny na rozprawie lub posiedzeniu,

c) po doręczeniu skazanemu odpisu orzeczenia wraz z pouczeniem o przysługującym mu prawie, terminie i sposobie złożenia w państwie wydania nakazu wniosku o przeprowadzenie z jego udziałem nowego postępowania sądowego w tej samej sprawie, skazany w ustawowym terminie nie złożył takiego wniosku albo oświadczył, że nie kwestionuje orzeczenia,

5) orzeczenie dotyczy przestępstw, które według prawa polskiego zostały popełnione w całości albo w części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym,

6) w chwili otrzymania orzeczenia pozostała do wykonania kara jest krótsza niż 6 miesięcy pozbawienia wolności,

7) skazany nie podlega jurysdykcji polskich sądów karnych, lub też brak jest wymaganego zezwolenia na jego ściganie,

8) przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych podlegałoby darowaniu na mocy amnestii,

9) organ państwa wydania orzeczenia nie wyraził zgody na podstawie art. 607e § 3 pkt. 8 w zw. z art. 611tm na to, by sprawcę ścigać za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania, lub wykonać orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności za inne przestępstwa.

§ 4. Sąd może wyrazić zgodę na przejście do wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, zapadłego wobec skazanego niebędącego obywatelem polskim lub niemającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stałego ani czasowego miejsca pobytu, jeżeli ze względu na sytuację rodzinną lub szczególne warunki osobiste skazanego przejście orzeczenia pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary.

§ 5. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt 2, 3 i 6 oraz w § 3 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 sąd przed podjęciem decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia informuje o możliwości odmowy wykonania orzeczenia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

Art. 611tl. § 1. Orzekając o wykonaniu kary pozbawienia wolności, sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego. Art. 607f i art. 607s § 4 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli rodzaj kary polegającej na pozbawieniu wolności jest nieznanym ustawie, sąd określa podlegającą wykonaniu karę jako karę pozbawienia wolności. Jeżeli przestępstwo zgodnie z przyjętą według prawa polskiego kwalifikacją prawną nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności, wykonuje się karę orzeczoną przez sąd państwa wydania orzeczenia w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Art. 611tm. § 1. W postępowaniu w przedmiocie wykonania orzeczenia dotyczącego kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej przez sąd innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio art. 607e § 1 – 4.

§ 2. Na wniosek właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia sąd udziela informacji o treści prawa polskiego mającego zastosowanie do warunkowego zwolnienia. Jeżeli sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia cofnie wystąpienie do czasu rozpoczęcia wykonywania kary, orzeczenie nie podlega wykonaniu.

Art. 611tn. § 1. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o tym, iż orzeczenie przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu, sąd wydaje niezwłocznie postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego.

§ 2. Jeżeli dalsze wykonywanie orzeczenia nie jest możliwe z przyczyn faktycznych lub prawnych, sąd niezwłocznie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego i zawiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

Art. 611to. § 1. Jeżeli skazany znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej sąd z urzędu lub na wniosek właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia może wydać postanowienie o tymczasowym aresztowaniu. Zamiast tymczasowego aresztowania sąd może zastosować inny środek zapobiegawczy, jeżeli jest on wystarczający do zapewnienia, iż skazany pozostanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.

§ 2. Jeżeli zastosowanie środka określonego w § 1 następuje w wyniku wniosku państwa wydania orzeczenia przed otrzymaniem orzeczenia wraz z zaświadczeniem, art. 605 § 5 i 6 i art. 607k § 3a stosuje się odpowiednio.

§ 3. Sąd może zastosować tymczasowe aresztowanie, oznaczając jego termin na czas niezbędny do przekazania skazanego z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej i doprowadzenia do zakładu karnego. Łączny okres stosowania tymczasowego aresztowania nie może przekroczyć 100 dni. Samoistną podstawą zastosowania tymczasowego aresztowania jest orzeczenie o wykonaniu kary pozbawienia wolności orzeczonej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Art. 611tp. § 1. Na wniosek państwa wydania orzeczenia Minister Sprawiedliwości udziela zezwolenia na przewóz sprawcy przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 7 dni od otrzymania wniosku.

§ 2. Do wniosku o zezwolenie na przewóz, o którym mowa w § 1, powinno być załączone zaświadczenie, o którym mowa w art. 611tg § 3. Wydanie zezwolenia, o którym mowa w § 1, można odroczyć do czasu uzyskania tłumaczenia zaświadczenia na język polski.

§ 3. Minister Sprawiedliwości informuje właściwy organ państwa wydania orzeczenia, iż art. 607e § 1 nie znajduje zastosowania w odniesieniu do przestępstw popełnionych lub kar

pozbawienia wolności orzeczonych przed opuszczeniem przez skazanego terytorium państwa wydania.

§ 4. Art. 607zb § 2 – 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 611tr. § 1. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tj § 1, oraz o istotnych orzeczeniach zapadłych w trakcie postępowania wykonawczego, jak również o ucieczce lub ukryciu się skazanego zawiadamia się niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. Zawiadomienie to może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

§ 2. W wypadku ucieczki lub ukrycia się skazanego postępowanie wykonawcze umarza się. Jeżeli miejsce pobytu skazanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zostanie następnie ustalone, zawiadamia się o tym niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. Orzeczona w tym państwie kara pozbawienia wolności może być wykonywana, jeżeli jego właściwy sąd lub inny organ ponownie skieruje wystąpienie, o którym mowa w art. 611tg § 1.

Art. 611ts. Koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, ponosi Skarb Państwa, z wyjątkiem kosztów przekazania sprawcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 66h

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, karę ograniczenia wolności, samoistnie orzeczony środek karny, a także orzeczenia o warunkowym zwolnieniu oraz warunkowym umorzeniu postępowania karnego

Art. 611u. § 1. W razie prawomocnego orzeczenia przez sąd polski wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kary ograniczenia wolności, samoistnie orzeczonego środka karnego, a także w razie warunkowego zwolnienia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego, jeżeli

orzeczenie nakłada na sprawcę obowiązki określone w art. 34 § 2, art. 39 pkt 2 – 2d i 5, art. 39 pkt 6 w zw. z art. 46 § 2, art. 72 § 1 pkt 1, 3 – 7a i 8 lub art. 72 § 2 Kodeksu karnego, lub oddaje skazanego pod dozór kuratora lub instytucji publicznej, sąd może wystąpić o wykonanie orzeczenia do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania orzeczenia”, w którym sprawca posiada legalne stałe miejsce pobytu, o ile sprawca przebywa w tym państwie lub oświadczy, że zamierza tam powrócić.

§ 2. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, może być na wniosek sprawcy skierowane również do innego państwa członkowskiego niż państwo legalnego stałego miejsca pobytu sprawcy, za zgodą właściwego sądu lub innego organu tego państwa.

§ 3. Wystąpienie, o którym mowa w § 1 i 2, każdorazowo sąd kieruje wyłącznie do jednego państwa wykonania orzeczenia. Ponowne wystąpienie do innego państwa wykonania orzeczenia może nastąpić jedynie w razie niewykonania albo częściowego wykonania orzeczenia.

§ 4. Do poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 1, dołącza się zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.

§ 5. Zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.

§ 6. Przekazanie odpisu orzeczenia oraz zaświadczenia może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów. Na żądanie właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd przekazuje odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia.

§ 7. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.

§ 8. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 4, zawierając w nim szczegółowe informacje, dotyczące przekazanego do wykonania orzeczenia, osoby skazanego, rodzaju i wymiaru kary lub środka oraz czasu i sposobu wykonania nałożonych obowiązków, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.

Art. 611ua. § 1. W razie wystąpienia o wykonanie orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1, postępowanie wykonawcze zawiesza się.

§ 2. Po otrzymaniu informacji o zakończeniu wykonywania orzeczenia sąd podejmuje zawieszone postępowanie i umarza je. Postępowanie umarza się również, jeżeli w stosunku do sprawcy zapadło w innym państwie członkowskim i zostało wykonane prawomocne orzeczenie co do tego samego czynu.

§ 3. W razie otrzymania informacji o niemożności wykonania orzeczenia w całości albo części z powodów innych niż wskazane w § 2 zdanie drugie, a także o niemożności wydania przez to państwo orzeczenia w przedmiocie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej, odwołania warunkowego zwolnienia albo innego orzeczenia związanego z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1, sąd podejmuje zawieszone postępowanie celem jego dalszego prowadzenia.

§ 4. W razie otrzymania informacji o dostosowaniu orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1, do prawa państwa wykonania i przed rozpoczęciem wykonywania tego orzeczenia w tym państwie, sąd w ciągu 10 dni może cofnąć wystąpienie, o którym mowa w art. 611u § 1 i 2, mając na uwadze cele kary.

§ 5. W razie wszczęcia nowego postępowania karnego przeciwko sprawcy, sąd może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania o wyrażenie zgody na cofnięcie wystąpienia, o którym mowa w art. 611u § 1 i 2. Po uzyskaniu zgody, sąd podejmuje zawieszone postępowanie celem jego dalszego prowadzenia.

§ 6. Na poczet wykonywanej kary lub środka, o którym mowa w art. 611u § 1, zalicza się okres faktycznego ich wykonywania w państwie wykonania.

Art. 611ub. § 1. W razie uchylenia orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1, na skutek kasacji albo wznowienia postępowania, ułaskawienia sprawcy, darowania przestępstwa na mocy amnestii albo przedawnienia wykonania kary lub w razie wystąpienia innych okoliczności skutkujących niemożnością wykonania tego orzeczenia, sąd niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.

§ 2. Sąd zawiadamia niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia o wszelkich okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1, przy użyciu zaświadczenia zawierającego wszystkie istotne informacje. Sąd zawiadamia również niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia o wszelkich istotnych orzeczeniach zapadłych w trakcie postępowania

wykonawczego.

§ 3. Zawiadomienie, o którym mowa w § 1 – 2, może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 2, zawierając w nim szczegółowe informacje dotyczące naruszeń obowiązków nałożonych na sprawcę i innych okoliczności mających wpływ na wykonanie orzeczenia, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji.

Art. 611uc. Sąd rozpoznaje sprawę wystąpienia do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator i pokrzywdzony, sprawca, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawi. Na postanowienie sądu zażalenie nie przysługuje.

Rozdział 66i

Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia karnego związanego z poddaniem sprawcy próbie

Art. 611ud. § 1. W razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wydania orzeczenia”, o wykonanie prawomocnego orzeczenia skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo na samoistną karę lub środek niepolegający na pozbawieniu wolności lub grzywnie, bądź orzekającego o warunkowym zwolnieniu, warunkowym umorzeniu postępowania karnego lub innym warunkowym odroczeniu wykonania kary, orzeczenie to podlega wykonaniu przez sąd rejonowy, w okręgu którego sprawca posiada legalne stałe miejsce pobytu, jeżeli w wyznaczonym okresie próby nakłada ono na sprawcę obowiązek:

- 1) stawiennictwa przed określonym organem,
- 2) informowania określonego organu o zmianie miejsca pobytu lub miejsca pracy albo uzyskiwania zgody na taką zmianę,

3) przebywania albo powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, w tym również jeśli orzeczenie zakazuje wstępu do określonych miejsc lub na imprezy o charakterze masowym,

4) powstrzymania się od kontaktowania z określonymi osobami lub zbliżania się do określonych osób,

5) powstrzymania się od posiadania określonych przedmiotów,

6) łożenia na utrzymanie innej osoby,

7) naprawienia szkody,

8) nauki,

9) wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, pracy społecznie użytecznej lub pracy zarobkowej,

10) poddania się określonym zakazom albo ograniczeniom w wykonywaniu zawodu, prowadzeniu działalności zawodowej lub gospodarczej,

11) poddania się leczeniu albo oddziaływaniom terapeutycznym,

12) poddania się dozorowi kuratora, pracownika społecznego lub instytucji publicznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym.

§ 2. Do orzeczenia, o którym mowa w § 1, lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem powinno być dołączone zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.

§ 3. Jeżeli sąd, do którego zostało skierowane wystąpienie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi i zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

§ 4. Na wniosek właściwego sądowego lub innego organu państwa wydania orzeczenia, sąd może wyrazić zgodę na wykonanie kary lub środka, o których mowa w § 1, orzeczonego wobec sprawcy nieposiadającego legalnego stałego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli pozwoli to w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary lub środka. Art. 32 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego. Przepis art. 611c § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 611ue. § 1. Sąd rozpoznaje sprawę wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, sprawca, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się stawi. Jeżeli sprawca, który nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiada obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy może mu wyznaczyć obrońcę z urzędu.

§ 2. Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, sąd wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia do ich uzupełnienia we wskazanym terminie. W razie niedotrzymania terminu, postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o posiadane informacje.

§ 3. Orzekając o wykonaniu kary lub środka, o których mowa w art. 611ud § 1, sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego. Jeżeli rodzaj kary lub środka albo sposób wykonania nałożonych obowiązków są nieznane ustawie, sąd określa karę, środek lub obowiązek według prawa polskiego. Podstawę określenia kary lub środka podlegającego wykonaniu stanowi wyrok wydany przez sąd państwa członkowskiego Unii Europejskiej, kara grożąca za taki czyn w polskim prawie oraz okres rzeczywistego wykonywania kary, środka lub obowiązku za granicą, z uwzględnieniem różnic na korzyść skazanego. Jeżeli wymiar kary, środka, obowiązku lub okresu próby jest wyższy niż przewidziany w ustawie, sąd określa go w górnej granicy wymiaru według prawa polskiego.

§ 4. Jeżeli orzeczenie, o którym mowa w art. 611ud § 1, nie określa kary pozbawienia wolności, która będzie wymierzona sprawcy w wypadku niewykonywania nałożonych obowiązków lub podjęcia warunkowo umorzonych postępowania karnego, sąd orzeka o wykonaniu orzeczenia jedynie w zakresie nałożonych w nim obowiązków. Art. 611ub § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 611uf. § 1. Postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, sąd wydaje w terminie 30 dni od dnia otrzymania orzeczenia wraz z zaświadczeniem.

§ 2. Na postanowienie sądu w przedmiocie wykonania orzeczenia przysługuje zażalenie.

§ 3. Postępowanie w przedmiocie wykonania orzeczenia powinno zakończyć się prawomocnie w terminie 60 dni od dnia otrzymania wyroku wraz z zaświadczeniem.

§ 4. W wypadkach gdy termin określony w § 3 nie może być dotrzymany, należy

zawiadomić właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, podając przyczynę opóźnienia i przewidywany termin wydania orzeczenia.

§ 5. Do wykonania orzeczenia właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia sąd przystępuje niezwłocznie.

Art. 61 lug. § 1. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 61 lug § 1, jeżeli:

1) czyn, w związku z którym wydano to orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego,

2) sprawca nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że istnieją podstawy do uznania, że sprawca na nie powróci.

§ 2. Przepisu § 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.

§ 3. Można odmówić wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 61 lug § 1, jeżeli:

1) mimo wezwania przez sąd do uzupełnienia informacji we wskazanym terminie, do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 61 lug § 2, albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty niezgodne z treścią orzeczenia,

2) przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone w państwie członkowskim, a orzeczenie w zakresie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania albo samoistnej kary lub środka niepolegającego na pozbawieniu wolności lub grzywnie, zostało wykonane,

3) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary, a przestępstwa, których to dotyczy, podlegały jurysdykcji sądów polskich,

4) orzeczenie dotyczy przestępstw, które według prawa polskiego zostały popełnione w całości albo w części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym,

5) sprawca z powodu wieku nie ponosi według prawa polskiego odpowiedzialności karnej za czyny będące podstawą wydania orzeczenia,

6) sprawca korzysta z immunitetu, zgodnie z którym niemożliwy jest nadzór nad przestrzeganiem nałożonych obowiązków,

7) z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ud § 2, wynika, że orzeczenie zostało wydane pod nieobecność sprawcy, chyba że:

a) sprawcę wezwano do udziału w postępowaniu lub w inny sposób zawiadomiono o terminie i miejscu rozprawy albo posiedzenia, pouczając, że niestawiennictwo nie stanowi przeszkody dla wydania orzeczenia,

b) obrońca sprawcy był obecny na rozprawie lub posiedzeniu,

c) po doręczeniu sprawcy odpisu orzeczenia wraz z pouczeniem o przysługującym mu prawie, terminie i sposobie złożenia w państwie wydania nakazu wniosku o przeprowadzenie z jego udziałem nowego postępowania sądowego w tej samej sprawie, sprawca w ustawowym terminie nie złożył takiego wniosku albo oświadczył, że nie kwestionuje orzeczenia,

8) orzeczenie dotyczy wyłącznie obowiązków innych niż określone w art. 611ud § 1 lub zostało przekazane pomimo niespełnienia warunków przewidzianych w art. 611u,

9) przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych podlegałoby darowaniu na mocy amnestii,

10) orzeczenie przewiduje środek związany z leczeniem nieznanym ustawie,

11) pozostały czas wykonania nałożonych obowiązków jest krótszy niż 6 miesięcy.

§ 4. W wypadkach wskazanych w § 1 i 3, gdy przemawiają za tym szczególne względy, sąd, w uzgodnieniu z właściwym sądem lub innym organem państwa wydania orzeczenia, może orzec o wykonaniu orzeczenia jedynie w zakresie nałożonych w nim obowiązków. W zakresie zarządzenia wykonania kary, odwołania warunkowego zwolnienia, orzeczenia kary zastępczej oraz ustanowienia, rozszerzenia, zmiany i zwolnienia od wykonania nałożonych obowiązków w okresie próby albo uznania kary lub środka za wykonane, orzeczenie wykonuje właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, chyba że uzgodniono inaczej.

§ 5. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt 2 oraz w § 3 pkt 1, 2, 4, 7, 9, 10 lub 11 sąd przed podjęciem decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia informuje o możliwości odmowy wykonania orzeczenia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

Art. 611uh. § 1. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o tym, iż orzeczenie przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu, sąd niezwłocznie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania

wykonawczego.

§ 2. Jeżeli dalsze wykonywanie orzeczenia nie jest możliwe z przyczyn faktycznych lub prawnych, sąd niezwłocznie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego i zawiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

§ 3. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o tym, iż przeciwko sprawcy wszczęto nowe postępowanie karne i na uzasadniony wniosek tego sądu lub organu, sąd może wyrazić zgodę na cofnięcie wystąpienia, o którym mowa w art. 611ud § 1, mając na uwadze cele kary lub środka, okres ich wykonywania oraz postawę sprawcy. Sąd umożliwi sprawcy, przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zajęcie stanowiska ustnie lub na piśmie w przedmiocie cofnięcia wystąpienia. Wyrażając zgodę na cofnięcie wystąpienia sąd umarza postanowienie wykonawcze.

Art. 611ui. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, oraz o istotnych orzeczeniach zapadłych w trakcie postępowania wykonawczego zawiadamia się niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. Zawiadomienie to może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

Art. 611uj. Koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, ponosi Skarb Państwa.”;

4) w art. 613 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Z wyjątkiem wypadków określonych w art. 595 oraz w rozdziałach 62a, 62b, 65a, 65b, 66a – 66d, 66f – 66i z mającymi siedzibę za granicą organami obcego państwa oraz z osobami wymienionymi w art. 578 oraz w art. 579, sądy i prokuratorzy każdorazowo porozumiewają się, w tym przy doręczaniu pism procesowych, za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości, a ten w razie potrzeby przez ministra właściwego do spraw zagranicznych.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.³⁾) w art. 18 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, określi, w drodze rozporządzenia, sposób realizacji zadań związanych ze współpracą prokuratury z organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi działającymi na podstawie umów międzynarodowych, w tym umów konstytuujących organizacje międzynarodowe ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską, mając na uwadze konieczność prawidłowej realizacji obowiązków wynikających z tych umów lub aktów prawa stanowionego przez organizację międzynarodową powołaną do zwalczania przestępczości, w szczególności określenia zasad wymiany informacji między państwami członkowskimi tych organizacji i organami tych organizacji, realizacji wniosków o pomoc prawną, ochrony przetwarzanych danych osobowych i bezpieczeństwa przetwarzanych danych.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 292, z późn. zm.⁴⁾) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 po pkt 6b dodaje się pkt 6c w brzmieniu:

„6c) informację o przejęciu do wykonania kary orzeczonej przez właściwy organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiego, w tym oznaczenie organu, który wydał orzeczenie, państwa wydania orzeczenia, sygnaturę akt sprawy oraz datę wydania orzeczenia;”;

2) w ust. 2:

a) w pkt 35 kropkę zastępuje się średnikiem,

b) dodaje się pkt 36 w brzmieniu:

„36) przekazaniu do wykonania orzeczonej kary właściwemu organowi sądowemu państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz o jej wykonaniu przez ten organ.”.

Art. 4. § 1. Rozdziałów 66f i 66g Kodeksu postępowania karnego nie stosuje się do wyroków wydanych przed dniem 5 grudnia 2011 r.

§ 2. Przewidzianego w art. 611t § 5 pkt 1 i art. 611tk § 1 pkt 3 lit. a Kodeksu postępowania karnego wyjątku od obowiązku uzyskania zgody skazanego na przekazanie nie stosuje się do wyroków wydanych przed dniem 5 grudnia 2016 r. wobec obywatela polskiego.

Art. 5. § 1. W latach 2012 – 2021 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym ustawy wynosi 243 740 tys. zł, z tym że w:

- 1) 2012 r. – 0 tys. zł;
- 2) 2013 r. – 22 400 tys. zł;
- 3) 2014 r. – 20 800 tys. zł;
- 4) 2015 r. – 14 400 tys. zł;
- 5) 2016 r. – 7 875 tys. zł;
- 6) 2017 r. – 33 546 tys. zł;
- 7) 2018 r. – 34 686 tys. zł;
- 8) 2019 r. – 35 865 tys. zł;
- 9) 2020 r. – 37 084 tys. zł;
- 10) 2021 r. – 37 084 tys. zł.

§ 2. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w § 1, jest Minister Sprawiedliwości.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze oraz ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307 oraz z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678 i Nr 142, poz. 829.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 26, poz. 156 i 157, Nr 56, poz. 459, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474, Nr 219, poz. 1706 i Nr 223, poz. 1777, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 53, poz. 273.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 53, poz. 432 i Nr 168, poz. 1323 oraz z 2010 r. Nr 212, poz. 1385 i Nr 229, poz. 1497.

UZASADNIENIE

1. Cele projektu

Celem projektu ustawy jest dostosowanie prawa polskiego do postanowień decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (dalej: jako decyzja ramowa o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności)¹⁾, która nakłada na Rzeczpospolitą Polską, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, obowiązek wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów umożliwiających wykonywanie kar pozbawienia wolności bezpośrednio na podstawie orzeczeń sądów innych państw członkowskich UE. Projekt stanowi również implementację decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych (w dalszej części: decyzja ramowa o probacji)²⁾.

Generalnym celem współpracy policyjnej i sądowej w Unii Europejskiej jest zapewnienie wszystkim obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa. W tym zakresie podstawową rolę odgrywa zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych, zawarta w konkluzjach z posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere z dnia 15 i 16 października 1999 r., potwierdzona następnie w programie haskim z dnia 4 i 5 listopada 2004 r. na rzecz wzmocnienia wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej. Konsekwencją jest proces zmiany podstaw współpracy w sprawach karnych między państwami członkowskimi, z tradycyjnych mechanizmów prawnomiędzynarodowych na akty prawne opierające się na wzajemnym uznawaniu orzeczeń w sprawach karnych. W ten sposób współpraca ta zostaje znacznie uproszczona, co łączy się z istotnym przyspieszeniem

¹⁾ Dz. Urz. UE L 327 z 05.12.2008 r., str. 27.

²⁾ Dz. Urz. UE L 337 z 16.12.2008 r., str. 102.

procedowania w sprawach karnych ze stosunków międzynarodowych. Powołane decyzje ramowe stanowią kolejne akty prawne UE z zakresu współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, urzeczywistniające zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń.

Celem nowelizacji jest także wprowadzenie regulacji dotyczących współpracy polskiej prokuratury z organem Unii Europejskiej – Eurojustem, którego struktura, w celu zwiększenia skuteczności, została rozbudowana w zakresie krajowych systemów koordynacyjnych na mocy decyzji Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością (dalej jako: „nowa decyzja o Eurojust”)³⁾.

2. Zmiany w ustawie – Kodeks postępowania karnego, w zakresie dotyczącym wykonania orzeczeń skazujących na karę pozbawienia wolności

Tradycyjna procedura, wskazana w rozdziale 66 Kodeksu postępowania karnego „Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania” przewiduje, że w razie otrzymania wniosku państwa obcego o wykonanie kary pozbawienia wolności lub środka polegającego na pozbawieniu wolności Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej (art. 609 § 1 i 2 K.p.k.). Po przejęciu orzeczenia do wykonania, sąd określa kwalifikację prawną według prawa polskiego oraz karę i środek podlegający wykonaniu, a także dokonuje ewentualnego zaliczenia kar lub środków już wykonanych za granicą oraz przeliczenia na polską walutę wysokości orzeczonej tam grzywny (art. 611c § 1 – 3 K.p.k.). Następuje tym samym przekształcenie orzeczenia organu obcego państwa w orzeczenie sądu polskiego, przez co faktycznie wykonaniu podlega orzeczenie krajowe.

Tymczasem instrumenty Unii Europejskiej opierające się na zasadzie wzajemnego uznawania orzeczeń, zakładają, iż sąd krajowy ma obowiązek spowodować wykonanie orzeczenia organu państwa obcego „w najkrótszym możliwym terminie”. Procedura ta,

³⁾ Dz. Urz. UE L z 2009 r., Nr 138, s. 14.

z założenia, ma być jak najbliższa krajowej procedurze wykonawczej, w której zastosowanie znajdują niemal wyłącznie dotychczas istniejące regulacje prawne państwa wykonania orzeczenia. Zasadę tę podkreślono w art. 17 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności.

Decyzja ramowa opiera się na następujących założeniach:

- zmiana metody przekazywania skazanych z klasycznej pomocy prawnej na wzajemne uznawanie orzeczeń (podobnie jak przejście z modelu ekstradycji na ENA); decyzja o przejęciu skazanego stanowi zobowiązanie, którego odmowa jest możliwa jedynie w enumeratywnie wyliczonych przypadkach,
- wyłączenie roli organu centralnego (ministerstwa sprawiedliwości) i przekazanie obrotu bezpośrednio sądom lub innym właściwym organom,
- wyłączenie, co do zasady, warunku zgody państwa wykonania (wyjątkowo zgoda byłaby wymagana w razie przekazania do państwa innego niż to, którego skazany jest obywatelem i w którym zamieszkuje lub do którego zostałby wydalony),
- znaczne ograniczenie warunku zgody skazanego (zgoda nie byłaby wymagana w razie przekazania do państwa, którego skazany jest obywatelem i w którym zamieszkuje, do którego zostałby wydalony lub do którego uciekł),
- określenie wiążących terminów podjęcia decyzji w przedmiocie uznania wyroku i wykonania kary (90 dni) oraz transferu skazanego (30 dni).

Zasadnicze różnice proceduralne między dotychczasowymi rozwiązaniami a przepisami decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności spowodowały konieczność systematycznego wyodrębnienia nowych przepisów. W związku z tym postanowiono o zamieszczeniu regulacji implementujących decyzję ramową w nowych rozdziałach 66f i 66g, w art. 611t – 611ts Kodeksu postępowania karnego. Analogiczne rozwiązanie przyjęto przez dodanie do Kodeksu postępowania karnego rozdziałów 66a i 66b w związku z implementacją decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (dalej jako decyzja ramowa o karach pieniężnych)⁴⁾ oraz rozdziałów 66c i 66d w związku z implementacją decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW

⁴⁾ Dz. Urz. UE L z 2005 r., Nr 76, s. 16.

z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty (dalej jako: decyzja ramowa o nakazach konfiskaty)⁵⁾.

Projektowany rozdział 66f odnosi się do wystąpienia przez polski sąd do właściwych organów innych państw członkowskich UE o bezpośrednie wykonanie prawomocnych orzeczeń dotyczących kary pozbawienia wolności.

W art. 611t określa się warunki wszczęcia procedury przekazania wydanego w Polsce prawomocnego orzeczenia dotyczącego kary pozbawienia wolności. Należą do nich stwierdzenie pobytu skazanego w Polsce lub na terytorium państwa wykonania orzeczenia, zgoda skazanego (w wypadkach, gdy jest ona niezbędna) oraz przekazanie do jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, określonych w decyzji ramowej (art. 4 ust. 1 lit. a – c). Są to:

- państwo członkowskie, którego skazany jest obywatelem i w którym mieszka, przy czym, zgodnie z punktem 17 preambuły do decyzji ramowej 2008/909/WSiSW, miejsce, gdzie dana osoba mieszka oznacza miejsce, z którym ta osoba jest związana nie tylko przez miejsce pobytu, lecz również przez rodzinę, więzi społeczne i zawodowe,
- państwo członkowskie, którego skazany jest obywatelem, ale w którym nie mieszka i do którego skazany będzie wydalony po odbyciu kary lub zwolnieniu z zakładu karnego na podstawie prawomocnej decyzji o wydaleniu,
- państwo członkowskie inne niż określone w lit. a i b.

W wypadku, gdy skazany nie przebywa w Polsce, sąd ustala miejsce jego pobytu. Właściwym sądem do orzekania w przedmiocie wydania orzeczenia jest sąd okręgowy. Wskazanie sądu okręgowego wynika z konieczności zachowania spójności z regulacjami dotyczącymi obrotu prawnego w odniesieniu do osób pozbawionych wolności. Zarówno w procedurze wydania oraz przewozu osób ściganych lub skazanych (określonej w rozdziale 65 Kodeksu postępowania karnego), jak również w procedurze przejęcia i przekazania orzeczeń do wykonania (określonej w rozdziale 66 Kodeksu postępowania karnego), a także

⁵⁾ Dz. Urz. UE L 328 z 2006 r. str. 59.

w procedurze wydania i wykonania europejskiego nakazu aresztowania (rozdziały 65a i 65b Kodeksu postępowania karnego) przewidziano właściwość sądu okręgowego.

Przekazanie orzeczenia następuje do właściwego organu państwa wykonania orzeczenia. Kwestię, który organ jest właściwy, rozstrzyga dane państwo członkowskie (art. 2 ust. 1 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności). Powoduje to, że chociaż właściwym organem w Polsce będzie sąd okręgowy, nie znaczy to, iż takie same unormowanie zostanie przyjęte w innych państwach członkowskich. Możliwość taka została wprost przewidziana w art. 5 ust. 1 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, ustanawiającym bezpośrednią drogę przekazania orzeczenia między właściwymi organami państwa wydania i wykonania orzeczenia. Dokładne ustalenie organów wyznaczonych w innych państwach członkowskich nastąpi po udostępnieniu przez Sekretariat Generalny Rady otrzymanych informacji od poszczególnych państw członkowskich UE.

Przekazanie następuje, przede wszystkim w oparciu o przesłankę obywatelstwa skazanego. Z uwagi jednak na to, że celem decyzji ramowej jest przekazanie skazanego w celu realizacji wychowawczych i zapobiegawczych celów kary, możliwe jest przekazanie orzeczenia również do państwa członkowskiego UE, w którym przebywa, lecz którego obywatelstwa nie posiada. W takim wypadku niezbędne jest jednak uzyskanie zgody właściwego organu tego państwa (art. 611t § 3 pkt 3).

Kolejnym elementem niezbędnym dla możliwości wystąpienia do państwa wykonania orzeczenia jest uzyskanie zgody skazanego na przekazanie. Wymóg ten aktualizuje się w sytuacji, gdy skazany przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrażenie zgody na przekazanie może nastąpić zarówno w formie pisemnej, jak również ustnie do protokołu. W tym celu sąd wyznaczy posiedzenie, w którym udział będą mogli wziąć prokurator, skazany, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawi. Wymóg uzyskania zgody ma charakter bezwzględny. Możliwe są bowiem sytuacje, gdy mimo pobytu skazanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie stawi się on na posiedzenie lub odmówi złożenia oświadczenia w tym względzie. Uniemożliwi to polskiemu sądowi wystąpienie do państwa wykonania orzeczenia. Również w wypadku, gdy skazany nie zgodził się na przekazanie, sąd umorzy postępowanie w przedmiocie wystąpienia. O przekazaniu orzeczenia do państwa wykonania sąd

poinformuje skazanego, o ile przebywa on na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli natomiast skazany przebywa na terytorium państwa wykonania orzeczenia, właściwy organ państwa wykonania podejmie odpowiednie czynności w celu uzyskania zgody skazanego na przekazanie (art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1).

Od wymogu uzyskania zgody skazanego przewidziano trzy wyjątki w art. 6 ust. 2 decyzji ramowej, tj. gdy przekazanie następuje do:

1) państwa wykonania orzeczenia, którego skazany jest obywatelem i w którym posiada stałe lub czasowe miejsce pobytu,

2) państwa wykonania orzeczenia, do którego skazany będzie wydalony po odbyciu kary lub zwolnieniu z zakładu karnego na podstawie prawomocnej decyzji o wydaleniu,

3) państwa wykonania orzeczenia, do którego skazany zbiegł z obawy przed toczącym się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej postępowaniem karnym lub obowiązkiem odbycia orzeczonej kary.

Uzasadnieniem możliwości wyłączenia zgody skazanego jest istnienie wzajemnego zaufania do systemów prawnych innych państw członkowskich, które umożliwia uznanie przez państwo wykonania decyzji podjętych przez organy państwa wydania. To zaufanie umożliwia odstąpienie od wymogu uzyskania zgody skazanego na przekazanie wyroku, niezależnie od konieczności zapewnienia mu odpowiednich gwarancji procesowych.

Przekazaniu podlega potwierdzony odpis wyroku poświadczony za zgodność z oryginałem wraz ze standardowym zaświadczeniem. Model zakładający dołączanie do orzeczenia ujednoliconego zaświadczenia został wprowadzony w decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z 13.06.2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (dalej: decyzja ramowa w sprawie ENA)⁶⁾ i następnie powielany był w pozostałych decyzjach ramowych rozszerzających stosowanie zasady wzajemnego uznawania na inne obszary współpracy sądowej w sprawach karnych. Wzór zaświadczenia został zamieszczony w aneksie I do decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności. Wzór zaświadczenia określi Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia, które powinno zawierać m.in. wskazanie

⁶⁾ Dz. Urz. WE L z 18.07.2002 r., Nr 190, s. 1.

państwa wydania, w tym sądu, który wydał orzeczenie, państwa wykonania orzeczenia, informacje dotyczące skazanego, powody wystąpienia do państwa wykonania orzeczenia, itd. Jego celem jest uporządkowanie informacji zawartych w wyroku w taki sposób, aby były one łatwe do pozyskania przez osobę, która nie zna reżimu prawnego, w jakim zapadł wyrok. Zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język państwa wykonania. Odpis wyroku może być przekazany w oryginalnym brzmieniu. Przekazanie następuje zawsze tylko do jednego państwa członkowskiego.

W art. 611ta przewidziano procedurę konsultacji między polskim sądem i właściwym sądem lub innym organem państwa wykonania orzeczenia. Co do zasady ma ona charakter fakultatywny, tym niemniej w wypadku wystąpienia do państwa członkowskiego innego niż państwo obywatelstwa procedura konsultacji ma charakter obligatoryjny. Jeżeli w wyniku konsultacji okaże się, iż w rozważanym państwie wykonania orzeczenia nie uda się zrealizować wychowawczych i zapobiegawczych celów kary, sąd może albo odstąpić od wystąpienia, albo wycofać już wysłane wystąpienie.

Art. 611tb określa procedurę wystąpienia do państwa wykonania orzeczenia. Sąd ma obowiązek wyznaczyć posiedzenie, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, skazany, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawi. Celem posiedzenia jest uzyskanie oświadczenia skazanego w przedmiocie zgody na przekazanie, jeżeli przebywa on w Polsce. Oświadczenie może zostać udzielone ustnie do protokołu lub pisemnie. Z tego względu, jeżeli uzyskanie zgody jest niezbędne do wystąpienia do innego państwa członkowskiego, sąd odbiera od skazanego takie oświadczenie. Jeżeli skazany nie wyrazi zgody na przekazanie lub w wyniku obstrukcji nie złoży żadnego oświadczenia, zaś jego zgoda jest niezbędna, sąd umorzy postępowanie w przedmiocie wystąpienia. Jeżeli skazany wyrazi zgodę na przekazanie, sąd przesyła oświadczenie do państwa wykonania orzeczenia. Jeżeli natomiast sąd stwierdzi, iż skazany przebywa w innym państwie członkowskim UE, nie ma on obowiązku uzyskania zgody na przekazanie.

Decyzja w przedmiocie wystąpienia przybiera formę postanowienia. Na postanowienia zażalenie nie przysługuje. Uregulowanie niezaskarżalnego modelu postanowienia w przedmiocie wystąpienia ma na celu zachowanie spójności z analogicznymi

sytuacjami związanymi z wystąpieniem do innego państwa członkowskiego, zastosowanymi w art. 611fe K.p.k. w odniesieniu do wystąpienia o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym i art. 611fs K.p.k. w odniesieniu do wystąpienia o wykonanie orzeczenia przepadku. Jeżeli skazany przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, sąd zawiadamia go o przekazaniu orzeczenia, zaś w innym wypadku przekazuje zawiadomienie wraz z zaświadczeniem do państwa wykonania orzeczenia.

Na podstawie art. 611tc sąd może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia o informację o treści prawa obcego dotyczącego zasad warunkowego zwolnienia z odbycia kary zarówno przed wystąpieniem, jak i w późniejszym okresie. Zważywszy na to, że do wykonania przekazanej kary pozbawienia wolności zastosowanie ma prawo państwa wykonania orzeczenia, sąd może w wypadku znacznych rozbieżności w warunkach dotyczących wcześniejszego zwolnienia z odbycia kary, odstąpić od wystąpienia lub je cofnąć, ale również uzgodnić z właściwym organem państwa wykonania orzeczenia, iż zastosowanie będą miały przepisy prawa polskiego dotyczące warunkowego zwolnienia (art. 77 K.k. i dalsze). Sąd może odstąpić od wystąpienia lub je cofnąć także w wypadku zaistnienia innych przeszkód w państwie wykonania orzeczenia (np. darowanie przestępstwa na mocy amnestii). Nastąpić to może jedynie do momentu rozpoczęcia wykonywania kary w państwie wykonania orzeczenia.

Art. 611td stanowi transpozycję art. 22 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, określającego skutki przekazania osoby skazanej. Art. 611td § 1 przewiduje, iż wystąpienie o wykonanie orzeczenia nie wstrzymuje postępowania wykonawczego. Dopiero uzyskanie od państwa wykonania orzeczenia informacji o rozpoczęciu wykonywania kary będzie stanowić podstawę zawieszenia postępowania wykonawczego. Jeżeli państwo wykonania orzeczenia poinformuje o zakończeniu wykonania kary, sąd polski podejmie postępowanie i umorzy je. Umorzenie postępowania nastąpi także wówczas, gdy w stosunku do sprawcy zapadło w innym państwie członkowskim i zostało wykonane prawomocne orzeczenie co do tego samego czynu. W wypadku otrzymania od właściwego organu państwa wykonania orzeczenia informacji o niemożności wykonania orzeczenia w całości albo części, sąd podejmuje zawieszone postępowanie w celu jego dalszego prowadzenia.

Jeżeli okazałoby się, iż z uwagi na rozbieżności w wysokości zagrożenia ustawowego za dane przestępstwo, w państwie wykonania orzeczenia odbyciu podlegałyby kara pozbawienia wolności w wymiarze znacznie niższym od orzeczonego w Polsce, sąd może uzgodnić z właściwym organem państwa wykonania orzeczenia, że w państwie tym nastąpi wykonanie tylko części orzeczonej kary pozbawienia wolności. Przekazanie części kary do odbycia nie może jednak skutkować wydłużeniem czasu trwania kary. Postępowanie wykonawcze zawiesza się wówczas do czasu przekazania skazanego w celu dalszego wykonywania kary na terytorium Polski, zaś okres pozbawienia wolności w innym państwie członkowskim UE zalicza się na poczet kary.

W art. 611te przewidziano, iż w wypadku uchylenia orzeczenia, o którym mowa w art. 611t § 1, na skutek kasacji albo wznowienia postępowania, ułaskawienia skazanego, darowania przestępstwa na mocy amnestii albo przedawnienia wykonania kary, sąd niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia. Przepis stanowi transpozycję art. 20 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, nakładającego na państwo wydania obowiązek poinformowania państwa wykonania orzeczenia o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których kara przestaje być wykonana.

Art. 611tf § 1 stanowi transpozycję art. 15 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności. Określa on terminy przekazania skazanego w wypadku uznania orzeczenia przez właściwy organ państwa wykonania orzeczenia. Powinno ono nastąpić w terminie 30 dni od uprawomocnienia się decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia. Jeżeli jednak przekazanie nie jest możliwe na skutek siły wyższej albo zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby, przekazanie nastąpi w terminie 10 dni od nowo ustalonego terminu między polskim sądem i właściwym organem państwa wykonania orzeczenia.

Art. 611tf § 2 – 4 określa czynności konieczne do uzyskania zgody innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na przewóz skazanego przez jego terytorium. W takim wypadku Minister Sprawiedliwości występuje z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na przewóz, dołączając do niego zaświadczenie, o którym mowa w art. 611t § 6, przetłumaczone

na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo. Minister Sprawiedliwości może jednak cofnąć wniosek o udzielenie zezwolenia na przewóz, gdyby z przewozem wiązała się możliwość ścigania skazanego lub wykonania kary pozbawienia wolności w związku z przestępstwami popełnionymi przed opuszczeniem przez niego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Należy ponadto zauważyć, że projekt przewiduje możliwość wystąpienia przez sąd polski do innego państwa członkowskiego UE jedynie o wykonanie kary pozbawienia wolności, wyłączając tym samym możliwość wystąpienia o przekazanie wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności. Jest to pominięcie celowe, wynikające z faktu, iż środek taki jest orzekany bezterminowo, co zdaje się uniemożliwiać poddanie go procedurze przewidzianej w decyzji ramowej. Na marginesie należy odnotować, że formularz stanowiący załącznik do decyzji ramowej nie został przystosowany do przekazywania do wykonania orzeczeń o zastosowaniu bezterminowych środków zabezpieczających, co wskazuje, że omawiany instrument nie został skonstruowany z myślą o wykonywaniu również takich środków.

Projektowany rozdział 66g Kodeksu postępowania karnego odnosi się do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności, wydanych przez sądy państw członkowskich UE, które podlegać mają wykonaniu w Polsce.

Art. 611tg – 611tr regulują mechanizm wykonywania przez polskie sądy orzeczeń dotyczących kar pozbawienia wolności, przekazanych im bezpośrednio przez właściwe organy innych państw członkowskich UE. W rozumieniu przepisów rozdziału 66g przez „karę pozbawienia wolności” należy rozumieć karę orzeczoną za przestępstwo. Jeżeli orzeczenie właściwego organu państwa wydania zostało uznane, do jego wykonania znajdują zastosowanie przepisy prawa polskiego.

Przekazania wyroku nie uniemożliwia fakt, że oprócz kary pozbawienia wolności zawiera on orzeczenia w przedmiocie grzywny lub przepadku, które nie zostały jeszcze wykonane. Takie orzeczenia mogą zostać przekazane do państwa wykonania na podstawie odrębnych instrumentów prawnych UE, w szczególności decyzji ramowej o karach pieniężnych i decyzji ramowej o nakazach konfiskaty, implementowanych do prawa polskiego we wspomnianych wyżej rozdziałach 66a i 66b oraz 66c i 66d Kodeksu

postępowania karnego (art. 3 ust. 3 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności).

Art. 611tg nakłada obowiązek wykonania obcych orzeczeń na sądy okręgowe. Wykonanie orzeczenia następuje według prawa polskiego, a sąd ma obowiązek procedować bez zwłoki. Sąd, do którego mylnie skierowano orzeczenie organu innego państwa członkowskiego, jest zobowiązany do przekazania go sądowi właściwemu. Sąd polski jest właściwy nie tylko w przedmiocie rozstrzygnięcia o wykonaniu orzeczenia. Działając z urzędu, jak również na wniosek skazanego, może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o przekazanie orzeczenia do wykonania Polsce, jeżeli pozwoli to w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary.

Sąd polski będzie właściwy także do wydania opinii, czy wykonanie kary w Polsce pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary. W wypadku, gdyby istniały okoliczności przemawiające za tym, że przejęcie orzeczenia do wykonania nie pozwoli zrealizować powyżej wskazanych celów, sąd zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

Na wniosek właściwego organu państwa wydania orzeczenia, sąd może wyrazić zgodę także na przejęcie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec sprawcy niemającego obywatelstwa polskiego lub nieposiadającego stałego lub czasowego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli przejęcie orzeczenia pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary. Na postanowienie sądu w tym zakresie przysługuje zażalenie. Sąd będzie zobligowany do badania zasadności przejęcia kary pozbawienia wolności w każdym przypadku. Wynika to ze świadomej rezygnacji z możliwości przewidzianej w art. 4 ust. 7 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, tj. odstąpienia od wymogu uzyskania zgody na przejęcie kary pozbawienia wolności w wypadkach określonych w art. 4 ust. 1 lit. c cytowanej decyzji ramowej. Nadrzędnym celem decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności jest bowiem przejęcie orzeczenia w celu ułatwienia resocjalizacji skazanego. Z tego względu pozbawienie sądu polskiego możliwości oceny, czy przejęcie kary pozbawienia wolności służy realizacji wychowawczych i zapobiegawczych celów kary stałoby w sprzeczności z podstawowymi założeniami decyzji ramowej.

Przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w art. 611tg § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego, o ile przepisy rozdziału 66g nie stanowią inaczej. Oznacza to, iż wykonanie kary pozbawienia wolności nastąpi zgodnie z regulacjami prawa polskiego. Z tego względu zrezygnowano z możliwości stosowania przepisów państwa wydania orzeczenia dotyczących warunkowego zwolnienia (art. 17 ust. 4 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności).

Art. 611th – 611tj wdrażające art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 5, art. 6, art. 11 i art. 12 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, wskazują tryb podejmowania decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia. W posiedzeniu w przedmiocie wykonania orzeczenia mają prawo wziąć udział prokurator, skazany, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, co oznacza, że o terminie takiego posiedzenia należy ich zawiadomić. Przepis przewiduje możliwość ustanowienia obrońcy z urzędu dla skazanego, który nie przebywa w kraju. Na postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia przysługuje zażalenie. Celem posiedzenia, poza rozstrzygnięciem w przedmiocie wykonania orzeczenia, może być także odebranie oświadczenia od skazanego w przedmiocie zgody na przekazanie, gdy nieuzyskanie takiego oświadczenia w państwie wydania wynikało z powodu jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Brak zgody skazanego będzie stanowić przesłankę odmowy wykonania orzeczenia określoną w art. 611tk § 1 pkt 3. W toku posiedzenia możliwe jest także odebranie od skazanego oświadczenia w przedmiocie zgody na ściganie za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania, bądź wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec niego za te przestępstwa w rozumieniu art. 611tm.

Sądem właściwym do podejmowania decyzji w przedmiocie wykonaniu orzeczenia jest sąd okręgowy, w którego okręgu skazany posiada stałe lub czasowe miejsce pobytu. Postanowienie sądu I instancji powinno być wydane w terminie 40 dni od daty otrzymania wyroku wraz z zaświadczeniem, natomiast termin do wydania prawomocnego orzeczenia wynosi 90 dni od tej daty. Nie jest to jednak termin zawity. Decyzja ramowa przewiduje możliwość stosownego przedłużenia tego terminu w wyjątkowych przypadkach. O niedotrzymaniu tego terminu należy jednak powiadomić państwo wydania orzeczenia, wyjaśniając powody opóźnienia i przewidywany termin wydania decyzji w przedmiocie

wykonania zagranicznego orzeczenia.

Art. 611tk przewiduje obligatoryjne i fakultatywne przesłanki odmowy wykonania orzeczenia. Wprawdzie art. 9 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności nie dokonuje podziału przesłanek odmowy, tym niemniej potrzeba zróżnicowania ich skutku wynika ze skorzystania ze swobody posiadanej przez państwo dokonujące implementacji decyzji ramowej. Zgodnie z art. 34 dawnego Traktatu o Unii Europejskiej, decyzje ramowe są wiążące dla państw członkowskich w zakresie celu, podczas gdy wybór form i środków ich realizacji pozostawia się tym państwom. Stanowisko takie, wynikające z samego charakteru instrumentu podlegającego wdrożeniu, potwierdził także Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z dnia 06.10.2009 r. w sprawie C-123/08 Wolzenburg (por. punkt 61). Orzeczenie to jest interpretowane przez doktrynę jako potwierdzenie przez Trybunał, że wskazana w decyzji ramowej opcjonalność pozwala na dokonanie wyboru już przez ustawodawcę, nie zaś dopiero na poziomie organu sądowego, oceniającego sprawę *in concreto*.

Art. 611tk § 1 przewiduje sytuacje, w których sąd polski będzie odmawiał wykonania zagranicznego orzeczenia. W pierwszej kolejności w pkt 1 przepis ten stanowi, że sąd może odmówić wykonania orzeczenia z uwagi na brak podwójnej karalności. Możliwość taka została bowiem przewidziana w art. 7 ust. 4 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności. Każde państwo członkowskie przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub w późniejszym terminie może stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady o niestosowaniu art. 7 ust. 1 znoszącego wymóg weryfikacji podwójnej karalności w odniesieniu do wymienionych w nim 32 kategorii przestępstw. Polska skorzystała z tego prawa, składając stosowne oświadczenie do Sekretariatu Generalnego Rady. Dalsze przesłanki odmowy wykonania orzeczenia wskazano w art. 611tk § 1 pkt 2 – 6. Należy do nich zaliczyć naruszenie zasady *ne bis in idem*, brak zgody skazanego na przekazanie w wypadkach, gdy jest ona wymagana, gdy sprawca z uwagi na wiek nie podlega odpowiedzialności karnej, czy istnieje możliwość naruszenia swobód obywatelskich. Odmawia się także wykonania orzeczenia, jeżeli wykonanie kary łączy się z zastosowaniem terapii lub innych środków nieznanymi prawu polskiemu, a także

wówczas, gdy skazany nie jest obywatelem polskim, aczkolwiek w tym ostatnim wypadku – z zastrzeżeniem § 4.

Art. 611tk § 2, stanowiący w dalszej części implementację art. 9 ust. 1 decyzji ramowej, wskazuje katalog fakultatywnych przesłanek odmowy wykonania orzeczenia. Oprócz podstaw formalnych, takich jak niekompletność zaświadczenia lub jego sprzeczność z treścią wyroku, przewiduje się możliwość odmowy wykonania orzeczenia w wypadku przedawnienia wykonania kary, darowania przestępstwa na mocy amnestii, immunitetu, czy z uwagi na to, że w warunkach określonych w art. 607e § 3 pkt 8 w zw. z art. 611tm właściwy organ państwa wydania nie wyraził zgody na to, aby sprawcę ścigać za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania, lub wykonać orzeczone wobec niego kary pozbawienia wolności za inne przestępstwa. Podstawą odmowy może być także m.in. to, że kara pozostała do odbycia przez skazanego jest niższa niż sześć miesięcy pozbawienia wolności lub odnosi się do przestępstw, które według prawa polskiego zostały popełnione w całości lub w części na terytorium RP lub na terytorium za takowe uznawanym (np. na pokładzie polskiego statku wodnego lub powietrznego). Można ponadto odmówić wykonania orzeczenia, gdy skazany nie mieszka stale w Polsce, albo gdy wyrok został wydany pod jego nieobecność — przy czym pojęcie „mieszka” powinno być rozumiane zgodnie z punktem 17 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW i oceniane wedle faktycznych, a nie formalnych kryteriów, tak jak to objaśniono wyżej (art. 611t). Kryteria takie wynikają również z wyroków Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-66/08 (Kozłowski) oraz C-123/08 (Wolzenburg).

Nie dotyczy to jednak sytuacji, gdy: po pierwsze – skazany został wezwany do udziału w postępowaniu lub w inny sposób zawiadomiony o terminie i miejscu rozprawy lub posiedzenia i pouczone, że jego niestawiennictwo nie stanowi przeszkody dla wydania orzeczenia, po drugie – jeżeli miał obrońcę, zaś ten był obecny na rozprawie lub posiedzeniu, po trzecie zaś – gdy po doręczeniu mu odpisu orzeczenia wraz z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia wniosku o przeprowadzenie nowego postępowania z jego udziałem w tej samej sprawie, z prawa tego nie skorzystał lub też złożył oświadczenie, że nie kwestionuje wydanego w jego sprawie orzeczenia. Wyjątki te odpowiadają wymogom wynikającym z decyzji ramowej Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniającej decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW,

2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniającej prawa procesowe osób oraz ułatwiającej stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (dalej jako: decyzja ramowa w sprawie orzeczeń zapadłych pod nieobecność oskarżonego)⁷⁾.

Art. 611tk § 4 wdraża regulację zawartą w art. 4 ust. 1 lit. c decyzji ramowej 2008/909/WSiSW w odniesieniu do sytuacji, kiedy Polska jest państwem wykonania.

Art. 611tk § 5 wdraża postanowienia art. 9 ust. 3 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, przewidujący, że ewentualną odmowę wykonania orzeczenia zagranicznego powinna poprzedzać informacja o takiej możliwości.

Zgodnie z art. 607tl § 1 skutkiem decyzji sądu polskiego o wykonaniu orzeczenia dotyczącego kary pozbawienia wolności jest konieczność określenia kwalifikacji prawnej czynu według prawa polskiego. Odpowiednie zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 607s § 4 K.p.k. regulujący te kwestie w odniesieniu do europejskiego nakazu aresztowania. Jeżeli więc kara pozbawienia wolności orzeczona przez właściwy organ państwa wydania, przekracza górną granicę ustawowego zagrożenia, sąd określa podlegającą wykonaniu karę lub środek według prawa polskiego, w wysokości odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia, uwzględniając okres rzeczywistego pozbawienia wolności za granicą oraz wykonaną tam karę.

W sytuacji, gdy kara orzeczona w innym państwie członkowskim jest nieznaną prawu polskiemu, obowiązkiem sądu jest określenie podlegającej wykonaniu kary przewidzianej przez prawo polskie za podobne przestępstwo. Jeżeli przestępstwo zgodnie z przyjętą według prawa polskiego kwalifikacją prawną nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności, wykonuje się karę orzeczoną przez sąd państwa wydania orzeczenia w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności (art. 8 ust. 3 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności). Okres 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowi wysokość graniczną, poniżej której sąd polski ma możliwość odmowy wykonania kary. Z tego względu, jeżeli polski sąd nie odmówił wykonania kary o niższym wymiarze, powinien wykonać karę w wysokości orzeczonej przez właściwy organ państwa

⁷⁾ Dz. Urz. UE L 81 z 27.03.2009 r., str. 24.

wydania orzeczenia. W innych wypadkach kara podlegająca wykonaniu w Polsce nie może przekraczać 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto przepis ten przewiduje odpowiednie stosowanie art. 607f K.p.k., realizując w tym zakresie art. 17 ust. 2 decyzji ramowej.

Art. 611tm § 1 stanowi implementację art. 18 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, dotyczącego zakazu ścigania skazanego za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania, lub wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności za inne przestępstwa. Odpowiednie zastosowanie znajdzie art. 607e § 1 – 4 K.p.k. Natomiast § 2 implementuje art. 17 ust. 3 decyzji ramowej.

Art. 611tn przewiduje niezwłoczne umorzenie postępowania wykonawczego w razie uzyskania od państwa wydania orzeczenia informacji, że przekazane do wykonania orzeczenie nie podlega dalszemu wykonaniu. Przyczyny, dla których taki stan może zaistnieć nie są tu możliwe do wyliczenia z uwagi na fakt, iż dotyczą one wyłącznie okoliczności przewidzianych w prawie państwa wydania orzeczenia. Tytułem przykładu można wymienić przedawnienie wykonania kary, darowanie przestępstwa na mocy amnestii lub zastosowanie wobec skazanego prawa łaski. Sąd polski nie bada tych okoliczności, a jedynie podejmuje decyzję o zakończeniu prowadzonego postępowania.

Art. 611to stanowi implementację art. 14 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, przewidującego możliwość zastosowania wobec skazanego tymczasowego aresztowania, na wypadek jego pobytu na terytorium państwa wykonania. Państwo wydania orzeczenia może wystąpić z takim wnioskiem zanim przekaże odpis wydanego orzeczenia, jak również przed podjęciem przez państwo wykonania decyzji w przedmiocie wykonania. Art. 611to wprowadza podstawę prawną, dającą sądowi polskiemu możliwość zarówno orzeczenia tymczasowego aresztowania, jak również innego środka zapobiegawczego, o ile będzie on wystarczający do zapewnienia, iż sprawca pozostanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia. Zważywszy na to, że tymczasowe aresztowanie będzie mogło

nastąpić na żądanie właściwego organu sądowego państwa wydania orzeczenia zanim zostanie przesłany odpis wyroku wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 611tg § 3, konieczne było określenie terminu jego stosowania. Odpowiednie zastosowanie znajdzie w tym wypadku art. 607k § 3a K.p.k. W wypadku niewystarczających danych zawartych we wniosku państwa wydania lub jego cofnięcia art. 605 § 5 i 6 K.p.k. znajduje odpowiednie zastosowanie. Sąd może również zastosować tymczasowe aresztowanie, jeżeli skazany przebywa w zakładzie karnym w innym państwie członkowskim. W takiej sytuacji termin tymczasowego aresztowania oznacza się, mając na uwadze czas niezbędny do przekazania skazanego z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej i doprowadzenia do zakładu karnego. Łączny okres stosowania tymczasowego aresztowania nie może jednak przekroczyć 100 dni. Jest to regulacja analogiczna jak w art. 607k § 3 K.p.k.

Art. 611tp, implementujący art. 16 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, reguluje kwestie związane z tranzytem skazanego przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Z uwagi na analogiczne regulacje zawarte w rozdziale 65b dotyczącym procedury przekazania osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, art. 607zb § 2 – 4 K.p.k. znajduje odpowiednie zastosowanie. Zważywszy na to, że art. 16 ust. 3 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności wprowadza terminy podjęcia decyzji w przedmiocie zgody na przewóz, zakreślono termin 7 dni na podjęcie takiej decyzji z możliwością odroczenia jej wydania do czasu uzyskania przetłumaczonego na język polski zaświadczenia, o którym mowa w art. 611tg § 3.

Art. 611tr określa obowiązki informacyjne sądu w odniesieniu do państwa wydania orzeczenia. Dotyczy to nie tylko samej decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia, określonej w art. 611tj, ale również innych istotnych orzeczeniach podjętych w trakcie postępowania wykonawczego (jak np. o przekazaniu orzeczenia sądowi właściwemu, o niemożności wykonania kary z uwagi na zbiegnięcie skazanego, o dostosowaniu kary, zastosowaniu warunkowego zwolnienia, itd.). Ponadto sąd polski będzie zobligowany do powiadomienia także o ucieczce lub ukryciu się skazanego, bowiem okoliczność ta stanowi podstawę do wykonania orzeczonej kary przez właściwy organ państwa wydania orzeczenia. Sytuacja taka została przewidziana w art. 611td § 4. W wypadku ucieczki lub ukrycia się skazanego postępowanie wykonawcze umarza się, ponieważ państwo wydania orzeczenia

przejmuje z powrotem kompetencje w zakresie wykonania kary. Jeżeli miejsce pobytu skazanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zostanie następnie ustalone, zawiadamia się o tym niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. Orzeczona w tym państwie kara pozbawienia wolności może być wykonywana dopiero wówczas, jeżeli jego właściwy sąd lub inny organ ponownie skieruje wystąpienie, o którym mowa w art. 611tg § 1.

Art. 611ts rozstrzyga o kosztach wykonania orzeczenia i stanowi implementację art. 24 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności. Stanowi on, iż koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, ponosi Skarb Państwa, z wyjątkiem kosztów przekazania sprawcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek ten dotyczy także innych państw członkowskich UE. Oznacza to, że powinny one wprowadzić do prawa krajowego regulację obciążającą ich Skarb Państwa kosztami wykonania obcego orzeczenia.

Zmiana art. 561 K.p.k. jest konieczna w związku z art. 19 ust. 1 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, który daje zarówno państwu wydania, jak i wykonania orzeczenia możliwość zastosowania prawa łaski. Analogiczne uregulowanie jest zawarte w art. 12 Konwencji Rady Europy o przekazywaniu skazanych, sporządzonej w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r.⁸⁾ W związku z wdrożeniem przepisów konwencji do polskiego porządku prawnego nie dokonano zmiany art. 561 K.p.k. Biorąc pod uwagę, iż wskazane regulacje w jednakowy sposób określają możliwość skorzystania z prawa łaski w odniesieniu do skazanego przekazanego do Polski, należało wprowadzić uregulowanie wskazujące na właściwość sądu do orzekania w przedmiocie ułaskawienia oraz termin rozpoznania prośby o ułaskawienia, które będzie miało zastosowanie w obydwu omawianych sytuacjach.

Z kolei zamieszczenie w art. 607s K.p.k. § 5 stanowi implementację art. 25 decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności, określającego

⁸⁾ Dz. U. z 1995 r. Nr 51, poz. 279, z późn. zm.

pierwszeństwo stosowania przepisów w wypadku, gdy ENA wydana została w celu ścigania, zaś polski sąd wykonał ją, pod warunkiem że dana osoba będzie odesłana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po prawomocnym zakończeniu postępowania w państwie wydania ENA, jak również, gdy ENA wydana została w celu wykonania kary pozbawienia wolności. Znajdzie on więc zastosowanie także w odniesieniu do sytuacji opisanej w art. 607t K.p.k. W takiej sytuacji w Polsce dochodzi do wykonania kary orzeczonej w innym państwie członkowskim. Do wykonania kary pozbawienia wolności będą miały jednak zastosowanie przepisy zawarte w rozdziale 66g, z wyjątkiem przepisów, które nie odpowiadają specyfice przekazania zwrotnego w trybie ENA.

3. Zmiany w ustawie – Kodeks postępowania karnego, w zakresie dotyczącym wykonania orzeczeń związanych z poddaniem sprawcy próbie i warunkowego zwolnienia

Decyzja ramowa Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych. Termin implementacji decyzji ramowej upływa z dniem 6 grudnia 2011 r.

Decyzja ramowa o probacji stanowi kolejny instrument wyrażający zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń w ramach UE. Jej celem jest umożliwienie wzajemnego uznawania i przejmowania do wykonania wyroków skazujących na kary niepolegające na pozbawieniu wolności lub grzywnie. Z uwagi na odmienne systemy prawne państw członkowskich, decyzja ramowa pozwala na uznawanie i wykonywanie wyroków oraz decyzji wydanych przez inne organy niż sądowe. Decyzje organów pozasądowych muszą mieć jednak ścisły związek z orzeczeniem sądu. Chodzi tu o takie sytuacje, w których sąd wymierza karę związaną z poddaniem sprawcy próbie, ale szczegółowe obowiązki skazanego w okresie próby są określane przez kuratora.

Wdrożenie przepisów decyzji ramowej o probacji powinno mieć wpływ na ułatwienie resocjalizacji osób skazanych, skuteczniejszą ochronę ofiar i społeczeństwa, a także upowszechnienie stosowania odpowiednich warunków zawieszenia i obowiązków

wynikających z kar alternatywnych w odniesieniu do sprawców, którzy nie mieszkają w państwie skazania.

Przez implementację decyzji ramowej o probacji będzie możliwe przekazywanie i przyjmowanie do wykonania w ramach państw UE wyroków (i decyzji) w sprawie zawieszenia wykonania kary lub warunkowego zwolnienia z jej odbywania. Wyroki takie (lub decyzje) będą obejmować kary pozbawienia wolności z warunkowym ich zawieszeniem lub zwolnieniem z wykonania, kary warunkowe (odpowiadające na gruncie prawa polskiego w pewnym zakresie warunkowemu umorzeniu postępowania karnego) i kary alternatywne (rozumiane w prawie polskim jako kary ograniczenia wolności i środki karne orzeczone samoistnie na podstawie art. 39 K.k.).

W oparciu o decyzję ramową o probacji uznaniu i wykonaniu będą mogły podlegać wyroki (i decyzje), które będą określać warunki lub obowiązki nałożone na skazanego, wskazane wprost w decyzji ramowej. Do takich warunków i obowiązków należą m.in. obowiązek informowania przez osobę określonego organu o każdej zmianie miejsca pobytu, obowiązki odnoszące się do sposobu zachowania, miejsca pobytu, kształcenia, nakaz unikania kontaktu z określonymi osobami (art. 4 decyzji ramowej o probacji).

Zdecydowana większość określonych w niej warunków i obowiązków znajduje swoje odzwierciedlenie na gruncie prawa polskiego jako środki karne, środki mające zastosowanie do warunkowego umorzenia postępowania, do warunkowego zawieszenia wykonania kary i warunkowego przedterminowego zwolnienia. Niektóre z nich w prawie polskim znajdują zastosowanie jako środek zapobiegawczy (np. ograniczenia dotyczące opuszczania terytorium państwa, czy też nakaz stawiania się w określonym czasie przed określonym organem).

Niniejszy projekt reguluje kwestie dotyczące zarówno przekazywania przez polskie sądy wyroków do uznania i wykonania w innych państwach UE (rozdział 66h), a także otrzymywania takich wyroków (i decyzji) z innych państw w celu uznania i wykonania ich w Polsce (rozdział 66i).

Projektowany rozdział 66h odnosi się do występowania przez polski sąd do właściwych organów innych państw członkowskich UE o bezpośrednie wykonanie prawomocnych orzeczeń.

Decyzja ramowa o probacji określa państwa, do których wyrok (lub decyzja) mogą być przekazane. Zgodnie z decyzją ramową przepis art. 611u § 1 i 2 przewiduje, iż przekazanie wyroku (lub decyzji) następuje do państwa, w którym sprawca posiada legalne stałe miejsce pobytu, jeżeli wrócił on do tego państwa lub wyraził wolę powrotu do niego. Wyrażenie woli może nastąpić w dowolny sposób; w praktyce będzie to oświadczenie składane przez skazanego przed sądem lub wobec kuratora. Z tego względu projekt nie wprowadza w tej mierze żadnych dodatkowych warunków.

Przekazanie może nastąpić do innego państwa niż wymienione wyżej, pod warunkiem zgody właściwego organu tego ostatniego państwa. Zgodnie z decyzją ramową projekt przewiduje w tym zakresie obowiązek uprzedniego uzyskania zgody właściwego organu państwa wykonania. Zapytanie o zgodę państwa obcego może nastąpić w trakcie posiedzenia w przedmiocie wystąpienia. Z zapytaniem takim może wystąpić sąd. Zgoda państwa obcego może jednak zostać wyrażona nie tylko wskutek oficjalnego zapytania sądu polskiego, ale np. na wniosek złożony przez samego skazanego, przed posiedzeniem w przedmiocie wystąpienia. Z tego względu wprowadzanie dalszych wymogów proceduralnych nie wydaje się celowe. Ponadto art. 611u § 3 wskazuje, iż każdorazowe przekazanie może nastąpić tylko do jednego państwa wykonania.

Zgodnie z decyzją ramową o probacji przekazaniu mogą podlegać orzeczenia nakładające na skazanego określone obowiązki. Tym samym, rozstrzygając w przedmiocie wystąpienia, polski sąd będzie zobowiązany do skontrolowania, czy nałożony na skazanego obowiązek zgodny jest z katalogiem zawartym w decyzji. Z tego względu art. 611u w § 1 wymienia przepisy polskich ustaw karnych, które przewidują obowiązki odpowiadające przewidzianym w instrumencie europejskim.

Tak jak w innych decyzjach ramowych z zakresu wzajemnego uznawania orzeczeń, prawodawca europejski wprowadził zasadę bezpośrednich kontaktów między organami sądowymi państw członkowskich. Równie standardowy charakter mają regulacje dotyczące załączanego do wystąpienia zaświadczenia, sposobu przekazywania dokumentów, języka

i wyznaczenia właściwych organów. Uwzględniając rozwiązania zawarte w decyzji ramowej, projektodawca wprowadził odpowiednie regulacje w art. 611u § 2 – 4.

Decyzja ramowa o probacji nie reguluje krajowego postępowania karnego po przekazaniu wyroku do uznania i wykonania innemu państwu UE. Wprowadzenie trybu postępowania polskiego sądu jest jednak niezbędne. Projektowany art. 611ua § 1 – 3 określa sposób procedowania polskiego sądu po przekazaniu sprawy do państwa wykonania wyroku. Zgodnie z tym przepisem po przekazaniu wyroku do innego państwa UE sąd zawiesza postępowanie wykonawcze. Podejmuje zawieszony postępowanie i umarza je po uzyskaniu informacji o zakończeniu wykonywania wyroku w innym państwie UE, a także w przypadku gdy wobec skazanego zapadło orzeczenie co do tego samego czynu w innym państwie UE i zostało ono wykonane. Sąd podejmuje zawieszony postępowanie w celu dalszego prowadzenia w sytuacji, gdy istnieją określone przeszkody do wykonania wyroku, bądź też nie jest możliwe wydanie orzeczenia związanego z wykonaniem wyroku w innym państwie członkowskim UE.

Państwo wykonania ma możliwość dokonania określonych modyfikacji, które pozwolą mu na wykonanie orzeczenia w zgodzie z prawem krajowym. Może to jednak prowadzić do niepożądanego przez państwo wydania ingerencji w treść wyroku. W związku z tym, zgodnie z decyzją ramową o probacji, art. 611ua § 4 przewiduje możliwość cofnięcia wystąpienia, jeżeli państwo wykonania dokona adaptacji kary do własnych regulacji prawnych, a sąd polski uzna, że ta zmiana istotnie zniekształca treść orzeczenia, zwłaszcza z punktu widzenia celów kary. Jest to swoiste zabezpieczenie przed nadmierną ingerencją w treść wyroku przekazywanego do wykonania. Zgodnie z decyzją ramową o probacji, projektodawca zdecydował o określeniu dziesięciodniowego terminu do wydania postanowienia w przedmiocie wycofania wystąpienia.

Art. 611ua § 5 i 6 stanowią wdrożenie procedury przewidzianej w art. 20 ust. 2 i 3 decyzji ramowej o probacji. Umożliwiają one wycofanie wystąpienia, jeżeli wobec sprawcy wszczęto kolejne postępowanie karne. W takim bowiem wypadku konieczne może być zapewnienie obecności skazanego w państwie postępowania, a także objęcie obydwu orzeczeń wyrokiem łącznym. Zastosowanie tej procedury ma jednak w pełni fakultatywny charakter. Co więcej, z uwagi na gwarancje przysługujące sprawcy, będącemu stroną

postępowania wykonawczego, wycofanie zaświadczenia wymaga zgody właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia.

W przypadku zaistnienia okoliczności, które będą miały wpływ na zapadły wyrok i kwestię jego wykonania w innym państwie UE (np. wniesienie nadzwyczajnych środków zaskarżenia, przedawnienie wykonania kary, itd.), polski sąd jest zobowiązany do poinformowania organu państwa wykonującego o tych okolicznościach (art. 611 lub § 1 i 2 K.p.k.). Celowi temu służyć ma standardowy formularz, co powinno ułatwić obrót między zaangażowanymi sądami i innymi organami.

Rozpoznanie sprawy w przedmiocie przekazania wyroku następuje na posiedzeniu, w którym mogą uczestniczyć strony postępowania, obrońca i pokrzywdzony. Postanowienie sądu w przedmiocie przekazania nie podlega zaskarżeniu (art. 611uc). Identyczne rozwiązanie było stosowane przy implementacji wcześniejszych aktów prawa UE opartych o zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych (por. art. 611fe i 611fs K.p.k.). Brak możliwości zaskarżenia decyzji nie ogranicza gwarancji procesowych przysługujących skazanemu. Należy mieć na względzie, iż w przedmiocie wystąpienia rozstrzyga się na etapie postępowania wykonawczego, po uprawomocnieniu się wyroku skazującego lub innego orzeczenia podlegającego przekazaniu. Co więcej przekazanie może nastąpić tylko na skutek działań oskarżonego, który przeprowadził się lub zamierza się przeprowadzić do innego państwa członkowskiego. Tym samym warunkiem zastosowania procedury przewidzianej w projekcie jest faktycznie wola oskarżonego, zmieniającego miejsce swojego pobytu w ramach UE. Z tego względu wprowadzenie możliwości zaskarżania orzeczenia w przedmiocie wystąpienia byłoby niecelowe.

Projektowany rozdział 66i Kodeksu postępowania karnego odnosi się do wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyroków zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli z brzmienia wyroku wynika, że sprawca ma być poddany próbie. Będą to zatem orzeczenia skazujące na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo na samoistną karę lub środek niepolegający na

pozbawieniu wolności lub grzywnie bądź orzekające o warunkowym zwolnieniu, warunkowym umorzeniu postępowania karnego lub innym warunkowym odroczeniu wykonania kary — w tym zakresie, z uwagi na odmienności systemów prawnych państw członkowskich, projektodawca nie przewidział zamkniętego katalogu.

Przepis art. 611ud § 1 określa, jakiego rodzaju obowiązki nałożone na podstawie wskazanych w nim orzeczeń podlegają wykonaniu przez sąd rejonowy. W Polsce będzie mógł być zatem wykonywany orzeczoney przez sąd obcy obowiązek:

- 1) stawiennictwa przed określonym organem,
- 2) informowania określonego organu o zmianie miejsca pobytu lub miejsca pracy albo uzyskiwania zgody na taką zmianę,
- 3) przebywania albo powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, w tym również, jeżeli orzeczenie zakazuje wstępu do określonych miejsc lub na imprezy o charakterze masowym,
- 4) powstrzymania się od kontaktowania z określonymi osobami lub zbliżania się do określonych osób,
- 5) powstrzymania się od posiadania określonych przedmiotów,
- 6) łożenia na utrzymanie innej osoby,
- 7) naprawienia szkody,
- 8) nauki,
- 9) wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, pracy społecznie użytecznej lub pracy zarobkowej,
- 10) poddania się określonym zakazom albo ograniczeniom w wykonywaniu zawodu, prowadzeniu działalności zawodowej lub gospodarczej,
- 11) poddania się leczeniu albo oddziaływaniom terapeutycznym,
- 12) poddania się dozorowi kuratora, pracownika społecznego lub instytucji publicznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym.

Obowiązki te powinny wynikać z orzeczeń, o których mowa wyżej, a dotyczących kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, samoistnej kary lub

środka niepolegającego na pozbawieniu wolności lub grzywny, warunkowego przedterminowego zwolnienia, warunkowego umorzenia postępowania lub innego warunkowego odroczenia wykonania kary.

Właściwy miejscowo do rozpoznania wniosku państwa wydania orzeczenia jest sąd rejonowy miejsca legalnego stałego pobytu skazanego.

Pozostałe przepisy tego artykułu zawierają rozwiązania typowe dla obrotu międzynarodowego w sprawach karnych w ramach UE. Wyjątkiem jest art. 611ud § 4. Umożliwia on wykonanie kary lub środka wobec sprawcy, który nie posiada legalnego stałego miejsca pobytu w Polsce, jednak przejęcie orzeczenia przez polski sąd pozwoliłoby w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary lub środka. Może tu chodzić o osoby planujące przeprowadzenie się do Polski lub posiadające w naszym kraju rodzinę. Zgodę na przejęcie orzeczenia w takim wypadku będzie każdorazowo wydawał sąd.

Art. 611ue zawiera przepisy regulujące tryb postępowania po otrzymaniu wystąpienia właściwego organu państwa wydania. Analogicznie jak w poprzednich implementacjach, wniosek jest rozpoznawany przez sąd na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, sprawca, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawi. Projekt przewiduje również możliwość wyznaczenia obrońcy z urzędu dla skazanego, który nie przebywa na terytorium RP.

Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia są niewystarczające, sąd może zwrócić się o ich uzupełnienie. Przepis ten realizuje przewidziany w decyzji ramowej obowiązek konsultacji właściwych organów przed podjęciem decyzji o odmowie uznania i wykonania orzeczenia.

Projektowany art. 611ue § 3 odpowiada art. 9 decyzji ramowej o probacji. Wyposaża on państwo wykonania orzeczenia w kompetencje do wprowadzenia odpowiednich modyfikacji kary w celu jego wykonania. Modyfikacje te dotyczyć mogą charakteru lub okresu obowiązywania warunku zawieszenia lub kary alternatywnej, a także długości okresu zawieszenia, jeżeli są one niezgodne z prawem tego państwa. Istotne jest jednak to, aby dostosowanie nastąpiło w sposób nie pogarszający sytuacji skazanego, a jednocześnie, aby

w możliwie zbliżony sposób odpowiadało pierwotnemu wyrokowi. Jeżeli długość warunku zawieszenia, kary alternatywnej lub okresu zawieszenia przekracza maksymalny pułap wskazany w przepisach państwa wykonania, dostosowanie powinno polegać na przyjęciu takiego właśnie maksymalnego pułapu. O powyższych dostosowaniach państwo wykonania informuje państwo wydania.

Wraz z uznaniem wyroku przez państwo wykonania państwo to staje się właściwe nie tylko do nadzoru nad prawidłową realizacją obowiązków nałożonych w wyroku, ale również podejmowania dalszych decyzji, gdy sprawca narusza obowiązki lub popełnia kolejne przestępstwo. Zgodnie z art. 14 ust. 3 decyzji ramowej o probacji państwo wykonania może odmówić jednak przyjęcia uprawnień związanych z podejmowaniem dalszych decyzji w odniesieniu do skazanego. Jest to możliwe wówczas, gdy dalsze decyzje nie polegałyby na zmianie warunków i obowiązków, nie dotyczyłyby też długości okresu zawieszenia. Możliwość odmowy realizacji uprawnień istnieje w sytuacji braku podwójnej karalności czynu, w przypadkach dotyczących kary warunkowej, a także kary alternatywnej, jeżeli wyrok nie przewiduje kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności, które mają zostać wykonane w razie nieprzestrzegania nałożonych warunków i obowiązków.

Projektodawca zdecydował się na skorzystanie z tej możliwości w art. 611ue § 4. Konieczność orzeczenia zastępczej kary pozbawienia wolności lub podjęcia postępowania warunkowo umorzonego w innym reżimie prawnym niż reżim państwa wydania orzeczenia, mogłoby prowadzić do niekorzystnego skutku w postaci konkurencji porządków prawnych. W celu uniknięcia wątpliwości, projektodawca przyjął założenie, że wymiar ewentualnej kary, czy to zastępczej, czy orzekanej w wyniku podjęcia postępowania warunkowo umorzonego, powinien stanowić wyłączną prerogatywę państwa wydania. Na sądzie polskim ciąży jedynie obowiązek poinformowania właściwego organu państwa wydania o okolicznościach, mogących skutkować podjęciem takiej decyzji. Informację przekazuje się przy zastosowaniu standardowego kwestionariusza.

Art. 611uf przewiduje terminy, w którym sąd polski powinien prawomocnie rozstrzygnąć w przedmiocie wykonania orzeczenia. W wypadku niedotrzymania ustalonego w decyzji ramowej terminu sąd powinien powiadomić właściwy sąd lub inny organ państwa

wydania orzeczenia, podając przyczynę opóźnienia i przewidywany termin wydania orzeczenia.

Art. 611ug wprowadza katalog przesłanek odmowy. Tylko dwie z nich mają charakter obligatoryjny. Pierwsza polega na braku podwójnej karalności czynu, druga zaś jest skutkiem tego, że sprawca nie przebywa na terytorium RP. Wszystkie pozostałe przesłanki odmowy mają charakter fakultatywny. Wynikają one z treści art. 11 decyzji ramowej o probacji.

Także w tym wypadku projektodawca zdecydował się na zróżnicowanie charakteru przesłanek odmowy, mimo że w decyzji ramowej o probacji występują wyłącznie przesłanki fakultatywne. Przyczyny tej zmiany są identyczne z opisanymi wyżej, w odniesieniu do decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności.

Instrument ten wprowadza standardowy katalog podstaw odmowy, znany z innych aktów prawnych dotyczących współpracy w sprawach karnych. Wśród nich znajdują się przesłanki dotyczące: nieprawidłowości zaświadczenia, niespełnienia warunków określających państwo właściwe do wykonania, rodzaju warunków i obowiązków (inne niż określone w decyzji ramowej), naruszenia zasady *ne bis in idem*, przedawnienia wykonania kary, immunitetu, wieku odpowiedzialności karnej, darowania przestępstwa na mocy amnestii, wydania wyroku pod nieobecność sprawcy oraz popełnienia przestępstwa na terytorium państwa wykonania. Swoistą przesłanką odmowy jest nałożenie obowiązku poddania się leczeniu, którego rodzaj nie jest znany i możliwy do wykonania w państwie wykonania. Charakterystyczną dla decyzji ramowej przesłanką odmowy jest także krótszy niż 6 miesięcy okres wykonywania środka lub warunku związanego z poddaniem sprawcy próbie.

Art. 611ug § 4 przewiduje specyficzną dla decyzji ramowej o probacji instytucję częściowego uznania i wykonania orzeczenia, pomimo formalnego istnienia przesłanek odmowy, w tym obligatoryjnych. Zgodnie z art. 11 ust. 4 decyzji ramowej o probacji, państwo wykonania może w takim wypadku przejąć orzeczenie bez przejmowania uprawnień do podejmowania następnych decyzji w postępowaniu wykonawczym. Tym samym, w kompetencji państwa wydania pozostawione jest orzekanie w przedmiocie kary zastępczej lub orzekanej w wyniku podjęcia postępowania warunkowo umorzonego.

Celem tej regulacji jest umożliwienie wykonania kary w miejscu stałego zamieszkania także tym osobom, które formalnie nie spełniają kryteriów przekazania. Jest to zatem przepis zwiększający uprawnienia. Należy też mieć na względzie, że w wypadku bezwzględnej odmowy uznania nakazu probacji przez sąd polski, z uwagi np. na brak podwójnej karalności, obywatel polski skazany przez sąd innego państwa członkowskiego będzie zmuszony do wykonania nałożonej na niego kary za granicą. Z reguły uniemożliwi mu to powrót do kraju oraz będzie łączyć się z wyższymi kosztami niż gdyby kara wykonywana była w miejscu jego pobytu, czyli w Polsce (wyższe koszty utrzymania za granicą, koszty zamieszkania etc.). Tym samym sytuacja obywatela polskiego skazanego za czyn niebędący w Polsce przestępstwem będzie korzystniejsza, jeżeli mimo istnienia przesłanki odmowy nadzór nad wykonaniem orzeczenia będzie sprawowany przez sąd polski, niż w wypadku bezwzględnej odmowy przez ten sąd przyjęcia orzeczenia do wykonania.

Projektowany art. 611uh przewiduje w § 1 podstawę prawną umorzenia postępowania wykonawczego po otrzymaniu przez sąd polski informacji, iż orzeczenie przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu. Może być to rezultatem ułaskawienia skazanego, przedawnienia karalności czynu lub innych okoliczności mających miejsce w państwie wydania orzeczenia. W § 2 jest przewidziana natomiast sytuacja, gdy po przejęciu orzeczenia do wykonania i objęciu sprawcy nadzorem probacyjnym w Polsce, zajdą okoliczności uniemożliwiające dalsze wykonywanie orzeczenia. Mogą mieć one charakter faktyczny (np. ucieczka skazanego) lub prawny (np. objęcie go ułaskawieniem w państwie wykonania). W takim wypadku polski sąd niezwłocznie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego i powiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

Art. 611uh § 3 odnosi się do wspomnianej wyżej procedury z art. 20 ust. 2 i 3 decyzji ramowej o probacji. Przepis wskazuje przesłanki, jakimi powinien kierować się sąd, wyrażając zgodę na cofnięcie wniosku przez właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. W żadnym wypadku zgoda taka nie może mieć charakteru automatycznego. Przeciwnie, jej wyrażenie musi być poprzedzone analizą wszystkich istotnych okoliczności przedmiotowych i podmiotowych danej sprawy, w szczególności zaś okresem pozostałej do wykonania kary lub środka oraz postawą sprawcy.

Art. 611ui nakłada na sąd obowiązek poinformowania państwa wykonania o treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia, a także o istotnych orzeczeniach podjętych w trakcie postępowania wykonawczego.

Art. 611uj reguluje kwestię kosztów, wskazując, iż obciążają one Skarb Państwa.

Uzupełnienie art. 613 § 1 K.p.k. o rozdziały 66f, 66g, 66h i 66i wiąże się z bezpośrednim mechanizmem kontaktów między polskimi sądami i właściwymi organami państwa wykonania orzeczenia, określonym w obydwu implementowanych decyzjach ramowych.

4. Zmiany w ustawie o Krajowym Rejestrze Karnym

Wdrożenie decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności oraz decyzji ramowej o probacji, pociąga za sobą konieczność nowelizacji ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 292 z późn. zm.) w zakresie zobowiązania sądów do informowania Krajowego Rejestru Karnego o przejęciu i przekazaniu do wykonania orzeczonej kary przez właściwy organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiego.

Proponowany art. 12 ust. 1 pkt 6c zobowiązuje sądy, które przyjęły do wykonania karę orzeczoną przez właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, do wskazania w karcie rejestracyjnej karnej organu sądowego państwa wydania orzeczenia, państwa wydania orzeczenia, sygnaturę akt sprawy oraz datę wydania orzeczenia.

Na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym gromadzi się dane o osobach prawomocnie skazanych przez sądy państw obcych. Z tego względu brak informacji o wykonaniu przez polski sąd kary orzeczonej przez organ sądowy innego państwa członkowskiego UE mogłoby skutkować tym, że informacja o osobie skazanej udzielana z Rejestru, zawierałaby zarówno dane o wyroku „oryginalnym”, tj. wydanym przez właściwy organ sądowy państwa wydania, jak i o orzeczeniu wydanym przez sąd polski

w związku z wykonaniem kary wynikającej z orzeczenia, bez odwołania się w karcie rejestracyjnej karnej do danych „oryginalnego” wyroku państwa wydania orzeczenia.

Propozycja art. 12 ust. 2 pkt 36 zobowiązuje sądy polskie do informowania Rejestru o przekazaniu do wykonania w innym państwie członkowskim UE orzeczeniu w celu zapewnienia aktualności bazy danych Rejestru oraz o wykonaniu orzeczonej kary w państwie wykonania orzeczenia, co ma wpływ na zatarcie skazania.

5. Zmiany w ustawie o prokuraturze

Celem nowelizacji ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.) jest ułatwienie polskim organom realizacji decyzji Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością. Decyzja ta rozbudowuje struktury Eurojustu, co sprawia, że celowe stało się wprowadzenie regulacji prawnych dotyczących współpracy polskiej prokuratury z tą organizacją.

Ust. 6 dodany do art. 18 ustawy o prokuraturze zawiera delegację dla Ministra Sprawiedliwości do określenia w akcie rangi podstawowej (rozporządzeniu) zasad współpracy prokuratury z organizacjami międzynarodowymi i ponadnarodowymi w sprawach karnych ze stosunków międzynarodowych, objętych Działem XIII Kodeksu postępowania karnego.

Dzięki temu będzie możliwe uregulowanie zasad współpracy prokuratury z organizacjami międzynarodowymi powołanymi do zwalczania przestępczości, w tym z Eurojustem, jako organem Unii Europejskiej, stosownie do uregulowań zawartych w przytoczonej wyżej decyzji. Wymaga to w szczególności stworzenia w ramach wewnętrznej struktury organizacyjnej prokuratury Krajowego Systemu Koordynacji Eurojust oraz określenia statusu przedstawiciela krajowego i krajowych korespondentów Eurojust oraz ich kompetencji.

6. Termin wejścia w życie

Projektowany termin wejścia w życie ustawy to 1 stycznia 2012 r. Należy tu wskazać, że decyzja ramowa 2008/909/WSiSW, z terminem implementacji do dnia 5 grudnia 2011 r., ma zastosowanie do wyroków wydanych po tej dacie. Decyzja ramowa 2008/947/WSiSW, z terminem implementacji do dnia 6 grudnia 2011 r., nie zawiera takiej klauzuli, jednakże pierwsze wystąpienia państw Unii Europejskiej o przejęcie orzeczeń do wykonania również będą mogły zostać skierowane nie wcześniej niż po dniu 6 grudnia 2011 r. Mając na uwadze czas potrzebny na ich doręczenie oraz terminy rozpoznania takich wystąpień, należy przyjąć, że pierwsze decyzje sądów polskich w kwestiach objętych planowaną ustawą będą zapadać nie wcześniej niż po dniu 1 stycznia 2012 r.

7. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z decyzją ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej oraz decyzją ramową Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.

8. Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy

Projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337). Nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie art. 7 powołanej ustawy.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływała ustawa

Wejście w życie projektowanej ustawy będzie miało bezpośredni wpływ na wszystkich uczestników postępowania w sprawach karnych, w tym na funkcjonowanie sądów i prokuratorów. Ułatwi również powrót do kraju polskim obywatelom skazanym na kary pozbawiania wolności oraz kary związane z poddaniem sprawcy próbie.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy w ramach konsultacji został przekazany do zaopiniowania Sądowi Najwyższemu, Krajowej Radzie Sądownictwa, Prokuratorowi Generalnemu, Krajowemu Stowarzyszeniu Zawodowych Kuratorów Sądowych, a także Stowarzyszeniu Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia” oraz Naczelnej Radzie Adwokackiej. Sąd Najwyższy i Prokuratura Generalna zgłosiły uwagi, z których prawie wszystkie zostały uwzględnione. Pozostałe konsultowane podmioty nie wniosły uwag.

3. Wpływ ustawy na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie spowoduje skutków na rynku pracy oraz pozostanie bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie projektowanej ustawy spowoduje określone w art. 5 skutki finansowe dla budżetu państwa w latach 2012 – 2021.

Przewidując skutki budżetowe wejścia w życie ustawy, należy mieć na względzie zawartą w decyzji ramowej 2008/909/WSiSW klauzulę wyłączającą (opt-out). Skutkiem tej

klauzuli jest uzależnienie przekazania skazanego do Polski od jego zgody. To zaś spowoduje, że przekazaniu do Polski podlegać będą – tak jak obecnie – wyłącznie skazani wyrażający na to zgodę, o ile nie zostali wydaleny decyzją administracyjną. Klauzula wygasa z końcem 2016 r.

Pod względem obowiązku uzyskania zgody skazanego na powrót, sytuacja w latach 2012 – 2016 nie zmieni się zasadniczo w stosunku do obowiązującego stanu prawnego. Na podstawie obowiązujących przepisów średnio w ciągu roku wpływa około 100 spraw o przekazanie osób skazanych na karę pozbawienia wolności. Tymczasem w 2010 r. w krajach UE przebywało około 3.700 obywateli polskich skazanych na taką karę. Można zasadnie przyjąć, że niewielu z nich wyrazi zgodę na przekazanie do Polski.

Można zaobserwować tendencję wzrostową liczby obywateli polskich tymczasowo aresztowanych w państwach UE. Wynosi ona około 8.700 osób. Przyjmując, że utrzymany zostanie stosunek procentowy osób przekazywanych względem całej populacji, w okresie najbliższych 5 lat (2012 – 2016), będzie to około 250 spraw rocznie. Równocześnie jednak wejście w życie projektowanych przepisów ułatwi transfer skazanych z Polski do innych krajów UE, co zmniejszy koszty funkcjonowania zakładów karnych. Obecnie w polskich zakładach karnych odbywa karę 226 obywateli innych państw członkowskich. Tym samym transfer skazanych do Polski w latach 2012 – 2016 zostanie zabezpieczony w ramach posiadanej pojemności polskich zakładów karnych oraz w granicach wydatków przewidzianych w budżecie więziennictwa na utrzymanie osadzonych w tych latach i nie spowoduje dodatkowych skutków dla budżetu państwa.

W okresie kolejnych 5 lat (2017 – 2021) na skutki finansowe ustawy wpływ będzie miało wygaśnięcie przysługującej Polsce klauzuli wyłączającej. Wygaśnięcie to nastąpi w grudniu 2016 r. i spowoduje, że przekazaniu będą podlegać wszyscy lub prawie wszyscy obywatele polscy odbywający karę pozbawienia wolności w innych państwach członkowskich UE. Z ostrożności założyć należy, iż przekazaniu do Polski w latach 2017 – 2021 podlegać mogą wszystkie osoby, które obecnie odbywają karę pozbawienia wolności w innych państwach członkowskich UE (około 3.700 osób) oraz wszystkie osoby przebywające obecnie w areszcie tymczasowym w tych państwach (około 8.000 osób). Tym samym transferowi do Polski we wspomnianym okresie podlegać może ok. 11.700 osób.

Należy się jednak spodziewać, że transfer tych osób nie będzie równomiernie rozłożony na wszystkie lata omawianego okresu. Przeciwnie, państwa członkowskie będą się starać jak najszybciej przekazać polskich osadzonych z powrotem do Polski. Tym samym wspomniane 11.700 osób zostanie najpewniej przekazane w ciągu dwóch lat następujących po wygaśnięciu opt-out'u. Po uwzględnieniu faktu przekazywania osób z Polski do innych państw członkowskich (szacunkowo 300 osób w ciągu dwóch lat), należy się spodziewać, że transfer netto skazanych do Polski w latach 2017 i 2018 wyniesie 11.400 osób, a zatem 5.700 osób rocznie. W latach 2018 – 2021, wskutek przekazania wszystkich dotychczas osadzonych skazanych, liczba osób przekazywanych do Polski powinna wrócić do normy sprzed 2017 r., a zatem do około 250 osób rocznie.

W świetle powyższego zaistnieje konieczność przygotowania do 2017 r. dodatkowych miejsc w zakładach karnych.

Potrzeby w tym zakresie powinna zabezpieczyć realizacja zadania inwestycyjnego polegającego na budowie trzech pawilonów zakwaterowania dla osadzonych wraz z infrastrukturą towarzyszącą. Inwestycja została rozpoczęta w 2012 r., a zakończona w 2016 r. Spowoduje to dodatkowe skutki dla budżetu państwa w latach 2012 – 2016 w wysokości 82 644 tys. zł. Inwestycja obejmuje następujące zadania:

- Zadanie inwestycyjne pod nazwą „Budowa pawilonu penitencjarnego typu zamkniętego w Areszcie Śledczym w Hajnówce” – rok rozpoczęcia 2008, wartość kosztorysowa 15 556 tys. zł. Zadanie to zostało wstrzymane w 2009 r. ze względu na blokadę środków dla więziennictwa. Na zadanie poniesiono wydatki w wysokości 1 259 tys. zł. Zaawansowanie robót jest na poziomie stanu zerowego, tzn. wykonano ściany fundamentowe bez płyty stropowej oraz przyłącze kanalizacyjne. Pojemność: 250 miejsc zakwaterowania dla osadzonych. Aby pawilon funkcjonował prawidłowo, należy dodatkowo rozbudować budynek sali widzeń (wartość kosztorysowa zadania 5 800 tys. zł) i rozbudować kuchnię (wartość kosztorysowa zadania – 700 tys. zł).
- Zadanie inwestycyjne pod nazwą „Budowa pawilonu penitencjarnego typu zamkniętego w Zakładzie Karnym w Rzeszowie” – rok rozpoczęcia 2008, wartość kosztorysowa 16 596 tys. zł. Zadanie zostało wstrzymane w 2009 r. ze względu na blokadę środków dla więziennictwa. Na zadanie poniesiono

wydatki w wysokości 1 196 tys. zł. Zaawansowanie robót jest na poziomie stanu zerowego. Pojemność: 258 miejsc zakwaterowania dla osadzonych. Aby pawilon funkcjonował prawidłowo, należy dodatkowo wybudować budynek więziennie-usługowy (wartość kosztorysowa zadania 7 000 tys. zł).

- Zadanie inwestycyjne pod nazwą „Adaptacja budynku po PPO na pawilon penitencjarny typu zamkniętego w Zakładzie Karnym w Grudziądzu” – rok rozpoczęcia 2008, wartość kosztorysowa 38 186 tys. zł. Zadanie wstrzymane w 2009 r. ze względu na blokadę środków dla więziennictwa. Na zadanie poniesiono wydatki w wysokości 1 739 tys. zł, po wykonaniu robót rozbiórkowych prace wstrzymano. Pojemność: 432 miejsca zakwaterowania dla osadzonych. Aby pawilon funkcjonował prawidłowo, należy zmodernizować kotłownię (wartość kosztorysowa zadania – 3 000 tys. zł).

Reasumując, wartość kosztorysowa ww. zadań wynosi 86 838 tys. zł. Wydatki poniesione do 2010 r. wyniosły 4 194 tys. zł, wydatki do poniesienia po 2010 r. wyniosą 82 644 tys. zł, z czego 20,77 % kosztów (to jest 17 169 tys. zł) zostanie poniesiona z budżetu Centralnego Zarządu Służby Więziennej, zaś w pozostałym zakresie (65 475 tys. zł) inwestycje wymagać będą dofinansowania z budżetu państwa. Uzyskana pojemność wyniesie 940 miejsc zakwaterowania dla osadzonych.

Przyjmując, iż nowe inwestycje związane z utworzeniem 940 nowych miejsc dla osadzonych zostaną rozpoczęte w 2012 r, a zakończą się w 2016 r., wydatki dla Skarbu Państwa na ich realizację na przestrzeni lat 2012 – 2016 będą przedstawiały się następująco:

rok 2012 – 800 tys. zł ze środków finansowych pozostających w dyspozycji Ministra Sprawiedliwości,

rok 2013 – 5 600 tys. zł ze środków finansowych pozostających w dyspozycji Ministra Sprawiedliwości, 22 400 tys. zł z budżetu państwa,

rok 2014 – 5 200 tys. zł ze środków finansowych pozostających w dyspozycji Ministra Sprawiedliwości, 20 800 tys. zł z budżetu państwa,

rok 2015 – 3 600 tys. zł ze środków finansowych pozostających w dyspozycji Ministra Sprawiedliwości, 14 400 tys. zł z budżetu państwa,

rok 2016 – 1 969 tys. zł ze środków finansowych pozostających w dyspozycji Ministra Sprawiedliwości, 7 875 tys. zł z budżetu państwa.

razem — 17 169 tys. zł. ze środków finansowych pozostających w dyspozycji Ministra Sprawiedliwości, 65 475 tys. zł z budżetu państwa.

Od 2017 r. będą natomiast ponoszone wydatki związane z utrzymaniem 940 osadzonych w jednostkach penitencjarnych. Wysokość tych wydatków w 2017 r. jest szacowana na 33 546 tys. zł, co obejmuje wydatki na wynagrodzenia dla 313 dodatkowych etatów funkcjonariuszy (do wyliczeń przyjęto, że na jednego funkcjonariusza przypada trzech osadzonych). Miesięczne wydatki na utrzymanie jednego osadzonego wyniosą łącznie 2 974 zł.

Wydatki w latach 2018 – 2020 zostały określone na poziomie 2017 r. – po powiększeniu o prognozę średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych na dany rok budżetowy, przyjętego w Wytycznych Ministra Finansów dotyczących stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowanych projektowanych ustaw, powiększonego o punkt procentowy. Wydatki na 2021 r. zostały ustalone na poziomie 2020 r., ponieważ powołane wyżej Wytyczne nie zawierają prognozy na 2021 r.

Rok 2018 – 33 546 tys. zł x 103,4 % = 34 686 tys. zł;

Rok 2019 – 34 686 tys. zł x 103,4 % = 35 865 tys. zł;

Rok 2020 – 35 865 tys. zł x 103,4 % = 37 084 tys. zł;

Rok 2021 – 37 084 tys. zł.

Ponadto przyjęto, iż w każdym roku, począwszy od 2011 r., oddawane będzie około 300 nowych miejsc (w 2012 r. nawet 523 miejsca) w zakładach karnych i aresztach śledczych. W ten sposób przez 6 lat do 2017 r. będzie można uzyskać około 1.800 miejsc w ramach środków finansowych, które są już zabezpieczone w budżecie więziennictwa, łącznie z kosztami utrzymania 1.800 skazanych. W tym zakresie projektowana ustawa w latach 2012 – 2016 nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

Celem ustawy, w rozumieniu art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), jest pozyskanie

940 nowych miejsc dla skazanych w zakładach karnych, zaś miernik określający stopień realizacji celu stanowi % realizacji zadania w danym roku.

Należy ponadto nadmienić, że rzeczywiste koszty wykonania projektowanej ustawy obejmą również koszt wykonywania kar pozbawienia wolności orzeczonych w państwach członkowskich Unii Europejskiej po przejęciu tych kar do wykonania w Polsce. Można szacować, że w latach 2012 – 2021 będzie to liczba ok. 11 tys. skazanych, co do których jednostkowy miesięczny koszt utrzymania wyniesie ok. 2 400 zł, a następnie ok. 2 900 zł. Koszty te zostaną pokryte w ramach limitów budżetowych Ministerstwa Sprawiedliwości.

Z uwagi na fakt, że przedmiotowy projekt realizuje zadania wynikające z członkostwa Polski w Unii Europejskiej, a także biorąc pod uwagę, że nie jest możliwe opracowanie mechanizmów korygujących zgodnie z art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, art. 5 projektu nie zawiera takich mechanizmów.

W zakresie skutków finansowych związanych z implementowaniem decyzji ramowej o probacji, brak jest danych statystycznych dotyczących liczby obywateli polskich skazanych w państwach Unii Europejskiej na kary, które podlegałyby ewentualnemu wykonaniu w Polsce. Można jednak założyć, że ponieważ osoby te na ogół mają rzeczywiste miejsce pobytu w tych państwach, liczba przekazywanych wyroków nie będzie znaczna, tak więc ustawa w tym zakresie nie spowoduje skutków wykraczających poza przewidziane w budżecie koszty wykonania orzeczonych kar.

Odnosząc się do zagadnienia pochodzenia środków, z których będą finansowane wydatki związane z wdrożeniem projektowanej ustawy w 2012 r., należy zauważyć, iż wydatki te nie zostały zabezpieczone w projekcie budżetu państwa w części 37 Sprawiedliwość. Limit wydatków dla części 37 został określony przez Ministra Finansów na 2012 r. na poziomie 2011 r., powiększonego zgodnie z regułą wydatkową o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych na dany rok budżetowy, przyjęty w założeniach do projektu budżetu na rok 2012, powiększony o 1 punkt procentowy.

W 2012 r. wydatki w wysokości 800 tys. zł na realizację budowy trzech pawilonów zakwaterowania dla osadzonych wraz z infrastrukturą towarzyszącą zostaną poniesione w ramach wydatków zaplanowanych w budżecie państwa w części 37 Sprawiedliwość przez ograniczanie innych zadań.

Nowelizacja ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym będzie się wiązać z koniecznością poniesienia wydatków z budżetu państwa w części 37 Sprawiedliwość w 2012 r. w wysokości 20 tys. zł. Wydatki te zostaną przeznaczone na dostosowanie systemu informatycznego Krajowego Rejestru Karnego i zostaną zabezpieczone w ramach środków finansowych zaplanowanych w budżecie państwa w części 37 Sprawiedliwość na 2012 r., zatem nie spowodują dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

Minister Spraw Zagranicznych

DPUE-920- -11/ma/

SM-1734

dot.: RM-10-91-11 z 10.08.2011 r.

Warszawa, dnia 12 sierpnia 2011 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw, pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zwracam jednakże uwagę, że do projektu skierowanego pod obrady Rady Ministrów nie zostało dołączone tabelaryczne zestawienie przepisów prawa Unii Europejskiej, których wdrożenie jest celem projektu. Obowiązek taki wynika z Regulaminu pracy Rady Ministrów (§ 10 ust. 4 pkt 1).

Z poważaniem

Do wiadomości:

Pan Krzysztof Kwiatkowski
Minister Sprawiedliwości

Z upoważnienia
Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Maciej Szpunar

	do kar o charakterze pieniężnym i decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty.				
Art. 4	<p>Kryteria mające zastosowanie do przekazywania wyroku i zaświadczenia do innego państwa członkowskiego</p> <p>1. W sytuacji gdy osoba skazana przebywa w państwie wydającym lub państwie wykonującym i pod warunkiem że osoba ta wyraziła zgodę, jeśli jest to wymagane zgodnie z art. 6, wyrok wraz z zaświadczeniem, którego standardowy formularz określono w załączniku I, może być przekazany do jednego z następujących państw członkowskich:</p> <p>a) państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka; lub</p> <p>b) państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, ale w którym nie mieszka, i do którego będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądowej albo administracyjnej lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku; lub</p> <p>c) państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, o którym mowa w lit. a) lub b), którego właściwy organ wyrazi zgodę na przekazanie do tego państwa członkowskiego wyroku i zaświadczenia.</p> <p>2. Przekazanie wyroku i zaświadczenia może nastąpić, jeżeli właściwy organ państwa wydającego – w odpowiednich przypadkach po konsultacjach między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego – uzyskał pewność, że wykonanie kary przez państwo wykonujące będzie miało na celu ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej.</p>	T	Art. 611t § 1 i 3	Treść jak powyżej	
		T	Art. 611t § 6	§ 6. Do poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 1., dołącza się zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie. Odpis orzeczenia wraz z odpisem zaświadczenia przekazuje się Ministrowi Sprawiedliwości.	
		T	Art. 611ta § 1	Art. 611ta. § 1. Przed wystąpieniem do państwa, o którym mowa w art. 611t § 3 pkt 3, sąd zwraca się do właściwego sądu lub innego organu tego państwa o zgodę na przekazanie wyroku do wykonania. W pozostałych wypadkach sąd może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania o opinię w przedmiocie przekazania wyroku.	

	<p>3. Przed przekazaniem wyroku i zaświadczenia właściwy organ państwa wydającego może za pomocą wszelkich odpowiednich środków przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wykonującego. Konsultacje są obowiązkowe w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c). W tych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje państwo wydające czy wyraża zgodę na przekazanie wyroku.</p>	T	<p>Art. 611ta § 1 Art. 611tg § 5</p>	<p>Jak powyżej</p> <p>§ 5. Na wniosek właściwego sądowego lub innego organu państwa wydania orzeczenia, sąd może wyrazić zgodę na wykonanie kary pozbawienia wolności, orzeczonej wobec sprawcy niemającego obywatelstwa polskiego lub nieposiadającego stałego lub czasowego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli pozwoli to w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary.</p>	
	<p>4. Podczas takich konsultacji właściwy organ państwa wykonującego może przedstawić właściwemu organowi państwa wydającego uzasadnioną opinię, stwierdzając, że wykonanie kary w państwie wykonującym nie ułatwiłoby ani resocjalizacji osoby skazanej, ani jej pełnej reintegracji społecznej. W przypadkach, w których nie przeprowadzono konsultacji, opinia taka może zostać przedstawiona bezzwłocznie po przekazaniu wyroku i zaświadczenia. Właściwy organ państwa wydającego rozważa tę opinię i podejmuje decyzję o ewentualnym wycofaniu zaświadczenia.</p>	T	Art. 611tg § 4	<p>§ 4. Jeżeli zostaną ujawnione okoliczności przemawiające za tym, iż przejęcie orzeczenia do wykonania nie pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawczych i zapobiegawczych celów kary, sąd zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p>	
	<p>5. Państwo wykonujące może z własnej inicjatywy wystąpić z wnioskiem do państwa wydającego o przekazanie wyroku wraz z zaświadczeniem. Również osoba skazana może wystąpić z wnioskiem do właściwych organów państwa wydającego lub państwa wykonującego o wszczęcie procedury przekazania wyroku i zaświadczenia na podstawie niniejszej decyzji ramowej. Wnioski złożone zgodnie z niniejszym ustępem nie skutkują obowiązkiem przekazania</p>	T	<p>Art. 611tg § 2 Art. 611t§2</p>	<p>§ 2. Sąd okręgowy, na wniosek sprawcy lub z urzędu, może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o przekazanie orzeczenia, o którym mowa w § 1, do wykonania, jeżeli pozwoli to w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary.</p> <p>§ 2 Wystąpienie, o którym mowa w § 1, może nastąpić także na wniosek skazanego lub</p>	

	<p>wyroku wraz z zaświadczeniem przez państwo wydające.</p> <p>6. W ramach wprowadzania w życie niniejszej decyzji ramowej państwa członkowskie przyjmują środki, które w szczególności uwzględniają cel, jakim jest ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej, stanowiącej podstawę dla właściwych organów do podjęcia decyzji o ewentualnym wydaniu zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia w przypadkach, do których odnosi się ust. 1 lit. c).</p> <p>7. Przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później każde państwo członkowskie może powiadomić Sekretariat Generalny Rady, że – w związku z ustaleniami dokonanyymi z innymi państwami członkowskimi, które przekazały takie samo powiadomienie – nie jest wymagana jego uprzednia zgoda zgodnie z ust. 1 lit. c) na przekazanie wyroku i zaświadczenia:</p> <p>a) jeżeli osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie; lub</p> <p>b) jeżeli osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego – w przypadkach innych niż określone w ust. 1 lit. a) i b).</p>	<p>T</p> <p>N</p>	<p>Art. 611tg § 6</p>	<p>właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia.</p> <p>Jak powyżej</p>	
<p>Art. 5</p>	<p>Przekazywanie wyroku i zaświadczenia</p> <p>1. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje wyrok lub jego poświadczoną kopię wraz z zaświadczeniem bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia, który pozwoli państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności. Oryginał wyroku lub jego poświadczoną kopię oraz oryginał zaświadczenia</p>	<p>T</p>	<p>Art. 611t§ 1</p> <p>Art. 611t§ 8</p>	<p>Jak powyżej</p> <p>§ 8. Przekazanie odpisu orzeczenia oraz zaświadczenia, o którym mowa w § 6, może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie</p>	

<p>wysła się państwu wykonującemu, jeśli tego zażąda. Wszelkie oficjalne zawiadomienia są również przekazywane bezpośrednio pomiędzy wymienionymi właściwymi organami.</p> <p>2. Zaświadczenie musi być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna z prawdą przez właściwy organ państwa wydającego.</p> <p>3. Państwo wydające za każdym razem przekazuje wyrok wraz z zaświadczeniem tylko do jednego państwa wykonującego.</p> <p>4. Jeżeli właściwemu organowi państwa wydającego nie jest znany właściwy organ państwa wykonującego, podejmuje on niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, również poprzez punkty kontaktowe europejskiej sieci sądowej utworzonej na podstawie wspólnego działania Rady 98/428/WSiSW.</p> <p>5. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymuje wyrok wraz z zaświadczeniem, nie jest właściwy do uznania tego wyroku ani do podjęcia działań niezbędnych do jego wykonania, przekazuje on z urzędu wyrok wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego oraz informuje o tym właściwy organ państwa wydającego.</p>	<p>T</p> <p>T</p> <p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 611t§ 6</p> <p>Art. 611t§ 4</p> <p>Art. 611t§ 9</p> <p>Art. 611th§ 3</p>	<p>autentyczności tych dokumentów. Na żądanie właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd przekazuje odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia.</p> <p>§ 6. Do poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 1., dołącza się zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie. Odpis orzeczenia wraz z odpisem zaświadczenia przekazuje się Ministrowi Sprawiedliwości.</p> <p>§ 4. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, każdorazowo sąd kieruje wyłącznie do jednego państwa wykonania orzeczenia. Ponowne wystąpienie do innego państwa wykonania orzeczenia może nastąpić jedynie w razie niewykonania albo częściowego wykonania orzeczenia.</p> <p>§ 9. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.</p> <p>§ 3 Jeżeli sąd, do którego zostało skierowane orzeczenie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi i zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p>	
---	-------------------------------------	--	---	--

	<p>wyrażenie stanowiska jej przedstawicielowi prawnemu. Przy podejmowaniu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem uwzględnia się stanowisko osoby skazanej. Jeżeli dana osoba korzysta z możliwości przewidzianej w niniejszym ustępie, jej stanowisko przekazywane jest państwu wykonującemu, w szczególności w związku z art. 4 ust. 4. Jeżeli dana osoba przedstawiła swoje stanowisko w formie ustnej, państwo wydające gwarantuje państwu wykonującemu dostęp do zapisu treści tego oświadczenia.</p> <p>4. Właściwy organ państwa wydającego informuje osobę skazaną w zrozumiałym dla niej języku o podjęciu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem wykorzystując do tego standardowy formularz powiadomienia określony w załączniku II. Gdy w momencie podejmowania tej decyzji osoba skazana przebywa w państwie wykonującym, formularz ten jest przekazywany do państwa wykonującego, które odpowiednio powiadamia osobę skazaną.</p> <p>5. Ustęp 2 lit. a) nie ma zastosowania do Polski jako państwa wydającego i jako państwa wykonującego, w przypadkach gdy wyrok został</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 611t§ 4</p> <p>Art. 4 ust. 2</p>	<p>obrońca, jeżeli się na nie stawi. Na postanowienie sądu zażalenie nie przysługuje.</p> <p>§ 2. Sąd umożliwia skazanemu, przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zajęcie stanowiska ustnie lub na piśmie w przedmiocie wystąpienia, o którym mowa w art. 611t § 1. Jeżeli wymagana jest zgoda skazanego na przekazanie, sąd odbiera od skazanego przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oświadczenie w tym przedmiocie.</p> <p>§3. W wypadku, gdy skazany przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wyraził zgody na wystąpienie, o którym mowa w art. 611t § 1., sąd umarza postępowanie w przedmiocie wystąpienia, chyba że zastosowanie ma art. 611t § 5. W pozostałych wypadkach złożone oświadczenie przesyła się do państwa wykonania orzeczenia wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 611t § 6.</p> <p>§ 4. Jeżeli skazany przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, sąd zawiadamia go o przekazaniu orzeczenia; w innym wypadku przekazuje zawiadomienie wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 611t § 6, do państwa wykonania orzeczenia.</p> <p>§ 2. Przewidziany w art. 611t § 5 pkt 1 i art. 611tk § 1 pkt 3 lit. a) Kodeksu postępowania karnego wyjątek od obowiązku uzyskania zgody skazanego na przekazanie, nie stosuje</p>	
--	--	-------------------	--	--	--

	wydany przed upływem pięciu lat od dnia 5 grudnia 2011 r. Polska może w dowolnym momencie poinformować Sekretariat Generalny Rady, że zaprzestaje korzystania z niniejszego odstępstwa.			się wobec wyroków wydanych przed dniem 5 grudnia 2016 r. wobec obywatela polskiego.	
Art. 7	<p>Podwójna karalność</p> <p>1. Następujące przestępstwa stanowią podstawę znania orzeczenia i wykonania wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności zgodnie z niniejszą decyzją ramową bez weryfikacji podwójnej karalności czynu, jeżeli w państwie wydającym są one zagrożone karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, zgodnie z definicją tych przestępstw w systemie prawnym państwa wydającego:</p> <ul style="list-style-type: none"> — udział w organizacji przestępczej, — terroryzm, — handel ludźmi, — wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca, — nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, — nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi, — korupcja, — nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (1), — pranie korzyści z przestępstwa, — fałszowanie pieniędzy, w tym euro, — przestępstwa komputerowe, — przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt, 	N			

<p>— udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie, — zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała, — nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi, — uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników, — rasizm i ksenofobia, — kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni, — nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki, — oszustwo, — wymuszenie rozbójnicze, — podrabianie i piractwo produktów, — fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami, — fałszowanie środków płatniczych, — nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu, — nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi, — obrót kradzionymi pojazdami, — zgwałcenie, — podpalenie, — przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego, — porwanie statku wodnego lub powietrznego, — sabotaż.</p> <p>2. Rada, stanowiąc jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego na warunkach określonych w art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, może w dowolnym czasie podjąć decyzję o dodaniu innych rodzajów przestępstw do wykazu zawartego w ust. 1. Rada analizuje w świetle sprawozdania przedłożonego jej na</p>	<p>N</p>			
--	----------	--	--	--

	<p>gdy kara ta przekracza maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie krajowym tego państwa. Dostosowana kara nie jest łagodniejsza niż maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie państwa wykonującego.</p> <p>3. Jeżeli kara ze względu na jej rodzaj jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ państwa wykonującego może dostosować ją do rodzaju kary lub środka przewidzianego za podobne przestępstwa zgodnie z prawem tego państwa. Taki rodzaj kary lub środka odpowiada możliwie najściślej karze orzeczonej w państwie wydającym, która nie może zostać zastąpiona karą pieniężną.</p> <p>4. Dostosowanie kary nie może spowodować zaostrzenia kary orzeczonej w państwie wydającym pod względem rodzaju lub czasu trwania.</p>	<p>T</p> <p>N</p>	<p>1</p> <p>Art. 611tl§ 2</p>	<p>pozbawienia wolności, sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego. Art. 607s § 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 611tl. § 2. Jeżeli rodzaj kary pozbawienia wolności jest nieznany ustawie, sąd określa podlegającą wykonaniu karę jako karę pozbawienia wolności. Jeżeli przestępstwo zgodnie z przyjętą według prawa polskiego kwalifikacją prawną nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności, wykonuje się karę orzeczoną przez sąd państwa wydania orzeczenia w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Art. 9</p>	<p>Podstawy odmowy uznania i wykonania</p> <p>1. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania wyroku i wykonania kary, jeżeli:</p> <p>a) zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi i nie zostało uzupełnione lub poprawione w rozsądnym terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego;</p> <p>b) nie są spełnione kryteria określone w art. 4 ust. 1;</p> <p>c) wykonanie kary byłoby sprzeczne z zasadą ne bis in idem;</p> <p>d) w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 3, oraz – gdy państwo wykonujące złożyło oświadczenie na podstawie art. 7 ust. 4 – w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 1, wyrok odnosi się do czynów, które zgodnie z</p>	<p>T</p>	<p>Art. 611 tk</p>	<p>Art. 611tk. § 1. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, jeżeli:</p> <p>1) czyn, w związku z którym wydano to orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego,</p> <p>2) przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do którego postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone w państwie członkowskim, a orzeczenie w zakresie kary pozbawienia wolności zostało wykonane,</p> <p>3) skazany nie wyraża zgody na przekazanie, chyba że</p> <p>a) jest obywatelem polskim i posiada stałe lub czasowe miejsce pobytu na</p>	<p>Niektóre fakultatywne przesłanki odmowy w projekcie mają charakter obligatoryjny. W praktyce europejskiej istnieje tak możliwość. Państwo dokonujące implementacji dysponuje pewnym marginesem swobody w tym zakresie. Stanowisko takie, wynikające z samego charakteru instrumentu podlegającego wdrożeniu, potwierdził także TSUE w wyroku z dnia 6.10.2009 r. w sprawie C-123/08 Wolzenburg (por. punkt (1)).</p>

<p>prawem państwa wykonującego nie stanowiłyby przestępstwa. W odniesieniu do podatków lub opłat, ceł i obrotu dewizowego nie odmawia się jednak wykonania wyroku na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu dewizowego, co prawo państwa wydającego;</p> <p>e) wykonanie kary uległo przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonującego;</p> <p>f) zgodnie z prawem państwa wykonującego istnieje immunitet uniemożliwiający wykonanie kary;</p> <p>g) kara została orzeczona wobec osoby, która zgodnie z prawem państwa wykonującego ze względu na swój wiek nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano wyrok;</p> <p>h) w chwili otrzymania wyroku przez właściwy organ państwa wykonującego pozostało do odbycia mniej niż sześć miesięcy kary;</p> <p>i) wyrok został wydany zaocznie, o ile w zaświadczeniu nie poświadczono, że dana osoba została wezwana do stawienia się osobiście lub została poinformowana przez przedstawiciela, umocowanego zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego, o czasie i miejscu postępowania, w wyniku którego wydano wyroku zaocznego lub że osoba ta zgłosiła właściwemu organowi, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia;</p> <p>j) przed podjęciem decyzji zgodnie z art. 12 ust. 1 państwo wykonujące składa wnioski na podstawie art. 18 ust. 3, a państwo wydające nie wyraża</p>			<p>terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>b) została wobec niego wydana decyzja o wydaleniu lub deportacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>c) zbiegł na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w obawie przed toczącym się w państwie wydania orzeczenia postępowaniem karnym lub obowiązkiem odbycia orzeczonej kary,</p> <p>4) skazany z powodu wieku nie ponosi według prawa polskiego odpowiedzialności karnej za czyny będące podstawą wydania orzeczenia,</p> <p>5) naruszałoby to wolności i prawa człowieka i obywatela,</p> <p>6) wykonanie kary łączy się z zastosowaniem terapii lub innych środków nieznanych ustawie.</p> <p>§2 Przepisu § 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.</p> <p>§ 3. Można odmówić wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg. § 1, jeżeli:</p> <p>1) do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia o którym mowa w art. 611t. § 6, albo</p> <p>zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z treścią orzeczenia,</p> <p>2) skazany nie ma obywatelstwa</p>	<p>61). Orzeczenie to jest interpretowane przez doktrynę jako potwierdzenie przez Trybunał, że wskazana w decyzji ramowej opcjonalność pozwala na dokonanie wyboru już przez ustawodawcę, nie zaś dopiero na poziomie organu sądowego, oceniającego sprawę in concreto.</p> <p>Ponadto, obligatoryjność przesłanek odmowy przewidzianych w art. 611tk § 1 pkt (brak podwójnej karalności), wynika ze złożenia oświadczenia o skorzystaniu przez Polskę z prawa niestosowania wyłączeń spod badania podwójnej karalności. Z natury rzeczy, efektem złożenia takich oświadczeń jest przesłanka o charakterze obligatoryjnym.</p> <p>Ponadto, objęcie danego skazania amnestią, do czego wprost uprawnione jest państwo wykonania, uniemożliwia skuteczne przejęcie i wykonanie takiego orzeczenia. Tę przesłankę odmowy</p>
--	--	--	--	---

	<p>zgody, zgodnie z art. 18 ust. 2 lit. g), na to, by przeciw danej osobie prowadzić postępowanie karne, orzec wobec niej karę lub pozbawić wolności w państwie wykonującym za przestępstwo popełnione przed przekazaniem inne niż to, w związku z którym osoba ta została przekazana;</p> <p>k) orzeczona kara obejmuje środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną, lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, który – niezależnie od art. 8 ust. 3 – nie może zostać wykonany przez państwo wykonujące zgodnie z systemem prawnym lub systemem opieki zdrowotnej tego państwa członkowskiego;</p> <p>l) wyrok odnosi się do przestępstw, które na mocy prawa państwa wykonującego są uznawane za popełnione w pełni lub w większej lub w zasadniczej części na terytorium terytorium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z takim terytorium.</p> <p>2. Każda decyzja podjęta na mocy ust. 1 lit. l), dotycząca przestępstw popełnionych częściowo na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z jego terytorium, podejmowana jest przez właściwy organ państwa wykonującego indywidualnie dla każdego przypadku i z uwzględnieniem szczególnych okoliczności, a w szczególności tego, czy czyn został popełniony w większej lub w zasadniczej części w państwie wydającym.</p>		<p>polskiego lub nie posiada stałego lub czasowego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że sąd wcześniej wyraził zgodę na przejście orzeczenia,</p> <p>3) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary, a przestępstwa, których to dotyczy, podlegały jurysdykcji sądów polskich,</p> <p>4) z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611t. § 6 wynika, iż orzeczenie zostało wydane pod nieobecność sprawcy, chyba że:</p> <p>a) skazanego wezwano do udziału w postępowaniu lub w inny sposób zawiadomiono o terminie i miejscu rozprawy albo posiedzenia, pouczając, że niestawiennictwo nie stanowi przeszkody dla wydania orzeczenia,</p> <p>b) obrońca sprawcy był obecny na rozprawie lub posiedzeniu,</p> <p>c) po doręczeniu skazanemu odpisu orzeczenia wraz z pouczeniem o przysługującym mu prawie, terminie i sposobie złożenia w państwie wydania nakazu wniosku o przeprowadzenie z jego udziałem nowego postępowania sądowego w tej samej sprawie, skazany w ustawowym terminie nie złożył takiego wniosku albo oświadczył, że nie kwestionuje orzeczenia,</p> <p>5) orzeczenie dotyczy przestępstw, które według prawa polskiego zostały popełnione w całości albo w części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym,</p> <p>6) w chwili otrzymania orzeczenia pozostała</p>	<p>wywieść należy nie z katalogu przewidzianego w art. 9 decyzji ramowej 2008/909, ale z jej art. 19. Identyczne rozwiązanie zastosowano w wypadku implementacji decyzji ramowych 2005/214 w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym oraz 2006/783 w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty. Pomimo że instrumenty te nie przewidują przesłanki odmowy wynikającej z objęcia orzeczenia amnestią, przesłanka taka została wprowadzona w art. 611fg § 1 pkt 12 oraz art. 611fw § 1 pkt 9</p>
--	---	--	---	--

	<p>3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c), i), k) oraz l), zanim właściwy organ państwa wykonującego podejmie decyzję o odmowie uznania wyroku i wykonania kary, przeprowadza on z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków konsultacje z właściwym organem państwa wydającego, a w stosownych przypadkach zwraca się też z prośbą o niezwłoczne przekazanie wszystkich niezbędnych dodatkowych informacji.</p>			<p>do wykonania kara jest krótsza niż 6 miesięcy pozbawienia wolności, 7) skazany nie podlega jurysdykcji polskich sądów karnych, lub też brak jest wymaganego zezwolenia na jego ściganie, 8) przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych, podlega darowaniu na mocy amnestii, 9) organ państwa wydania orzeczenia nie wyraził zgody na podstawie art. 607e § 3 pkt. 8 w zw. z art. 611tm na to, by sprawcę ścigać za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania, lub wykonać orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności za inne przestępstwa.</p> <p>§ 4. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt 2, 3 i 6 oraz w § 3 pkt 1, 4 i 5 sąd przed podjęciem decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia informuje o możliwości odmowy wykonania orzeczenia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p> <p>Art. 611ti § 3. Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia, sąd zwraca właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia do ich uzupełnienia we wskazanym terminie. W razie niedotrzymania terminu postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o posiadane informacje.</p>	
Art. 10	<p>Częściowe uznanie i wykonanie 1. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego</p>	T	Art.	§ 5 Sąd może uzgodnić z właściwym sądem	

	<p>rozważa częściowe uznanie wyroku i częściowe wykonanie kary, to może on, przed podjęciem decyzji o odmowie uznania wyroku i wykonania kary w całości, przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wydającego w celu wypracowania porozumienia, o którym mowa w ust. 2.</p> <p>2. Właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego mogą w indywidualnych przypadkach uzgodnić częściowe uznanie i wykonanie kary zgodnie z ustalonymi przez siebie warunkami, pod warunkiem że takie uznanie i wykonanie nie skutkuje wydłużeniem czasu trwania kary. W przypadku braku takiego porozumienia zaświadczenie jest wycofywane.</p>		611td§ 5	<p>lub innym organem państwa wykonania orzeczenia, że w państwie tym nastąpi wykonanie tylko części orzeczonej kary pozbawienia wolności, pod warunkiem, że nie skutkuje to wydłużeniem czasu trwania kary. W takim wypadku po otrzymaniu informacji, o której mowa w § 2, postępowanie wykonawcze zawiesza się do czasu przekazania skazanego celem dalszego wykonywania kary na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a okres pozbawienia wolności w państwie wykonania orzeczenia zalicza się na poczet kary.</p>	
Art. 11	<p>Odroczenie uznania wyroku</p> <p>W przypadku gdy zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi, uznanie wyroku może zostać odroczone w państwie wykonującym do momentu upływu rozsądnego terminu wyznaczonego przez państwo wykonujące na uzupełnienie lub poprawienie zaświadczenia.</p>	T	Art. 611ti § 3	<p>§ 3. Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia, sąd zwoływa właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia do ich uzupełnienia we wskazanym terminie. W razie niedotrzymania terminu, postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o posiadane informacje.</p>	
Art. 12	<p>Decyzja w sprawie wykonania kary i terminy</p> <p>1. Właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w najkrótszym możliwym terminie decyzję, czy uzna wyrok i wykona karę oraz informuje o tym państwo wydające, jak również o jakiegokolwiek decyzji dotyczącej dostosowania kary zgodnie z art. 8 ust. 2 i 3.</p> <p>2. O ile nie występuje podstawa odroczenia zgodnie z art. 11 lub art. 23 ust. 3, prawomocne orzeczenie dotyczące uznania wyroku i wykonania kary zostaje wydane w terminie 90 dni od otrzymania wyroku i zaświadczenia.</p>	T	Art. 611tg§ 4 Art. 611tj	<p>§ 4. Do wykonania orzeczenia właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia sąd przystępuje niezwłocznie.</p> <p>Art. 611tj. § 1. Postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, sąd wydaje w terminie 40 dni od dnia otrzymania orzeczenia wraz z zaświadczeniem.</p> <p>§ 2. Na postanowienie sądu w przedmiocie wykonania orzeczenia przysługuje zażalenie.</p> <p>§ 3. Postępowanie w przedmiocie wykonania orzeczenia powinno zakończyć się</p>	

	3. Jeżeli w wyjątkowych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego nie ma praktycznej możliwości zachowania terminu określonego w ust. 2, informuje o tym niezwłocznie w dowolny sposób właściwy organ państwa wydającego, podając przyczyny opóźnienia i przewidywany czas potrzebny do wydania prawomocnego orzeczenia.			prawomocnie w terminie 90 dni od dnia otrzymania wyroku wraz zaświadczeniem. § 4. W wypadkach, gdy termin określony w § 3 nie może być dotrzymany, należy zawiadomić właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, podając przyczynę opóźnienia i przewidywany termin wydania orzeczenia. § 5. Odpis postanowienia przekazuje się Ministrowi Sprawiedliwości.	
Art. 13	Wycofanie zaświadczenia Dopóki nie rozpoczęło się wykonywanie kary w państwie wykonującym, państwo wydające może wycofać zaświadczenie z tego państwa, podając powody swojego działania. Po wycofaniu zaświadczenia państwo wykonujące zaprzestaje wykonywania kary.	T	Art. 611tc	Art. 611tc. § 1. Sąd może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia o przekazanie informacji o treści prawa obcego mającego zastosowanie do warunkowego zwolnienia. Po uzyskaniu informacji o treści prawa obcego sąd może odstąpić od wystąpienia, o którym mowa w art. 611t § 1, lub je cofnąć albo zastrzec w porozumieniu z właściwym sądem lub innym organem państwa wykonania orzeczenia, że do decyzji o warunkowym zwolnieniu zastosowanie ma prawo polskie. § 2. Sąd może odstąpić od wystąpienia, o którym mowa w art. 611t § 1, lub je cofnąć także w wyniku zaistnienia innych przeszkód do czasu rozpoczęcia wykonania kary w państwie wykonania orzeczenia.	
Art. 14	Tymczasowe aresztowanie W przypadku gdy osoba skazana znajduje się w państwie wykonującym, państwo wykonujące na żądanie państwa wydającego może przed otrzymaniem wyroku i zaświadczenia lub przed podjęciem decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary aresztować osobę skazaną lub podjąć każdy inny środek zapewniający, że osoba skazana	T	Art. 611to	Art. 611to. § 1. Jeżeli skazany znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej sąd z urzędu lub na wniosek właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia może wydać postanowienie o tymczasowym aresztowaniu. Zamiast tymczasowego aresztowania sąd może zastosować inny	

	pozostanie na jego terytorium do czasu podjęcia decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary. Czas trwania kary nie może zostać wydłużony w wyniku aresztowania na mocy niniejszego przepisu.			<p>środek zapobiegawczy, jeżeli jest on wystarczający do zapewnienia, iż skazany pozostanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.</p> <p>§ 2. Jeżeli zastosowanie środka określonego w § 1 następuje w wyniku wniosku państwa wydania orzeczenia przed otrzymaniem orzeczenia wraz z zaświadczeniem, art. 605 § 5 i 6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>§ 3. Art. 607k §3 oraz art. 63 § 1 Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.</p>	
Art. 15	<p>Przekazywanie osób skazanych</p> <p>1. Jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wydającym, jest ona przekazywana do państwa wykonującego w terminie uzgodnionym przez właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego, jednakże nie później niż 30 dni po wydaniu przez państwo wykonujące prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary.</p> <p>2. Jeśli nieprzewidziane okoliczności uniemożliwiają przekazanie osoby skazanej w terminie określonym w ust. 1, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego niezwłocznie kontaktują się ze sobą. Przekazanie następuje niezwłocznie po ustaniu tych okoliczności. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego i uzgadnia z nim nowy termin przekazania. W takim przypadku przekazanie następuje w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.</p>	T	Art. 611 tf § 1	<p>Art. 611tf. § 1. Skazanego przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje się właściwemu sądowi lub innemu organowi państwa wykonania orzeczenia najpóźniej w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się zapadłej w tym państwie decyzji o wykonaniu orzeczenia. Art. 607n § 2 stosuje się odpowiednio.</p>	
Art. 16	<p>Tranzyt</p> <p>1. Każde państwo członkowskie zezwala zgodnie ze swoim prawem na tranzyt przez swoje terytorium osoby skazanej, która jest przekazywana</p>	T	Art. 611tf § 2 – 4	<p>§ 2. W wypadku konieczności uzyskania zgody innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na przewóz skazanego przez jego terytorium, Minister Sprawiedliwości</p>	

	<p>do państwa wykonującego, pod warunkiem że państwo wydające, wraz z wnioskiem o tranzyt, przekazało mu kopię zaświadczenia, o którym mowa w art. 4. Wniosek o tranzyt i zaświadczenie mogą zostać przekazane w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia. Na wniosek państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt, państwo wydające dostarcza tłumaczenie zaświadczenia na jeden z języków – wskazanych we wniosku – akceptowanych przez państwo członkowskie, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt.</p> <p>2. Po otrzymaniu wniosku o zezwolenie na tranzyt państwo członkowskie, do którego zwrócono się o to zezwolenie, informuje państwo wydające, jeżeli nie może zapewnić, że na jego terytorium osoba skazana nie będzie ścigana lub, z zastrzeżeniem ust. 1, zatrzymana, lub też jej wolność nie zostanie w inny sposób ograniczona w związku z przestępstwem popełnionym lub karą orzeczoną przed opuszczeniem przez tę osobę terytorium państwa wydającego. W takim przypadku państwo wydające może wycofać swój wniosek.</p> <p>3. Państwo członkowskie, przez którego terytorium ma się odbyć tranzyt, powiadamia w ten sam sposób o swojej decyzji, która podejmowana jest w trybie priorytetowym, nie później niż w terminie tygodnia od otrzymania wniosku. Podjęcie tej decyzji można odroczyć do czasu przekazania państwu członkowskiemu, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, tłumaczenia, w przypadku gdy zwrócono się o nie na mocy ust. 1.</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 611tp § 1-4</p>	<p>występuje z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na przewóz. Art. 611t § 6 zdanie pierwsze i § 7 stosuje się odpowiednio.</p> <p>§ 3. W wypadku, gdy właściwy organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej wskaże, iż skazany może być ścigany lub pozbawiony wolności w związku z przestępstwami popełnionymi przed opuszczeniem przez niego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Minister Sprawiedliwości może cofnąć wniosek o udzielenie zezwolenia na przewóz.</p> <p>§ 4. Jeżeli nastąpi nieprzewidziane lądowanie, o którym mowa w art. 607zb § 4, informacje określone w § 2 przekazuje się w terminie 72 godzin.</p> <p>Art. 611tp. § 1. Na wniosek państwa wydania orzeczenia Minister Sprawiedliwości udziela zezwolenia na przewóz sprawcy przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 7 dni od otrzymania wniosku.</p> <p>§ 2. Do wniosku o zezwolenie na przewóz, o którym mowa w § 1, powinno być załączone zaświadczenie, o którym mowa w art. 611tg § 3. Wydanie zezwolenia, o którym mowa w § 1, można odroczyć do czasu uzyskania tłumaczenia zaświadczenia na język polski.</p> <p>§ 3. Minister Sprawiedliwości informuje właściwy organ państwa wydania orzeczenia, iż art. 607e § 1 nie znajduje zastosowania w odniesieniu do przestępstw popełnionych lub kar pozbawienia wolności orzeczonych przed opuszczeniem przez skazanego terytorium państwa wydania.</p> <p>§ 4. Art. 607zb § 2 - 4 stosuje się</p>	
--	---	-------------------	-------------------------	--	--

	4. Państwo członkowskie, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, może zatrzymać osobę skazaną w areszcie tylko na taki okres, jaki wymagany jest ze względu na tranzyt przez jego terytorium.	N		odpowiednio.	Występuje sprzeczność między ust. 2 i ust. 4, polegająca na tym, iż zatrzymanie dotyczyć ma wyłącznie czasu niezbędnego na tranzyt. Tymczasem ust. 2 dopuszcza możliwość zatrzymania na czas dłuższy np. celem osądzenia skazanego za inne zdarzenia niż objęte przekazaniem. Do sytuacji takiej może dojść w wypadku, gdy państwo wydania nie cofnie wniosku o tranzyt pomimo powiadomienia go o możliwości zatrzymania skazanego np. celem jego osądzenia. Tym samym zatrzymanie trwać może dłużej niż ze względu na tranzyt.
	5. Wniosek o tranzyt nie jest wymagany w przypadku transportu drogą lotniczą, jeżeli nie są planowane międzylądowania. W przypadku niezaplanowanego lądowania państwo wydające przekazuje jednak w terminie 72 godzin informacje, o których mowa w ust. 1.	T	Art. 611tf § 4	Jak powyżej	
Art. 17	Prawo regulujące wykonanie 1. Wykonanie kary podlega prawu państwa wykonującego. Jedyne organy państwa wykonującego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, są właściwe w sprawach dotyczących procedury wykonania i określenia wszystkich odnoszących się do niej środków, w tym podstaw przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.	T	Art. 611tg§ 6	Art. 611tg § 6. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego.	

	<p>2. Właściwy organ w państwie wykonującym zalicza pełny okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą, w odniesieniu do której wydany był wyrok, na poczet całkowitego okresu kary pozbawienia wolności, która ma zostać odbyta w państwie wykonującym.</p> <p>3. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia na żądanie właściwy organ państwa wydającego o obowiązujących przepisach dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia. Państwo wydające może zgodzić się na zastosowanie takich przepisów lub może wycofać zaświadczenie.</p> <p>4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że decyzje w sprawie przedterminowego lub warunkowego zwolnienia mogą również uwzględniać te przepisy prawa krajowego, wskazane przez państwo wydające, zgodnie z którymi dana osoba ma prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia w określonym momencie.</p>	T T N	Art. 611tl§ 1 Art. 611tc§ 1, art. 611tm § 2	<p>Art. 611tl § 1. Orzekając o wykonaniu kary pozbawienia wolności, sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego. Art. 607s § 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 611tc. § 1. Sąd może zwrócić się do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia o przekazanie informacji o treści prawa obcego mającego zastosowanie do warunkowego zwolnienia. Po uzyskaniu informacji o treści prawa obcego sąd może odstąpić od wystąpienia, o którym mowa w art. 611t § 1, lub je cofnąć albo zastrzec w porozumieniu z właściwym sądem lub innym organem państwa wykonania orzeczenia, że do decyzji o warunkowym zwolnieniu zastosowanie ma prawo polskie.</p> <p>Art. 611tm § 2. Na wniosek właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia sąd udziela informacji o treści prawa polskiego mającego zastosowanie do warunkowego zwolnienia. Jeżeli sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia cofnie wystąpienie do czasu rozpoczęcia wykonywania kary, orzeczenie nie podlega wykonaniu.</p>	W odniesieniu do warunkowego zwolnienia należy zachować w całości możliwość stosowania wyłącznie prawa polskiego. Tak też w art. 611tg § 7.
Art. 18	<p>Zasada specjalności</p> <p>1. Osoba przekazana do państwa wykonującego zgodnie z niniejszą decyzją ramową nie może, z zastrzeżeniem ust. 2, być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, w związku z którym została przekazana.</p> <p>2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w następujących przypadkach:</p>	T	Art. 611tm	<p>Art. 611tm. W postępowaniu w przedmiocie wykonania orzeczenia dotyczącego kary pozbawienia stosuje się odpowiednio art. 607e §1 - 4.</p>	

<p>a) gdy osoba – mając możliwość opuszczenia terytorium państwa wykonującego – nie uczyniła tego w terminie 45 dni od jej ostatecznego zwolnienia lub po opuszczeniu tego terytorium powróciła na nie;</p> <p>b) gdy przestępstwo nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności;</p> <p>c) gdy postępowanie karne nie prowadzi do zastosowania środka ograniczającego wolność osobistą;</p> <p>d) gdy osoba skazana mogłaby podlegać karze lub zastosowaniu środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, w szczególności karze pieniężnej lub środkowi zastosowanemu w jej miejsce, nawet jeżeli kara ta lub środek zastosowany w jej miejsce mogą powodować ograniczenie wolności osobistej danej osoby;</p> <p>e) gdy osoba wyraziła zgodę na przekazanie;</p> <p>f) gdy osoba skazana, po jej przekazaniu, wyraźnie zrzekła się prawa do zastosowania wobec niej zasady specjalności w odniesieniu do określonych przestępstw popełnionych przed jej przekazaniem. Zrzeczenie dokonywane jest przed właściwymi organami sądowymi państwa wykonującego i jest ono protokołowane zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Oświadczenie o zrzeczeniu sporządza się w taki sposób, aby wynikało z niego jasno, że osoba dokonała go dobrowolnie z pełną świadomością jego skutków. W tym celu dana osoba ma prawo do zasięgnięcia porady prawnej;</p> <p>g) w przypadkach innych niż wymienione w lit. a)–f), gdy państwo wydające wyraża zgodę w myśl ust. 3.</p> <p>3. Wniosek o wyrażenie zgody składa się do właściwego organu państwa wydającego wraz z informacjami, o których mowa w art. 8 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW,</p>				
--	--	--	--	--

	oraz z tłumaczeniem, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej decyzji ramowej. Zgoda jest udzielana, jeśli w myśl tej decyzji ramowej zachodzi obowiązek wydania danej osoby. Decyzja podejmowana jest w terminie do 30 dni od otrzymania wniosku. W sytuacjach, o których mowa w art. 5 wspomnianej decyzji ramowej, państwo wykonujące udziela gwarancji przewidzianych w tym artykule.				
Art. 19	<p>Amnestia, ulaskawienie, rewizja wyroku</p> <p>1. Państwo wydające oraz państwo wykonujące mogą postanowić o amnestii lub zastosować ulaskawienie.</p> <p>2. Jedynie państwo wydające może rozstrzygać wnioski o rewizję wyroku nakładającego karę, która ma być wykonana zgodnie z niniejszą decyzją ramową.</p>	T	Art. 561 § 1a	Art. 561 § 1a. W wypadku wyroku obcego przejętego do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej, prośbę o ulaskawienie przedstawia się sądowi, który orzekł w pierwszej instancji o przejęciu wyroku do wykonania	
		T	Art. 611te	Art. 611te. W razie uchylenia orzeczenia, o którym mowa w art. 611t § 1, na skutek kasacji albo wznowienia postępowania, ulaskawienia skazanego, darowania przestępstwa na mocy amnestii albo przedawnienia wykonania kary, sąd niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.	
Art. 20	<p>Informacje przekazywane przez państwo wydające</p> <p>1. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których kara przestaje być wykonalna ze skutkiem natychmiastowym lub po upływie określonego czasu.</p> <p>2. Właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje wykonywania kary bezpośrednio po uzyskaniu od właściwego organu państwa wydającego informacji o decyzji lub środku, o których mowa w ust. 1.</p>	T	Art. 611te	Jak powyżej	
		T	Art. 611tn§ 1	Art. 611tn. § 1. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o tym, iż orzeczenie przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu, sąd wydaje niezwłocznie postanowienie o umorzeniu	

				postępowania wykonawczego.	
Art. 21	<p>Informacje przekazywane przez państwo wykonujące</p> <p>Właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wydającego w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia:</p> <p>a) o przekazaniu wyroku i zaświadczenia właściwemu organowi odpowiedzialnemu za jego wykonanie zgodnie z art. 5 ust. 5;</p> <p>b) o tym, że w praktyce niemożliwe jest wykonanie kary, gdyż po przekazaniu wyroku i zaświadczenia do państwa wykonującego odszukanie osoby skazanej na terytorium państwa wykonującego jest niemożliwe, w którym to przypadku państwo wykonujące nie jest zobowiązane do wykonania kary;</p> <p>c) o wydaniu prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary wraz z datą wydania tego orzeczenia;</p> <p>d) o wszelkich orzeczeniach o odmowie uznania wyroku i wykonania kary zgodnie z art. 9, wraz z uzasadnieniem;</p> <p>e) o wszelkich orzeczeniach o dostosowaniu kary zgodnie z art. 8 ust. 2 lub 3, wraz z uzasadnieniem;</p> <p>f) o wszelkich decyzjach o niewykonaniu kary z powodów, o których mowa w art. 19 ust. 1, wraz z uzasadnieniem;</p> <p>g) o początku i końcu okresu warunkowego zwolnienia, w przypadku gdy jest to zaznaczone w zaświadczeniu przez państwo wydające;</p> <p>h) o ucieczce osoby skazanej;</p> <p>i) o wykonaniu kary, niezwłocznie po zakończeniu jej wykonywania.</p>	T	Art. 611tr	<p>Art. 611 tr. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o którym mowa w art. 611tj §1 oraz o istotnych orzeczeniach podjętych w trakcie postępowania wykonawczego, jak również o ucieczce skazanego, zawiadamia się niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. Zawiadomienie to może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.</p>	
Art. 22	<p>Skutki przekazania osoby skazanej</p> <p>1. Z zastrzeżeniem ust. 2 państwo wydające nie może przystąpić do wykonywania kary po rozpoczęciu jej wykonywania przez państwo wykonujące.</p>	T	Art. 611td § 2-4	<p>§ 2. Po otrzymaniu informacji o rozpoczęciu wykonywania kary przez skazanego w państwie wykonania orzeczenia, postępowanie wykonawcze zawieszają się.</p> <p>§ 3. Po otrzymaniu informacji o zakończeniu</p>	

	2. Państwo wydające ponownie uzyskuje prawo do wykonania kary po uzyskaniu informacji od państwa wykonującego o częściowym niewykonaniu kary zgodnie z art. 21 lit. h).			wykonywania kary sąd podejmuje zawieszona postępowanie i umarza je. Postępowanie umarza się również, jeżeli w stosunku do sprawcy zapadło w innym państwie członkowskim i zostało wykonane prawomocne orzeczenie co do tego samego czynu. § 4. W razie otrzymania informacji o niemożności wykonania orzeczenia w całości albo części z powodów innych niż wskazane w § 3 zdanie drugie, sąd podejmuje zawieszona postępowanie celem jego dalszego prowadzenia.	
Art. 23	<p>Języki</p> <p>1. Zaświadczenie musi zostać przetłumaczone na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że będzie przyjmowało tłumaczenie w jednym lub kilku innych językach urzędowych instytucji Unii Europejskiej.</p> <p>2. Nie jest wymagane tłumaczenie wyroku, z zastrzeżeniem ust. 3.</p> <p>3. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że jako państwo wykonujące może niezwłocznie po otrzymaniu wyroku i zaświadczenia zażądać – w przypadkach gdy uzna, że treść zaświadczenia jest niewystarczająca do podjęcia decyzji o wykonaniu kary – aby wyrok lub jego główne części został dostarczony z tłumaczeniem na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa</p>	T	Art. 611t § 7	§ 7. Zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.	
		N			
		N			

	wykonującego lub na jeden lub kilka innych języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej. Żądanie jest zgłaszane po przeprowadzeniu w razie konieczności konsultacji pomiędzy właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego, w celu określenia zasadniczych części wyroku, które należy przetłumaczyć. Podjęcie decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary można odroczyć do czasu przekazania tłumaczenia państwu wykonującemu przez państwo wydające lub do czasu uzyskania tłumaczenia, w przypadku gdy państwo wykonujące podejmie decyzję o przetłumaczeniu wyroku na własny koszt.				
Art. 24	Koszty Koszty powstałe w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów przekazania osoby skazanej do państwa wykonującego oraz kosztów, które powstały wyłącznie na terytorium, na którym władzę sprawuje państwo wydające.	T	Art. 611ts	Art. 611 ts. Koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg § 1, ponosi Skarb Państwa, z wyjątkiem kosztów przekazania sprawcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 25	Wykonywanie kar w następstwie europejskiego nakazu aresztowania Bez uszczerbku dla decyzji ramowej 2002/584/WSiSW przepisy niniejszej decyzji ramowej mają odpowiednio zastosowanie w zakresie, w jakim są zgodne z przepisami tej decyzji ramowej, do wykonywania kar, w przypadku gdy państwo członkowskie rozpocznie wykonywanie kary w sprawach objętych art. 4 ust. 6 tej decyzji ramowej lub gdy działając na mocy art. 5 ust. 3 tej decyzji ramowej, postawiło ono warunek, że dana osoba musi wrócić, aby odbyć karę w danym państwie członkowskim, dzięki czemu nie uniknie ona kary.	T	Art. 607s§5	§ 5. Wykonanie kary odbywa się według przepisów prawa polskiego. Przepisy rozdziału 66g stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 611tk, 611tm i 611tp.	
Art. 26	Stosunek do innych umów i uzgodnień 1. Bez uszczerbku dla ich stosowania pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz dla ich przejściowego stosowania na mocy art.	N			

<p>28, niniejsza decyzja ramowa zastępuje od dnia 5 grudnia 2011 r. odpowiednie przepisy następujących konwencji mających zastosowanie w stosunkach między państwami członkowskimi:</p> <ul style="list-style-type: none"> — Europejska konwencja o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. i jej protokół dodatkowy z dnia 18 grudnia 1997 r., — Europejska konwencja o międzynarodowej ważności wyroków karnych z dnia 28 maja 1970 r., — tytuł III rozdział 5 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, — Konwencja między państwami członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie wykonywania zagranicznych postanowień w sprawach karnych z dnia 13 listopada 1991 r. <p>2. Państwa członkowskie mogą nadal stosować dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia obowiązujące po dniu 27 listopada 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie celów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do uproszczenia lub ułatwienia procedur wykonywania kar.</p> <p>3. Państwa członkowskie mogą zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia po dniu 5 grudnia 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie przepisów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do upraszczania lub dalszego usprawniania procedur wykonywania kar.</p> <p>4. W terminie do dnia 5 marca 2009 r. państwa członkowskie informują Radę i Komisję o istniejących umowach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 2 i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie informują także Radę i Komisję o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.</p>				
---	--	--	--	--

Art. 27	Terytorialny zakres stosowania Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do Gibraltaru.	N			
Art. 28	Przepis przejściowy 1. Wnioski otrzymane przed dniem 5 grudnia 2011 r. podlegają istniejącym instrumentom prawnym dotyczącym przekazywania osób skazanych. Wnioski otrzymane po tej dacie podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową. 2. Każde państwo członkowskie może jednak przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej przez Radę złożyć oświadczenie, w którym stwierdzi, że w przypadkach, w których prawomocny wyrok został wydany przed datą przez nie określoną, będzie ono jako państwo wydające i wykonujące nadal stosowało istniejące instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych mające zastosowanie przed dniem 5 grudnia 2011 r. Jeśli takie oświadczenie zostanie złożone, instrumenty te mają zastosowanie w takich przypadkach w stosunku do wszystkich innych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy złożyły ona takie samo oświadczenie. Wspomniana data nie może być późniejsza niż 5 grudnia 2011 r. Oświadczenie to zostanie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Może zostać ono wycofane w dowolnym momencie.	N T	Art. 4 ust. 1	Art. 4. § 1. Rozdziałów 66f i 66g Kodeksu postępowania karnego nie stosuje się wobec wyroków wydanych przed dniem 5 grudnia 2011 r.	Polska złożyła oświadczenie w trybie art. 28 ust. 2. Oświadczenie opublikowane zostało przez Sekretariat Rady w dniu 28.02.2011
Art. 29	Wprowadzenie w życie 1. Państwa członkowskie podejmą niezbędne środki mające na celu wykonanie niniejszej decyzji ramowej w terminie do dnia 5 grudnia 2011 r. 2. Państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji tekst przepisów przenoszących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Na podstawie opracowanego przez Komisję sprawozdania wykorzystującego te	N			

	<p>informacje Rada, nie później niż dnia 5 grudnia 2012 r., ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie wykonały niniejszą decyzję ramową.</p> <p>3. Sekretariat Generalny Rady powiadamia państwa członkowskie oraz Komisję o oświadczeniach lub powiadomieniach złożonych na podstawie art. 4 ust. 7 i art. 23 ust. 1 lub 3.</p> <p>4. Bez uszczerbku dla art. 35 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej państwo członkowskie doświadczające powtarzających się trudności w stosowaniu art. 25 niniejszej decyzji ramowej, które nie zostały rozwiązane drogą konsultacji dwustronnych, informuje Radę i Komisję o takich trudnościach. Na podstawie tych informacji i wszelkich innych dostępnych informacji Komisja sporządza sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne, co służyć ma rozwiązaniu zgłoszonych trudności.</p> <p>5. W terminie do dnia 5 grudnia 2013 r. Komisja sporządza na podstawie otrzymanych informacji sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne. Na podstawie sprawozdania lub inicjatywy Komisji Rada dokonuje przeglądu w szczególności art. 25, aby rozważyć możliwość zastąpienia go bardziej szczegółowymi przepisami.</p>				
Art. 30	<p>Wejście w życie</p> <p>Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.</p>	N			

	<p>przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia;</p> <p>b) przejścia odpowiedzialności za nadzór nad przestrzeganiem warunków zawieszenia oraz obowiązków wynikających z kar alternatywnych;</p> <p>c) wszystkich innych decyzji związanych z decyzjami, o których mowa w lit. a) i b); opisanych i przewidzianych w niniejszej decyzji ramowej.</p> <p>3. Niniejsza decyzja ramowa nie ma zastosowania do:</p> <p>a) wykonywania wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności objętych zakresem zastosowania decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW;</p> <p>b) uznawania i wykonywania kar pieniężnych i nakazów konfiskaty wchodzących w zakres stosowania decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (1) oraz decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty (2).</p> <p>4. Niniejsza decyzja ramowa pozostaje bez wpływu na obowiązek poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych określonych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.</p>			<p>oraz warunkowego umorzenia postępowania karnego, jeżeli orzeczenie nakłada na sprawcę obowiązki określone w art. 34 § 2, 39 pkt 2-2d i 5, 39 pkt 6 w zw. z 46 § 2, 67 §2 i 67 §3 w zw. z art. 72 § 1 pkt 1, 3, 5, 7a i 7b, 72 §1 pkt 1 i 3-8, 72 §2, 73 §1 Kodeksu karnego lub art. 159 Kodeksu karnego wykonawczego, orzeczenie to podlega wykonaniu przez sąd rejonowy, w okręgu którego sprawca posiada legalne stałe miejsce pobytu.</p>	
Art. 2	<p>Definicje</p> <p>Do celów niniejszej decyzji ramowej:</p> <p>1) „wyrok” oznacza prawomocne orzeczenie lub nakaz sądu państwa wydania, ustalające, że osoba fizyczna popełniła przestępstwo, i nakładające:</p> <p>a) karę pozbawienia wolności lub środek</p>	T	<p>Art. 611u §1 Art.611ud§1</p>	j.w.	

<p>polegający na pozbawieniu wolności, jeżeli warunkowe zwolnienie przyznano na podstawie tego wyroku lub wydanej po nim decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia;</p> <p>b) karę z zawieszeniem wykonania;</p> <p>c) karę warunkową;</p> <p>d) karę alternatywną;</p> <p>2) „kara z zawieszeniem wykonania” oznacza karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności, których wykonanie zostało w całości lub w części warunkowo zawieszony w wyroku skazującym poprzez nałożenie co najmniej jednego warunku zawieszenia. Taki warunek zawieszenia może być zawarty w treści wyroku lub określony w odrębnej decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia podjętej przez właściwy organ;</p> <p>3) „kara warunkowa” oznacza wyrok, w którym warunkowo odroczone nałożenie kary poprzez nałożenie co najmniej jednego warunku zawieszenia lub w którym nałożono co najmniej jeden warunek zawieszenia zamiast kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności. Takie warunki zawieszenia mogą być zawarte w treści wyroku lub określone w odrębnej decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia podjętej przez właściwy organ;</p> <p>4) „kara alternatywna” oznacza karę inną niż kara pozbawienia wolności, środek polegający na pozbawieniu wolności lub grzywna, nakładającą nakaz lub polecenie;</p> <p>5) „decyzja w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia” oznacza wyrok lub prawomocną decyzję właściwego organu państwa wydania podjętą na podstawie takiego wyroku:</p>				
---	--	--	--	--

	<p>a) przyznające warunkowe zwolnienie; lub</p> <p>b) nakładające warunki zawieszenia;</p> <p>6) „warunkowe zwolnienie” oznacza prawomocną decyzję właściwego organu lub prawomocną decyzję wynikającą z prawa krajowego, która dotyczy przedterminowego zwolnienia osoby skazanej po odbyciu przez nią części kary pozbawienia wolności lub środka polegającego na pozbawieniu wolności przy jednoczesnym nałożeniu co najmniej jednego warunku zawieszenia;</p> <p>7) „warunki zawieszenia” oznaczają nakazy i polecenia nałożone przez właściwy organ na osobę fizyczną zgodnie z prawem krajowym państwa wydania, w związku z karą z zawieszeniem wykonania, karą warunkową lub warunkowym zwolnieniem;</p> <p>8) „państwo wydania” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano wyrok;</p> <p>9) „państwo wykonania” oznacza państwo członkowskie, w którym nadzorowane jest przestrzeganie warunków zawieszenia oraz obowiązków wynikających z kar alternatywnych zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 8.</p>				
Art. 3	<p>Wyznaczanie właściwych organów</p> <p>1. Każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, który organ lub organy są na mocy jego prawa krajowego właściwe do podejmowania działań zgodnie z niniejszą decyzją ramową, w przypadku gdy państwo to jest państwem wydania lub państwem wykonania.</p> <p>2. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć organy pozasądowe jako organy właściwe do podejmowania decyzji na mocy niniejszej decyzji ramowej, o ile organy te są właściwe do podejmowania podobnych decyzji na mocy prawa krajowego i procedur krajowych.</p>	N	N		
		N			

	<p>3. Jeżeli decyzja przewidziana w art. 14 ust. 1 lit. b) lub c) została podjęta przez właściwy organ inny niż sąd, państwa członkowskie na wniosek osoby zainteresowanej zapewniają możliwość weryfikacji takiej decyzji przez sąd lub inną niezależną jednostkę mającą uprawnienia sądu.</p> <p>4. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom członkowskim i Komisji.</p>				
Art. 4	<p>Rodzaje warunków zawieszenia i kar alternatywnych</p> <p>1. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do następujących warunków zawieszenia lub następujących kar alternatywnych:</p> <p>a) obowiązek informowania przez osobę skazaną określonego organu o każdej zmianie miejsca pobytu lub miejsca pracy;</p> <p>b) zakaz wstępu do pewnych miejscowości, miejsc lub określonych obszarów w państwie wydania lub państwie wykonania;</p> <p>c) ograniczenia dotyczące opuszczania terytorium państwa wykonania;</p> <p>d) polecenia co do sposobu zachowania, miejsca pobytu, kształcenia i szkolenia, spędzania czasu wolnego, lub zawierające ograniczenia lub warunki prowadzenia działalności zawodowej;</p> <p>e) nakaz stawiania się w określonym czasie przed określonym organem;</p> <p>f) nakaz unikania kontaktu z określonymi osobami;</p> <p>g) nakaz unikania kontaktu z określonymi przedmiotami, które posłużyły lub mogą posłużyć osobie skazanej do popełnienia przestępstwa;</p> <p>h) nakaz dokonania rekompensaty finansowej szkód wyrządzonych w wyniku popełnienia przestępstwa lub nakaz przedstawienia dowodu, że obowiązek ten został wypełniony;</p> <p>i) nakaz wykonania pracy społecznie użytecznej;</p> <p>j) nakaz współpracy z kuratorem sądowym lub</p>	T	<p>Art. 611u§1 Art.611ud§1</p>	j.w.	

	<p>stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w przypadkach, o których mowa w ust. 2.</p> <p>4. Każde państwo członkowskie przekazuje Sekretariatowi Generalnemu Rady deklarację o postanowieniach, jakie podjęło na podstawie ust. 3. Państwo członkowskie może w dowolnej chwili zmienić taką deklarację. Sekretariat Generalny udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom członkowskim i Komisji.</p>				
Art. 6	<p>Procedura przekazywania wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia</p> <p>1. Jeżeli na mocy art. 5 ust. 1 lub 2 właściwy organ państwa wydania przekazuje innemu państwu członkowskiemu wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, to zapewnia on dołączenie do niego zaświadczenia, którego standardowy formularz przedstawiono w załączniku I.</p> <p>2. Właściwy organ państwa wydania przekazuje wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w ust. 1, bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonania w sposób umożliwiający uzyskanie potwierdzenia pisemnego pozwalającego państwu wykonania stwierdzić autentyczność tych dokumentów. Oryginał wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia lub ich poświadczony odpisy, jak również oryginał zaświadczenia wysyła się właściwemu organowi państwa wykonania, jeżeli tego zażąda. Wszelkie oficjalne zawiadomienia są również przekazywane bezpośrednio pomiędzy wspomnianymi właściwymi organami.</p> <p>3. Właściwy organ państwa wydania podpisuje</p>	T	Art.611u§3-8	<p>§ 3. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, każdorazowo sąd kieruje wyłącznie do jednego państwa wykonania orzeczenia. Ponowne wystąpienie do innego państwa wykonania orzeczenia może nastąpić jedynie w razie niewykonania albo częściowego wykonania orzeczenia.</p> <p>§ 4. Do poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 1, dołącza się zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.</p> <p>§ 5. Zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.</p> <p>§ 6. Przekazanie odpisu orzeczenia oraz zaświadczenia, o którym mowa w § 4, może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów. Na żądanie właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd przekazuje odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia.</p> <p>§ 7. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.</p> <p>§ 8. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 4, zawierając w nim szczegółowe informacje, dotyczące przekazanego do wykonania orzeczenia, osoby skazanego, rodzaju i wymiaru kary lub środka oraz czasu i sposobu wykonania nałożonych obowiązków.</p>	

	<p>zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, potwierdzając jego zgodność z prawdą.</p> <p>4. Poza warunkami i karami, o których mowa w art. 4 ust. 1, zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zawiera tylko warunki lub kary, o których akceptacji państwo wykonania poinformowało zgodnie z art. 4 ust. 2.</p> <p>5. Właściwy organ państwa wydania przekazuje za każdym razem wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w ust. 1, tylko jednemu państwu wykonania.</p> <p>6. Jeżeli właściwy organ państwa wykonania nie jest znany właściwemu organowi państwa wydania, to ten drugi organ podejmuje wszelkie niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonania, w tym poprzez punkty kontaktowe europejskiej sieci sądowej utworzonej na podstawie wspólnego działania Rady 98/428/WSiSW (1).</p> <p>7. Jeżeli organ państwa wykonania, który otrzymał wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w ust. 1, nie ma uprawnień pozwalających mu uznać ten wyrok i tę decyzję ani podjąć dalsze działania niezbędne, by nadzorować przestrzeganie warunku zawieszenia lub obowiązków wynikających z kary alternatywnej, to z urzędu przekazuje je właściwemu organowi i niezwłocznie informuje o tym właściwy organ państwa wydania w sposób umożliwiający uzyskanie potwierdzenia pisemnego.</p>		<p>Art.611 ud §2-3</p>	<p>§2.Do orzeczenia, o którym mowa w § 1, lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem powinno być dołączone zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.</p> <p>§ 3. Jeżeli sąd, do którego zostało skierowane wystąpienie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi i zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p>	
<p>Art. 7</p>	<p>Skutki dla państwa wydania</p> <p>1. Po tym, jak właściwy organ państwa wykonania uzna przekazany mu wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie</p>	<p>T</p>	<p>Art.611ua§1-3</p>	<p>§ 1. W razie wystąpienia o wykonanie orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1 lub § 2 , postępowanie wykonawcze zawiesza się.</p> <p>§ 2. Po otrzymaniu informacji o zakończeniu</p>	

	<p>zawieszenia lub warunkowego zwolnienia oraz poinformuje o tym właściwy organ państwa wydania, uprawnienia państwa wydania w odniesieniu do nadzorowania przestrzegania nałożonych warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych oraz w odniesieniu do podejmowania dalszych decyzji, o których mowa w art. 14 ust. 1, wygasają.</p> <p>2. Państwo wydania ponownie nabywa uprawnienie, o którym mowa w ust. 1:</p> <p>a) jak tylko jego właściwy organ poinformuje właściwy organ państwa wykonania o podjęciu decyzji o wycofaniu zaświadczenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1, zgodnie z art. 9 ust. 4;</p> <p>b) w przypadkach, o których mowa w art. 14 ust. 3 w związku z art. 14 ust. 5; oraz</p> <p>c) w przypadkach, o których mowa w art. 20.</p>			<p>wykonywania orzeczenia sąd podejmuje zawieszono postępowanie i umarza je. Postępowanie umarza się również, jeżeli w stosunku do sprawcy zapadło w innym państwie członkowskim i zostało wykonane prawomocne orzeczenie co do tego samego czynu.</p> <p>§ 3. W razie otrzymania informacji o niemożności wykonania orzeczenia w całości albo części z powodów innych niż wskazane w § 2 zdanie drugie, a także o niemożności wydania przez to państwo orzeczenia w przedmiocie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszonoj, odwołania warunkowego zwolnienia albo innego orzeczenia związanego z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1 lub § 2, sąd podejmuje zawieszono postępowanie celem jego dalszego prowadzenia.</p>	
Art. 8	<p>Decyzja państwa wykonania</p> <p>1. Właściwy organ państwa wykonania uznaje wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, przekazane zgodnie z art. 5 i zgodnie z procedurą określoną w art. 6 oraz niezwłocznie podejmuje wszelkie działania niezbędne do nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych, chyba że podejmie on decyzję o powołaniu się na jedną z podstaw uzasadniających odmowę uznania i przejęcia nadzorowania, o których mowa w art. 11.</p> <p>2. Właściwy organ państwa wykonania może odroczyć decyzję w sprawie uznania wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jest niekompletne lub wyraźnie nie dotyczy danego wyroku lub, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, dopóki w rozsądnym</p>	T	Art.611ue§1-2	<p>§ 1. Sąd rozpoznaje sprawę wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1 na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, sprawca, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jego obrońca, jeżeli się na nie stawia. Jeżeli sprawca, który nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiada obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy może mu wyznaczyć obrońcę z urzędu.</p> <p>§ 2. Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, sąd wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia do ich uzupełnienia we wskazanym terminie. W razie niedotrzymania terminu postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o posiadane informacje.</p>	

	terminie zaświadczenie to nie zostanie uzupełnione lub poprawione.				
Art. 9	<p>Dostosowanie warunków zawieszenia lub kar alternatywnych</p> <p>1. Jeżeli charakter lub okres obowiązywania danego warunku zawieszenia lub danej kary alternatywnej lub długość okresu zawieszenia są niezgodne z prawem państwa wykonania, właściwy organ tego państwa może dostosować je do charakteru lub okresu obowiązywania warunków zawieszenia i kar alternatywnych lub do długości okresu zawieszenia, które stosowane są zgodnie z prawem państwa wykonania w przypadku takich samych przestępstw. Dostosowany warunek zawieszenia, dostosowana kara alternatywna lub dostosowana długość okresu zawieszenia odpowiadają możliwie najściślej warunkowi zawieszenia, karze alternatywnej lub długości okresu zawieszenia nałożonym w państwie wydania.</p> <p>2. Jeżeli warunek zawieszenia, kara alternatywna lub okres zawieszenia zostały dostosowane ze względu na fakt, że ich długość przekraczała maksymalną długość okresu przewidzianego w prawie państwa wykonania, długość dostosowanego warunku zawieszenia, dostosowanej kary alternatywnej lub dostosowanego okresu zawieszenia powinna być co najmniej równa maksymalnej długości przewidzianej w odniesieniu do takich samych przestępstw zgodnie z prawem państwa wykonania.</p> <p>3. Dostosowany warunek zawieszenia lub dostosowana kara alternatywna nie mogą być surowsze niż warunek zawieszenia lub kara alternatywna, które zostały nałożone pierwotnie, a dostosowany okres zawieszenia – dłuższy od pierwotnie określonego okresu zawieszenia.</p> <p>4. Po otrzymaniu informacji, o których mowa w art. 16 ust. 2 lub w art. 18 ust. 5, właściwy organ państwa wydania może podjąć decyzję o</p>	T	Art. 611ue§3	<p>§ 3. Jeżeli rodzaj kary lub środka, o których mowa w art. 611ud § 1, albo sposób wykonania nałożonych obowiązków są nieznane ustawie, sąd określa karę, środek lub obowiązek według prawa polskiego. Podstawę określenia kary lub środka podlegającego wykonaniu stanowi wyrok wydany przez sąd państwa członkowskiego Unii Europejskiej, kara grożąca za taki czyn w polskim prawie, okres rzeczywistego wykonywania kary, środka lub obowiązku za granicą, z uwzględnieniem różnic na korzyść skazanego. Jeżeli wymiar kary, środka, obowiązku lub okresu próby jest wyższy niż przewidziany w ustawie, sąd określa go w górnej granicy wymiaru według prawa polskiego.</p>	
		T	Art.611ua§4	<p>§4. W razie otrzymania informacji o dostosowaniu orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1 lub § 2, do prawa państwa wykonania i przed rozpoczęciem</p>	

	państwa wydania może podjąć decyzję o wycofaniu zaświadczenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1, pod warunkiem że w państwie wykonania nie rozpoczęto jeszcze nadzorowania. W takich przypadkach decyzja jest podejmowana i przekazywana jak najszybciej, w terminie dziesięciu dni od otrzymania informacji.			wykonywania tego orzeczenia w tym państwie, sąd w ciągu 10 dni może cofnąć wystąpienie, o którym mowa w art. 611u, mając na uwadze cele kary.	
Art. 10	<p>Podwójna karalność</p> <p>1. Następujące przestępstwa stanowią podstawę uznania wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia i przejęcia nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych zgodnie z niniejszą decyzją ramową bez weryfikacji podwójnej karalności czynu, jeżeli w państwie wydania, zgodnie z definicją tych przestępstw w jego systemie prawnym, są one zagrożone karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem innego środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat:</p> <ul style="list-style-type: none"> — udział w organizacji przestępczej, — terroryzm, — handel ludźmi, — wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca, — nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, — nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi, — korupcja, — nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (1), 	N	Art. 611ug. §1	. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, jeżeli: czyn, w związku z którym wydano to orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego(...),	Planowane jest złożenie oświadczenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4 decyzji ramowej.

<ul style="list-style-type: none"> — pranie korzyści z przestępstwa, — fałszowanie pieniędzy, w tym euro, — przestępstwa komputerowe, — przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt, — udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie, — zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, — nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi, — uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników, — rasizm i ksenofobia, — kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni, — nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki, — oszustwo, — wymuszenie rozbójnicze, — podrabianie i piractwo produktów, — fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami, — fałszowanie środków płatniczych, — nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu, — nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi, — obrót kradzionymi pojazdami, — zgwałcenie, — podpalenie, — przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego, — porwanie statku powietrznego lub wodnego, — sabotaż. 				
--	--	--	--	--

	<p>2. Rada, stanowiąc jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego zgodnie z warunkami określonymi w art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, może w dowolnym czasie podjąć decyzję o dodaniu innych rodzajów przestępstw do wykazu zawartego w ust. 1 niniejszego artykułu. Rada analizuje w świetle sprawozdania przedłożonego jej zgodnie z art. 26 ust. 1 niniejszej decyzji ramowej, czy wykaz ten należy rozszerzyć lub zmienić.</p> <p>3. W odniesieniu do przestępstw innych niż określone w ust. 1 państwo wykonania może uzależnić uznanie wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia i przejęcie nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych od tego, czy wyrok odnosi się do czynów stanowiących przestępstwo także na mocy prawa państwa wykonania, niezależnie od znamion tego przestępstwa lub jego określenia.</p> <p>4. Każde państwo członkowskie może w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej lub później powiadomić, składając deklarację w Sekretariacie Generalnym Rady, że nie będzie stosować ust. 1. Deklarację taką można wycofać w dowolnym czasie. Deklaracje takie oraz informacje o ich wycofaniu podlegają publikacji w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.</p>				
Art. 11	<p>Podstawy odmowy uznania oraz odmowy przejęcia nadzoru</p> <p>1. Właściwy organ państwa wykonania może odmówić uznania wyroku lub, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia oraz przejęcia odpowiedzialności za nadzór nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych, jeżeli:</p>	T	Art.611ug§1-3	<p>Art. 611ug. §1. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, jeżeli:</p> <p>2) czyn, w związku z którym wydano to orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego,</p> <p>3) sprawca nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>§2 Przepisu § 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.</p>	<p>Niektóre fakultatywne przesłanki odmowy w projekcie mają charakter obligatoryjny. W praktyce europejskiej istnieje tak możliwość.</p>

<p>a) zaświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi lub decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia i nie zostało uzupełnione lub poprawione w rozsądnym terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonania;</p> <p>b) nie zostały spełnione kryteria określone w art. 5 ust. 1, w art. 5 ust. 2 lub w art. 6 ust. 4;</p> <p>c) uznanie wyroku i przejęcie odpowiedzialności za nadzór nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych naruszałoby zasadę <i>ne bis in idem</i>;</p> <p>d) w przypadkach, o których mowa w art. 10 ust. 3, oraz jeżeli państwo wykonania złożyło deklarację przewidzianą w art. 10 ust. 4 w przypadku, o którym mowa w art. 8 ust. 1, wyrok dotyczy czynów, które na mocy prawa państwa wykonania nie stanowią przestępstwa. W sprawach dotyczących podatków, ceł i obrotu dewizowego nie można jednak odmówić wykonania wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, powołując się na fakt, że prawo państwa wykonania nie nakłada podatków lub ceł tego samego rodzaju lub nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, ceł lub obrotu dewizowego, co prawo państwa wydania;</p> <p>e) wykonanie kary uległo przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonania i odnosi się do czynu, który objęty jest jego właściwością na mocy tego prawa;</p> <p>f) prawo państwa wykonania przewiduje immunitet, zgodnie z którym niemożliwy jest nadzór nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych;</p>			<p>dewizowego.</p> <p>§ 3. Można odmówić wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, jeżeli:</p> <p>1) do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ud § 2, albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z treścią orzeczenia,</p> <p>2) przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone w państwie członkowskim, a orzeczenie w zakresie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania albo samoistnej kary lub środka niepolegającego na pozbawieniu wolności lub grzywnie, zostało wykonane,</p> <p>3) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary, a przestępstwa, których to dotyczy, podlegały jurysdykcji sądów polskich,</p> <p>4) orzeczenie dotyczy przestępstw, które według prawa polskiego zostały popełnione w całości albo w części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym,</p> <p>5) sprawca z powodu wieku nie ponosi według prawa polskiego odpowiedzialności karnej za czyny będące podstawą wydania orzeczenia</p> <p>6) sprawca korzysta z immunitetu, zgodnie z którym niemożliwy jest nadzór nad przestrzeganiem nałożonych obowiązków,</p> <p>7) z treści zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ud § 2, wynika, że orzeczenie zostało wydane pod nieobecność sprawcy, chyba że:</p> <p>a) sprawcę wezwano do udziału w postępowaniu lub w inny sposób zawiadomiono o terminie i miejscu rozprawy albo posiedzenia, pouczając, że niestawiennictwo nie stanowi przeszkody dla wydania orzeczenia,</p> <p>b) obrońca sprawcy był obecny na rozprawie lub posiedzeniu,</p> <p>c) po doręczeniu sprawcy odpisu orzeczenia wraz z</p>	<p>możliwość.</p> <p>Państwo dokonujące implementacji dysponuje pewnym marginesem swobody w tym zakresie. Stanowisko takie, wynikające z samego charakteru instrumentu podlegającego wdrożeniu, potwierdził także TSUE w wyroku z dnia 6.10.2009 r. w sprawie C-123/08 <i>Wolzenburg</i> (por. punkt 61). Orzeczenie to jest interpretowane przez doktrynę jako potwierdzenie przez Trybunał, że wskazana w decyzji ramowej opcjonalność pozwala na dokonanie wyboru już przez ustawodawcę, nie zaś dopiero na poziomie organu sądowego, oceniającego sprawę <i>in concreto</i>. Ponadto,</p>
---	--	--	--	---

<p>g) zgodnie z prawem państwa wykonania osoba skazana nie może ze względu na wiek być pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano wyrok;</p> <p>h) wyrok został wydany zaocznie, chyba że z zaświadczenia wynika, że dana osoba została wezwana do stawienia się osobiście lub została poinformowana przez przedstawiciela, umocowanego zgodnie z prawem krajowym państwa wydania, o czasie i miejscu postępowania, które zakończyło się wydaniem wyroku zaocznego, lub że osoba ta zgłosiła właściwemu organowi, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia;</p> <p>i) wyrok lub, w stosownych przypadkach, decyzja w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia nakazują poddanie się leczeniu lub terapii, ale niezależnie od art. 9 państwo wykonania nie jest w stanie tego nadzorować ze względu na obowiązujący w nim system prawny lub system opieki zdrowotnej;</p> <p>j) okres obowiązywania warunku zawieszenia lub kary alternatywnej jest krótszy niż 6 miesięcy; lub</p> <p>k) wyrok dotyczy przestępstw, które na mocy prawa państwa wykonania uznawane są za popełnione w całości lub w dużej lub zasadniczej części na jego terytorium lub w miejscu, które jest uznawane za jego terytorium.</p> <p>2. Każda decyzja podjęta na mocy ust. 1 lit. k) w odniesieniu do przestępstw popełnionych częściowo na terytorium państwa wykonania lub w miejscu, które jest uznawane za jego terytorium, podejmowana jest przez właściwy organ państwa wykonania, tylko jeżeli zaistnieją wyjątkowe okoliczności i tylko w odniesieniu do konkretnego przypadku, z uwzględnieniem szczególnych uwarunkowań tego przypadku, a zwłaszcza tego,</p>			<p>pouczeniem o przysługującym mu prawie, terminie i sposobie złożenia w państwie wydania nakazu wniosku o przeprowadzenie z jego udziałem nowego postępowania sądowego w tej samej sprawie, sprawca w ustawowym terminie nie złożył takiego wniosku albo oświadczył, że nie kwestionuje orzeczenia,</p> <p>8) orzeczenie dotyczy wyłącznie obowiązków innych niż określone w art. 34 § 2, 39 pkt 2-2d i 5, 39 pkt 6 w zw. z 46 § 2, 67 §2 i 67 §3 w zw. z art. 72 § 1 pkt 1, 3, 5, 7a i 7b, 72 §1 pkt 1 i 3-8, 72 §2, 73 §1 Kodeksu karnego lub art. 159 Kodeksu karnego wykonawczego lub zostało przekazane pomimo niespełnienia warunków określających właściwość państwa wykonania, przewidzianych w art. 611 u § 1 i 2,</p> <p>9) przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych, podlega darowaniu na mocy amnestii,</p> <p>10) orzeczenie przewiduje środek związany z leczeniem nieznanym ustawie,</p> <p>11) pozostały do wykonania czas nałożonych obowiązków jest krótszy niż 6 miesięcy.</p>	<p>obligatoryjność przesłanek odmowy przewidzianych w art. 611tk § 1 pkt 1 i 611ug § 1 pkt 1 (brak podwójnej karalności), wynika z planowanego złożenia oświadczenia o skorzystaniu przez Polskę z prawa niestosowania wyłączeń spod badania podwójnej karalności. Z natury rzeczy, efektem złożenia takich oświadczeń jest przesłanka o charakterze obligatoryjnym. Ponadto, objęcie danego skazania amnestią, do czego wprost uprawnione jest państwo wykonania, uniemożliwia skuteczne przejście i wykonanie takiego orzeczenia. Tę przesłankę odmowy wywieść należy nie z katalogu przewidzianego w art. 9 decyzji ramowej 2008/900</p>
---	--	--	--	---

<p>uprawniony do podejmowania wszelkich dalszych decyzji w sprawie kary z zawieszeniem wykonania, warunkowego zwolnienia, kary warunkowej i kary alternatywnej, w szczególności w przypadku gdy osoba skazana nie przestrzega warunku zawieszenia lub obowiązku wynikającego z kary alternatywnej lub gdy popełni ona nowe przestępstwo. Takie dalsze decyzje obejmują w szczególności:</p> <p>a) zmianę nakazów lub poleceń, które przewiduje warunek zawieszenia lub kara alternatywna, lub zmianę długości okresu zawieszenia;</p> <p>b) uchylenie zawieszenia wykonania wyroku lub uchylenie decyzji o warunkowym zwolnieniu; oraz</p> <p>c) nałożenie kary pozbawienia wolności lub zastosowanie innego środka polegającego na pozbawieniu wolności w przypadku kary alternatywnej lub kary warunkowej.</p> <p>2. W odniesieniu do decyzji podejmowanych zgodnie z ust. 1 oraz do wszystkich konsekwencji wynikających z wyroku, w tym, w stosownych przypadkach, do wykonania kary pozbawienia wolności lub zastosowania innego środka polegającego na pozbawieniu wolności oraz, w razie konieczności, do dostosowania takiej kary lub takiego środka właściwe jest prawo państwa wykonania.</p> <p>3. Każde państwo członkowskie może w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej lub później oświadczyć, że jako państwo wykonania może odmówić przejęcia uprawnień przewidzianych ust. 1 lit. b) i c) w sprawach lub w tych kategoriach spraw, które samo wskaże, w szczególności:</p> <p>a) w przypadkach dotyczących kary alternatywnej, gdy wyrok nie przewiduje kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności, które</p>	T	Art.611ue§4	<p>§ 4. Jeżeli orzeczenie, o którym mowa w art. 611ud §1 nie określa kary pozbawienia wolności, która będzie wymierzona sprawcy w wypadku niewykonywania nałożonych obowiązków lub podjęcia warunkowo umorzonego postępowania karnego, sąd orzeka o wykonaniu orzeczenia jedynie w zakresie nałożonych w nim obowiązków. Art. 611ub § 2 stosuje się odpowiednio.</p>	Planowane jest złożenie oświadczenia, o którym mowa w art. 14 ust. 4.
---	---	-------------	--	---

	<p>mają zostać wykonane w razie nieprzestrzegania nałożonych nakazów lub poleceń;</p> <p>b) w przypadkach dotyczących kary warunkowej;</p> <p>c) w przypadkach, w których wyrok odnosi się do czynów niestanowiących przestępstwa na mocy prawa państwa wykonania, niezależnie od znamion przestępstwa lub jego określenia.</p> <p>4. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z jednej z możliwości, o których mowa w ust. 3, właściwy organ państwa wykonania przekazuje właściwość z powrotem właściwemu organowi państwa wydania w przypadku, gdy osoba skazana nie przestrzega warunku zawieszenia lub obowiązków wynikających z kary alternatywnej, o ile właściwy organ państwa wykonania uważa, że konieczne jest podjęcie dalszej decyzji, o której mowa w ust. 1 lit. b) lub c).</p> <p>5. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, obowiązki, o których mowa w art. 8 ust. 1, czyli obowiązek uznania wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, a także obowiązek bezzwłocznego podjęcia wszelkich działań niezbędnych do nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych, nie ulegają zmianie.</p> <p>6. Deklaracje, o których mowa w ust. 3, są składane poprzez poinformowanie o nich Sekretariat Generalny Rady. Deklarację taką można wycofać w dowolnym czasie. Określone w niniejszym artykule deklaracje lub informacje o ich wycofaniu publikowane są w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.</p>				
Art. 15	<p>Konsultacje między właściwymi organami</p> <p>Zawsze gdy wydaje się to celowe, właściwe organy państwa wydania i państwa wykonania mogą się ze sobą konsultować, tak aby niniejsza decyzja ramowa mogła być stosowana sprawnie i</p>	N			

	skutecznie.				
Art. 16	<p>Obowiązki odnośnych organów w przypadkach, gdy w sprawach dalszych decyzji właściwe jest państwo wykonania</p> <p>1. Właściwy organ państwa wykonania bezzwłocznie informuje właściwy organ państwa wydania w sposób umożliwiający uzyskanie potwierdzenia pisemnego, o wszelkich decyzjach dotyczących:</p> <p>a) zmiany warunku zawieszenia lub kary alternatywnej;</p> <p>b) uchylecia zawieszenia wykonania wyroku lub uchylecia decyzji o warunkowym zwolnieniu;</p> <p>c) wykonania kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności, gdy osoba skazana nie przestrzega warunku zawieszenia lub obowiązków wynikających z kary alternatywnej;</p> <p>d) wygaśnięcia warunku zawieszenia lub kary alternatywnej.</p> <p>2. Na wniosek właściwego organu państwa wydania właściwy organ państwa wykonania informuje o maksymalnej długości kary pozbawienia wolności przewidzianej w prawie tego państwa za przestępstwo, które było podstawą wydania wyroku; kara ta może zostać nałożona na osobę skazaną, jeżeli nie będzie ona przestrzegać warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych. Informacja taka przekazywana jest niezwłocznie po otrzymaniu wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 6 ust. 1.</p> <p>3. Właściwy organ państwa wydania niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonania w sposób umożliwiający uzyskanie potwierdzenia pisemnego, o wszelkich okolicznościach lub ustaleniach, które jego zdaniem mogłyby prowadzić do wydania co</p>	T	Art.611ui	Art. 611ui. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o którym mowa w art. 611ud §1, jak również o istotnych orzeczeniach zapadłych w trakcie postępowania wykonawczego zawiadamia się niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. Zawiadomienie to może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.	
		N			
		T	Art.611ub§2	§ 2. Sąd zawiadamia niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia o wszelkich okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1 lub § 2, przy użyciu zaświadczenia zawierającego wszystkie istotne informacje. Sąd zawiadamia również niezwłocznie	

	najmniej jednej z decyzji, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) lub c).			właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia o wszelkich istotnych orzeczeniach podjętych w trakcie postępowania wykonawczego.	
Art. 17	<p>Obowiązki odnośnych organów w przypadkach, gdy w sprawach dalszych decyzji właściwe jest państwo wydania</p> <p>1. Jeżeli właściwy organ państwa wydania jest uprawniony do podejmowania zgodnie z art. 14 ust. 3 dalszych decyzji, o których mowa w art. 14 ust. 1, właściwy organ państwa wykonania bezzwłocznie powiadamia go:</p> <p>a) o wszelkich uzyskanych informacjach, które mogą skutkować uchycieniem zawieszenia wykonania wyroku lub uchycieniem decyzji o warunkowym zwolnieniu;</p> <p>b) o wszelkich uzyskanych informacjach, które mogą skutkować nałożeniem kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności;</p> <p>c) o wszelkich dalszych okolicznościach faktycznych, na temat których zwrócił się o informacje właściwy organ państwa wydania i które mają zasadnicze znaczenie dla podejmowania dalszych decyzji przez ten organ zgodnie z prawem tego państwa.</p> <p>2. Jeżeli państwo członkowskie skorzystało z możliwości, o której mowa w art. 11 ust. 3, właściwy organ tego państwa informuje właściwy organ państwa wydania o przypadkach, w których osoba skazana nie przestrzega warunku zawieszenia lub obowiązków wynikających z kary alternatywnej.</p> <p>3. Powiadomienia o informacjach określonych w ust. 1 lit. a) i b) oraz w ust. 2 dokonuje się przy użyciu standardowego formularza przedstawionego w załączniku II. Powiadomienia o okolicznościach faktycznych wspomnianych w ust. 1 lit. c) dokonuje się w</p>	T	<p>Art. 611ub</p> <p>Art.611uh§2</p>	<p>§ 1. W razie uchycienia orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1 na skutek kasacji albo wznowienia postępowania, ułaskawienia sprawcy, darowania przestępstwa na mocy amnestii albo przedawnienia wykonania kary lub w razie wystąpienia innych okoliczności skutkujących niemożnością wykonania tego orzeczenia, sąd niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.</p> <p>§ 2. Sąd zawiadamia niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia o wszelkich okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1 lub § 2, przy użyciu zaświadczenia zawierającego wszystkie istotne informacje. Sąd zawiadamia również niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia o wszelkich istotnych orzeczeniach podjętych w trakcie postępowania wykonawczego.</p> <p>§ 3. Zawiadomienie, o którym mowa w § 1 - 2, może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.</p> <p>§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 2, zawierając w nim szczegółowe informacje dotyczące naruszeń obowiązków nałożonych na sprawcę i innych okoliczności mających wpływ na wykonanie orzeczenia.</p> <p>§ 2. Jeżeli dalsze wykonywanie orzeczenia nie jest możliwe z przyczyn faktycznych lub prawnych, sąd niezwłocznie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego i zawiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p>	

	<p>sposób umożliwiający uzyskanie potwierdzenia pisemnego, w tym, w miarę możliwości, przy użyciu formularza przedstawionego w załączniku II.</p> <p>4. Jeżeli na mocy prawa krajowego państwa wydania sąd musi przesłuchać osobę skazaną przed podjęciem decyzji o nałożeniu kary, wymóg ten można spełnić przez odpowiednie zastosowanie procedury przewidzianej w aktach prawa międzynarodowego lub prawa Unii Europejskiej, które wprowadzają możliwość przesłuchiwanie osób za pośrednictwem wideokonferencji.</p> <p>5. Właściwy organ państwa wydania bezzwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonania o wszelkich decyzjach dotyczących:</p> <p>a) uchylenia zawieszenia wykonania wyroku lub uchylenia decyzji o warunkowym zwolnieniu;</p> <p>b) wykonania kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności, jeżeli środek taki jest zawarty w wyroku;</p> <p>c) nałożenia kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności, jeżeli środek taki nie jest zawarty w wyroku;</p> <p>d) wygaśnięcia warunku zawieszenia lub kary alternatywnej.</p>		Art.611ui	j.w.	
Art. 18	<p>Informacje przekazywane we wszystkich przypadkach przez państwo wykonania</p> <p>Właściwy organ państwa wykonania bezzwłocznie informuje właściwy organ państwa wydania w sposób umożliwiający uzyskanie potwierdzenia pisemnego:</p> <p>1) o przekazaniu wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 6 ust. 1, właściwemu organowi odpowiedzialnemu za jego uznanie i za podjęcie dalszych działań</p>	T	Art.611ud§3 Art.611ui	j.w.	

<p>służących nadzorowi nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych zgodnie z art. 6 ust. 7;</p> <p>2) o tym, że w praktyce nadzorowanie przestrzegania warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych nie jest możliwe ze względu na fakt, iż po przekazaniu państwu wykonania wyroku oraz, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia, wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 6 ust. 1, nie można odnaleźć osoby skazanej na terytorium państwa wykonania – w takiej sytuacji państwo wykonania nie ma obowiązku nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych;</p> <p>3) o prawomocnej decyzji o uznaniu wyroku i, w stosownych przypadkach, o decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia oraz o przejęciu odpowiedzialności za nadzór nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych;</p> <p>4) o każdej decyzji o odmowie uznania wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia oraz odmowie przejęcia odpowiedzialności za nadzór nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych zgodnie z art. 11, wraz z uzasadnieniem takiej decyzji;</p> <p>5) o każdej decyzji o dostosowaniu warunków zawieszenia lub kar alternatywnych zgodnie z art. 9, wraz z uzasadnieniem takiej decyzji;</p> <p>6) o każdej decyzji o amnestii lub ułaskawieniu, która prowadzi do odstąpienia od nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub</p>	<p>Art.611uh § 2</p>	<p>§ 2. Jeżeli dalsze wykonywanie orzeczenia nie jest możliwe z przyczyn faktycznych lub prawnych, sąd niezwłocznie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego i zawiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p>	
---	-----------------------------	---	--

	obowiązków wynikających z kar alternatywnych i która została podjęta na podstawie art. 19 ust. 1, wraz – w stosownych przypadkach – z uzasadnieniem takiej decyzji.				
Art. 19	Amnestia, ulaskawienie, rewizja wyroku 1. Zarówno państwo wydania, jak i państwo wykonania mogą postanowić o amnestii lub zastosować ulaskawienie. 2. Wyłącznie państwo wydania może podejmować decyzję o rewizji wyroku będącego podstawą warunków zawieszenia lub kar alternatywnych, których przestrzeganie ma być nadzorowane zgodnie z niniejszą decyzją ramową.	T N	Art.561 §1a i §2	§1a. W wypadku wyroku obcego przejętego do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej, prośbę o ulaskawienie przedstawia się sądowi, który orzekł w pierwszej instancji o przejęciu wyroku do wykonania. § 2. Sąd, o którym mowa w § 1 i 1a, powinien rozpoznać prośbę o ulaskawienie w ciągu 2 miesięcy od daty jej otrzymania.	
Art. 20	Wygaśnięcie właściwości państwa wykonania 1. Jeżeli osoba skazana ucieka lub nie posiada już zgodnego z prawem stałego miejsca pobytu w państwie wykonania, właściwy organ państwa wykonania może przekazać z powrotem właściwemu organowi państwa wydania właściwość w zakresie nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych oraz w zakresie wszelkich dalszych decyzji dotyczących wyroku. 2. Jeżeli w państwie wydania prowadzone jest nowe postępowanie karne przeciwko danej osobie, właściwy organ państwa wydania może zwrócić się do właściwego organu państwa wykonania o przekazanie z powrotem właściwemu organowi państwa wydania właściwości w zakresie nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych oraz w zakresie wszelkich dalszych decyzji dotyczących wyroku. W takim przypadku właściwy organ państwa wykonania może przekazać z powrotem właściwość właściwemu organowi państwa wydania. 3. Jeżeli na mocy niniejszego artykułu	T N	Art.611uh§2, art. 611ua § 3	§ 2. Jeżeli dalsze wykonywanie orzeczenia nie jest możliwe z przyczyn faktycznych lub prawnych, sąd niezwłocznie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego i zawiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia. § 3. W razie otrzymania informacji o niemożności wykonania orzeczenia w całości albo części z powodów innych niż wskazane w § 2 zdanie drugie, a także o niemożności wydania przez to państwo orzeczenia w przedmiocie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej, odwołania warunkowego zwolnienia albo innego orzeczenia związanego z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611u § 1, sąd podejmuje zawieszona postępowanie celem jego dalszego prowadzenia.	Mechanizm opisany w ust. 2 i 3 ma charakter opcjonalny

	właściwość została przekazana z powrotem państwu wydania, właściwy organ tego państwa ponownie przejmuje właściwość. Mając na uwadze dalszy nadzór nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych, właściwy organ państwa wydania uwzględni jednak to, jak długo obowiązywały warunki zawieszenia lub obowiązki wynikające z kary alternatywnej w państwie wykonania i w jakim stopniu osoba skazana ich przestrzegała oraz wszelkie decyzje podjęte przez państwo wykonania zgodnie z art. 16 ust. 1.				
Art. 21	Języki Zaświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jest tłumaczone na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonania. Każde państwo członkowskie może w chwili przyjęcia niniejszej decyzji ramowej lub później złożyć w Sekretariacie Generalnym Rady deklarację, w której poinformuje, że będzie przyjmowało tłumaczenia na jeden lub więcej innych języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej.	T	Art. 611u§5	j.w.	
Art. 22	Koszty Koszty wynikające ze stosowania niniejszej decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonania, z wyjątkiem kosztów, które powstały wyłącznie na terytorium państwa wydania.	T	Art. 611uj.	Koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611ud § 1, ponosi Skarb Państwa.	
Art. 23	Stosunek do innych umów i uzgodnień 1. W stosunkach między państwami członkowskimi niniejsza decyzja ramowa zastępuje od dnia 6 grudnia 2011 r. odpowiednie postanowienia Konwencji Rady Europy z dnia 30 listopada 1964 r. o nadzorze nad warunkowo skazanymi lub warunkowo zwolnionymi. 2. Państwa członkowskie mogą nadal stosować obowiązujące po dniu 6 grudnia 2008 r. dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia w takim zakresie, w jakim	N			

	<p>pozwalają one na rozszerzenie celów niniejszej decyzji ramowej i przyczyniają się do dalszego uproszczenia lub usprawnienia procedur nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.</p> <p>3. Państwa członkowskie mogą zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub dokonywać uzgodnień po dniu 6 grudnia 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie zakresu stosowania przepisów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do dalszego uproszczenia lub usprawnienia procedur nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.</p> <p>4. W terminie do dnia 6 marca 2009 r. państwa członkowskie informują Radę i Komisję o określonych w ust. 2 obowiązujących umowach i uzgodnieniach, które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie informują również Radę i Komisję o określonych w ust. 3 wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.</p>				
Art. 24	<p>Terytorialny zakres stosowania</p> <p>Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do Gibraltaru.</p>	N			
Art. 25	<p>Wprowadzenie w życie</p> <p>1. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki mające na celu wykonanie niniejszej decyzji ramowej w terminie do dnia 6 grudnia 2011 r.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji tekst przepisów przenoszących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej.</p>	N			
Art.	<p>Przeгляд</p>	N			

26	1. W terminie do dnia 6 grudnia 2014 r. Komisja sporządzi sprawozdanie na podstawie informacji otrzymanych od państw członkowskich na mocy art. 25 ust. 2. 2. Na podstawie tego sprawozdania Rada ocenia: a) w jakim stopniu państwa członkowskie przyjęły niezbędne środki mające na celu wykonanie niniejszej decyzji ramowej; oraz b) stosowanie niniejszej decyzji ramowej. 3. W razie konieczności do sprawozdania załącza się wnioski legislacyjne.				
Art. 27	Wejście w życie Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> . Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008r.	N			
TYTUŁ PROJEKTU:		Ustawa o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH 1):		DECYZJA RADY 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością			
Projekt nie wdraża decyzji 2009/426.WSiSW, lecz stwarza podstawę prawną do podjęcia działań implementacyjnych. Decyzja zostanie wdrożona rozporządzeniem wydanym na podstawie projektowanego art. 2 ustawy dotyczącego art. 18 ust. 6 ustawy o prokuraturze.					
POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU⁴⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego		Uzasadnienie wprowadzenia przepisu		
Art.12 ust. 1 pkt 6c ustawy z 24.5.2000 r. o KRK	... informację o przejęciu do wykonania kary orzeczonej przez właściwy organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiego, w tym oznaczenie organu który wydał orzeczenie, państwa wydania orzeczenia, sygnaturę akt sprawy oraz datę wydania orzeczenia. ...przekazaniu do wykonania orzeczonej kary właściwemu organowi sądowemu państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz o jej wykonaniu przez ten organ.		Wdrożenie decyzji ramowej o przekazywaniu skazanych na karę pozbawienia wolności oraz decyzji ramowej o probacji, pociąga za sobą konieczność nowelizacji ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 292 ze zmianami) w zakresie zobowiązania sądów do informowania Krajowego Rejestru Karnego o przejęciu i przekazaniu do wykonania orzeczonej kary przez właściwy organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiego. Proponowany art. 12 ust. 1 pkt. 6c zobowiązuje sądy, które przyjęły do		

<p>Art.12 ust. 2 pkt 36 ustawy z 24.5. 2000 r. o KRR</p>		<p>wykonania karę orzeczoną przez właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, do wskazania w karcie rejestracyjnej karnej organu sądowego państwa wydania orzeczenia, państwa wydania orzeczenia, sygnaturę akt sprawy oraz datę wydania orzeczenia.</p> <p>Na podstawie art. 1 ust. 2 pkt. 4 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym gromadzi się dane o osobach prawomocnie skazanych przez sądy państw obcych. Z tego względu brak informacji o wykonaniu przez polski sąd kary orzeczonej przez organ sądowy innego państwa członkowskiego UE mogłoby skutkować tym, że informacja o osobie skazanej udzielana z Rejestru, zawierałaby zarówno dane o wyroku „oryginalnym”, tj. wydanym przez właściwy organ sądowy państwa wydania, jak i o orzeczeniu wydanym przez sąd polski w związku z wykonaniem kary wynikającej z orzeczenia, bez odwołania się w karcie rejestracyjnej karnej do danych „oryginalnego” wyroku państwa wydania orzeczenia.</p> <p>Propozycja art. 12 ust. 2 pkt 36 zobowiązuje sądy polskie do informowania Rejestru o przekazanym do wykonania w innym państwie członkowskim UE orzeczeniu celem zapewnienia aktualności bazy danych Rejestru oraz o wykonaniu orzeczonej kary w państwie wykonania orzeczenia, co ma wpływ na zatarcie skazania.</p>
--	--	---

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia dotyczącego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, kary ograniczenia wolności, środka karnego orzeczonego samoistnie oraz orzeczenia dotyczącego warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty kary oraz warunkowego umorzenia postępowania karnego

Na podstawie art. 611u § 8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia stosowanego we współpracy z państwami członkowskimi Unii Europejskiej w zakresie wzajemnego wykonywania orzeczenia dotyczącego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, kary ograniczenia wolności, środka karnego orzeczonego samoistnie oraz orzeczenia dotyczącego warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty kary oraz warunkowego umorzenia postępowania karnego, który stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 178, poz. 1375 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 106, poz. 669, Nr 125, poz. 842, Nr 122, poz. 826, Nr 98, poz. 626, Nr 197, poz. 1307 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr ..., poz.

**ZAŁĄCZNIK
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ..., (poz. ...)**

WZÓR

ZASWIADCZENIE¹⁾

a) Państwo wykonania:
Państwo wydania:

b) o którym mowa w art. 6 Sąd, który wydał wyrok nakładający karę z zawieszeniem wykonania, karę warunkową lub karę alternatywną:

Oficjalna nazwa:

Proszę wskazać, czy dodatkowe informacje dotyczące wyroku można otrzymać od:

sądu wymienionego powyżej

organu centralnego; w przypadku zaznaczenia tej rubryki proszę podać oficjalną nazwę tego organu:

innego właściwego organu; w przypadku zaznaczenia tej rubryki proszę podać oficjalną nazwę tego organu:

Dane teleadresowe sądu/organu centralnego/innego właściwego organu

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Dane osoby (osób) kontaktowej(-ych)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli posiadany):

Języki, w których można się komunikować:

c) Organ, który wydał decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia (w stosownych przypadkach)

Oficjalna nazwa:

Proszę wskazać, czy dodatkowe informacje dotyczące decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia można otrzymać od:

organu wymienionego powyżej

organu centralnego; w przypadku zaznaczenia tej rubryki proszę podać oficjalną nazwę tego organu, jeżeli informacje te nie zostały podane w pkt b):

innego właściwego organu; w przypadku zaznaczenia tej rubryki proszę podać oficjalną nazwę tego organu:

Dane teleadresowe organu, organu centralnego lub innego właściwego organu, jeżeli informacje te nie zostały podane w pkt b)

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Dane osoby (osób) kontaktowej(-ych)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

¹⁾ Niniejsze zaświadczenie musi zostać sporządzone w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego wykonania lub w jakimkolwiek innym języku instytucji Unii Europejskiej akceptowanym przez to państwo, albo musi zostać przetłumaczone na taki język.

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)
Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)
Adres poczty elektronicznej (jeżeli posiadany)
Języki, w których można się komunikować:

d) Organ właściwy w zakresie nadzoru nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych

Organ, który w państwie wydania odpowiada za nadzór nad przestrzeganiem warunków zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych:

- o sąd/organ, o którym mowa w pkt b)
- o organ, o którym mowa w pkt c)
- o inny organ (proszę podać oficjalną nazwę):

Proszę wskazać, z którym organem należy się kontaktować, gdyby konieczne były dodatkowe informacje do celów sprawowania nadzoru nad przestrzeganiem warunku(-ów) zawieszenia lub obowiązków wynikających z kar alternatywnych:

- o organ wymieniony powyżej
- o organ centralny; w przypadku zaznaczenia tej rubryki proszę podać oficjalną nazwę tego organu, jeżeli informacje te nie zostały jeszcze podane w pkt b) lub c):

Dane teleadresowe organu lub organu centralnego, jeżeli informacje te nie zostały podane w pkt b) lub c)

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Dane osoby (osób) kontaktowej(-ych)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli posiadany):

Języki, w których można się komunikować:

e) Dane osoby fizycznej, wobec której wydano wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Ostatnie znane adresy/miejsca pobytu (jeżeli dostępne):

w państwie wykonania:

w państwie wydania:

w innym miejscu:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

Proszę podać następujące informacje, jeżeli są dostępne:

rodzaj i numer dokumentu tożsamości osoby skazanej (dowodu osobistego, paszportu):

rodzaj i numer dokumentu uprawniającego osobę skazaną do pobytu w państwie wykonania:

f) Informacje dotyczące państwa członkowskiego, któremu przekazuje się wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia wraz z zaświadczeniem

Wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia wraz z zaświadczeniem przekazuje się państwu wykonania, wskazanemu w pkt a), z następującego powodu:

- o osoba skazana ma zgodne z prawem stałe miejsce pobytu w państwie wykonania i powróciła lub chce powrócić do tego państwa
- o osoba skazana przeprowadziła się lub ma zamiar przeprowadzić się do państwa wykonania z następującego(-ych) powodu(-ów) (proszę zaznaczyć odpowiednią rubrykę):
 - o z osobą skazaną zawarto umowę o pracę w państwie wykonania;
 - o osoba skazana jest członkiem rodziny osoby mającej zgodne z prawem stałe miejsce pobytu w państwie wykonania;
 - o osoba skazana zamierza odbyć studia lub szkolenie w państwie wykonania;
 - o inny powód (proszę sprecyzować):

g) Informacje dotyczące wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia

Wyrok został wydany w dniu (data w formacie dd-mm-rrrr):

W stosownych przypadkach: decyzja w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia została wydana w dniu (data w formacie dd-mm-rrrr):

Wyrok uprawomocnił się w dniu (data w formacie dd-mm-rrrr):

W stosownych przypadkach: decyzja w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia uprawomocniła się w dniu (data w formacie dd-mm-rrrr):

Wykonywanie wyroku rozpoczęło się w dniu (jeżeli data ta różni się od daty uprawomocnienia wyroku) (data w formacie dd-mm-rrrr):

W stosownych przypadkach: wykonywanie decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia rozpoczęło się w dniu (jeżeli data ta różni się od daty uprawomocnienia decyzji) (data w formacie dd-mm-rrrr):

Sygnatura wyroku (jeżeli dostępna):

W stosownych przypadkach, sygnatura decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia (jeżeli dostępna):

1. Wyrok dotyczy łącznie przestępstw.

Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich doszło do popełnienia przestępstwa (przestępstw) - w tym czas i miejsce - oraz określenie, na czym polegał udział osoby skazanej w przestępstwie:

Rodzaj przestępstwa (przestępstw) i jego (ich) kwalifikacja prawna oraz odnośne przepisy, na podstawie których wydano wyrok:

2. Jeżeli przestępstwo(-a), o którym(-ych) mowa w pkt 1, stanowi(-a) zgodnie z prawem państwa wydania co najmniej jedno z następujących przestępstw, zagrożonych w państwie wydania karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegającego na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, proszę zaznaczyć odpowiednie pole (pola):

- o udział w organizacji przestępczej
- o terroryzm
- o handel ludźmi
- o wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca
- o nielegalny obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi
- o nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi
- o korupcja
- o nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich
- o pranie korzyści z przestępstwa
- o fałszowanie pieniędzy, w tym euro
- o przestępstwa komputerowe
- o przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu, w tym nielegalny obrót

zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt

- o udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie
- o zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu
- o nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi
- o uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników
- o rasizm i ksenofobia
- o kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni
- o nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki
- o oszustwo
- o wymuszenie rozbójnicze
- o podrabianie i piractwo produktów
- o fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami
- o fałszowanie środków płatniczych
- o nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu
- o nielegalny obrót materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi
- o obrót kradzionymi pojazdami
- o zgwałcenie
- o podpalenie
- o przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego
- o porwanie statku powietrznego lub wodnego
- o sabotaż

3. Jeżeli przestępstwo(-a) wymienione w pkt 1 nie jest (nie są) ujęte w pkt 2 lub jeżeli wyrok i, w stosownych przypadkach, decyzja w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia są wraz z zaświadczeniem przekazywane do państwa członkowskiego, które oświadczyło, że będzie weryfikować podwójną karalność (art. 10 ust. 4 decyzji ramowej), proszę podać pełen opis tego przestępstwa (tych przestępstw):

h) Informacje o wyroku

Proszę podać, czy osoba skazana stawiała się osobiście w toku postępowania, w wyniku którego wydano wyrok:

- o Tak, stawiała się osobiście.
- o Nie, nie stawiała się. Potwierdza się:
 - o że dana osoba została poinformowana osobiście lub przez przedstawiciela, umocowanego zgodnie z prawem państwa wydania, o czasie i miejscu postępowania, które zakończyło się wydaniem wyroku zaocznego; lub
 - o że dana osoba zgłosiła właściwemu organowi, iż nie kwestionuje rozstrzygnięcia.

i) Informacje o rodzaju kary orzeczonej w wyroku lub, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia

1. Niniejsze zaświadczenie odnosi się do:

- o kary z zawieszeniem wykonania (= kara pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, których wykonanie zostało w całości lub w części warunkowo zawieszony w wyroku skazującym)

- o kary warunkowej:

- o nałożenie kary zostało warunkowo odroczone przez nałożenie co najmniej jednego warunku zawieszenia

- o nałożony został co najmniej jeden warunek zawieszenia zamiast kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności

- o kary alternatywnej:

- o wyrok nakłada karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, które mają zostać wykonane, jeżeli osoba skazana nie przestrzega danego(-ych) nakazu(-ów) lub polecenia (poleceń)

- o wyrok nie nakłada kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności, które mają zostać wykonane, jeżeli osoba skazana nie przestrzega danego(-ych) nakazu(-ów) lub polecenia (poleceń)

- o warunkowego zwolnienia (= przedterminowe zwolnienie osoby skazanej po odbyciu przez nią części kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności)

2. Informacje dodatkowe

2.1. Osoba skazana przebywała w areszcie śledczym przez następujący okres:

2.2. Osoba skazana odbywała karę pozbawienia wolności lub poddana była środkowi polegającemu na pozbawieniu wolności przez następujący okres (należy wypełnić tylko w przypadku zwolnienia warunkowego):

2.3. W przypadku kary z zawieszeniem wykonania

- długość nałożonego okresu kary pozbawienia wolności, który został warunkowo zawieszony;
- długość okresu zawieszenia:

2.4. Długość okresu pozbawienia wolności pozostającego do odbycia w przypadku

- uchylenia zawieszenia wykonania wyroku;
- uchylenia decyzji o warunkowym zwolnieniu; lub
- naruszenia obowiązków wynikających z kary alternatywnej (jeżeli wyrok nakłada karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, które mają zostać wykonane, w przypadku takiego naruszenia):

j) Informacje o okresie obowiązywania i rodzaju warunku(-ów) zawieszenia lub obowiązków wynikających z kary (kar) alternatywnej(-ych)

1. Całkowity okres sprawowania nadzoru nad warunkiem(-ami) zawieszenia lub obowiązkami wynikającymi z kary (kar) alternatywnej(-ych)

2. W stosownych przypadkach, okres obowiązywania poszczególnych obowiązków nałożonych w ramach warunku(-ów) zawieszenia lub kary (kar) alternatywnej(-ych):

3. Całkowita długość okresu zawieszenia (jeżeli różni się od okresu podanego w pkt 1):

4. Rodzaj warunku(-ów) zawieszenia lub kary (kar) alternatywnej(-ych) (można zaznaczyć więcej rubryk):

- o obowiązek informowania przez osobę skazaną określonego organu o każdej zmianie miejsca pobytu lub miejsca pracy
- o zakaz wstępu do pewnych miejscowości, miejsc lub określonych obszarów w państwie wydania lub państwie wykonania
- o ograniczenia dotyczące opuszczania terytorium państwa wykonania
- o polecenia co do sposobu zachowania, miejsca pobytu, kształcenia i szkolenia, spędzania czasu wolnego, lub zawierające ograniczenia lub warunki prowadzenia działalności zawodowej
- o nakaz stawiania się w określonym czasie przed określonym organem
- o nakaz unikania kontaktu z określonymi osobami
- o nakaz unikania kontaktu z określonymi przedmiotami, które posłużyły lub mogą posłużyć osobie skazanej do popełnienia przestępstwa
- o nakaz dokonania rekompensaty finansowej szkód wyrządzonych w wyniku popełnienia przestępstwa lub nakaz przedstawienia dowodu, że obowiązek ten został wypełniony
- o nakaz wykonania pracy społecznie użytecznej
- o nakaz współpracy z kuratorem sądowym lub z przedstawicielem służb socjalnych, którzy są odpowiedzialni za osoby skazane
- o nakaz poddania się terapii, w tym terapii odwykowej
- o inne środki, które państwo wykonania jest gotowe nadzorować zgodnie z oświadczeniem, o którym mowa w art. 4 ust. 2 decyzji ramowej

5. Proszę podać dokładny opis warunku(-ów) zawieszenia lub kary (kar) alternatywnej(-ych) wskazanych w pkt 4:

6. Proszę zaznaczyć następujące pole, jeżeli dostępne są odpowiednie raporty w sprawie zawieszenia:

- o w przypadku zaznaczenia tego pola, proszę wskazać, w jakim(-ich) języku(-ach) sporządzono raporty (1):

(1) „Państwo wydania nie jest zobowiązane do przetłumaczenia tych raportów”.

k) Inne istotne informacje, w tym odpowiednie informacje o poprzednich skazaniach lub szczególnych powodach nałożenia warunku(-ów) zawieszenia lub kary (kar) alternatywnej(-ych) (nieobowiązkowe):

Treść wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia jest dołączona do zaświadczenia.

Podpis w imieniu organu wystawiającego zaświadczenie lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści zaświadczenia z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Pieczęć urzędowa (jeżeli dotyczy):

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 611u § 8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.), przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia dotyczącego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, kary ograniczenia wolności, środka karnego orzeczonego samoistnie oraz orzeczenia dotyczącego warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty kary oraz warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zaświadczenie jest narzędziem obrotu prawnego charakterystycznym dla współpracy wymiaru sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach karnych, opartej na zasadzie wzajemnego uznawania. Konstrukcja zestandaryzowanego zaświadczenia, jako dokumentu zawierającego wszystkie niezbędne informacje konieczne do uznania orzeczenia pozwala na uproszczenie i przyspieszenie współpracy, eliminując konieczność każdorazowego tłumaczenia całości orzeczenia. Zgodnie z przyjmowanym mechanizmem, zaświadczenie jest załączane do odpisu orzeczenia krajowego i wraz z nim przekazywane do państwa wykonującego.

Narzędzie to jest już znane polskiej procedurze karnej i dotychczas zostało przewidziane w art. 589g § 9 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia), w art. 607c § 3 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania), w art. 611fa § 7 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia dotyczącego grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub też orzeczenia zasądającego od sprawcy koszty procesu) oraz w art. 611fn § 9 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przepadku).

Wzór zaświadczenia jest zawarty w załączniku do implementowanej decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.*

Ponieważ decyzja ramowa jest instrumentem prawnym niewywołującym skutku bezpośredniego, konieczne jest jego wdrożenie do porządku wewnętrznego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

W niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego i dosłownego powtórzenia wzoru zaświadczenia określonego w decyzji ramowej. Ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu, wskazane było wierne odzwierciedlenie treści załącznika do decyzji ramowej w niniejszym rozporządzeniu.

Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądów i prokuratorów.

2. Konsultacje społeczne

Projekt nie był konsultowany społecznie, gdyż ma charakter ściśle techniczny. Nie przewiduje się przeprowadzenia tego rodzaju konsultacji.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków finansowych oraz na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

4. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z decyzją ramową Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.*

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia zawierającego informacje dla państwa członkowskiego Unii Europejskiej dotyczące naruszeń obowiązków nałożonych na sprawcę skazanego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, karę ograniczenia wolności, środka karnego orzeczonego samoistnie, warunkowego zwolnienia oraz warunkowego umorzenia postępowania karnego

Na podstawie art. 61 lub § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia stosowanego we współpracy z państwami członkowskimi Unii Europejskiej w zakresie informacji dotyczących naruszeń obowiązków nałożonych na sprawcę skazanego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, karę ograniczenia wolności, środka karnego orzeczonego samoistnie, warunkowego zwolnienia oraz warunkowego umorzenia postępowania karnego, który stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68 poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127 poz. 1051, Nr 144 poz. 1178, Nr 168 poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 178, poz. 1375 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 106, poz. 669, Nr 125, poz. 842, Nr 122, poz. 826, Nr 98, poz. 626, Nr 197, poz. 1307 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr..., poz. ...

ZAŁĄCZNIK
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ..., (poz. ...)

WZÓR

ZAŚWIADCZENIE

a) Dane osoby podlegającej nadzorowi:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adres:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

b) Informacje o wyroku i, w stosownych przypadkach, decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia dotyczących kary z zawieszeniem wykonania, kary warunkowej, kary alternatywnej lub warunkowego zwolnienia:

Wyrok zapadł w dniu:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

W stosownych przypadkach: decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia wydano w dniu:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Sąd, który wydał wyrok

Oficjalna nazwa:

Adres:

W stosownych przypadkach, organ, który wydał decyzję w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia

Oficjalna nazwa:

Adres:

Zaświadczenie wydano w dniu:

Organ, który wydał zaświadczenie:

Sygnatura akt (jeżeli istnieje):

c) Informacje o organie właściwym w sprawie nadzoru nad przestrzeganiem warunku(-ów) zawieszenia lub obowiązków wynikających z kary (kar) alternatywnej(-ych):

Oficjalna nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej:

d) Warunek (warunki) zawieszenia lub kara(-y) alternatywna(-e):

Osoba wskazana w pkt a) naruszyła następujący(-e) nakaz(-y) lub polecenie(-a):

obowiązek informowania przez osobę skazaną określonego organu o każdej zmianie miejsca pobytu lub miejsca pracy

zakaz wstępu do pewnych miejscowości, miejsc lub określonych obszarów w państwie wydania lub państwie wykonania

ograniczenia dotyczące opuszczania terytorium państwa wykonania

polecenia co do sposobu zachowania, miejsca pobytu, kształcenia i szkolenia, spędzania czasu wolnego, lub zawierające ograniczenia lub warunki prowadzenia działalności zawodowej

nakaz stawiania się w określonym czasie przed określonym organem

nakaz unikania kontaktu z określonymi osobami

nakaz unikania kontaktu z określonymi przedmiotami, które posłużyły lub mogą posłużyć osobie skazanej do popełnienia przestępstwa

nakaz dokonania rekompensaty finansowej szkód wyrządzonych w wyniku popełnienia przestępstwa lub nakaz przedstawienia dowodu, że obowiązek ten został wypełniony

nakaz wykonania pracy społecznie użytecznej

nakaz współpracy z kuratorem sądowym lub z przedstawicielem służb socjalnych, którzy są odpowiedzialni za osoby skazane

nakaz poddania się terapii, w tym terapii odwykowej

inne środki:

e) Opis naruszenia (naruszeń) (z podaniem miejsca, daty i bliższych okoliczności):

f) Inne ustalenia (jeżeli znane)

Szczegóły ustaleń:

g) Dane osoby kontaktowej na wypadek, gdyby konieczne były dodatkowe informacje dotyczące naruszenia:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli posiadany):

Podpis w imieniu organu wydającego formularz lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści formularza z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Pieczczę urzędowa (jeżeli dotyczy):

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 61 lub § 8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.), przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru zaświadczenia zawierającego informacje dla państwa członkowskiego Unii Europejskiej dotyczące naruszeń obowiązków nałożonych na sprawcę skazanego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, karę ograniczenia wolności, środka karnego orzeczonego samoistnie, warunkowego zwolnienia oraz warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zaświadczenie jest narzędziem obrotu prawnego charakterystycznym dla współpracy wymiaru sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach karnych, opartej na zasadzie wzajemnego uznawania. Konstrukcja zestandaryzowanego zaświadczenia, jako dokumentu zawierającego wszystkie niezbędne informacje konieczne do uznania orzeczenia pozwala na uproszczenie i przyspieszenie współpracy, eliminując konieczność każdorazowego tłumaczenia całości orzeczenia. Zgodnie z przyjmowanym mechanizmem, zaświadczenie jest załączane do odpisu orzeczenia krajowego i wraz z nim przekazywane do państwa wykonującego.

Narzędzie to jest już znane polskiej procedurze karnej i dotychczas zostało przewidziane w art. 589g § 9 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia), w art. 607c § 3 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania), w art. 611fa § 7 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia dotyczącego grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub też orzeczenia zasądzającego od sprawcy koszty procesu) oraz w art. 611fn § 9 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przepadku).

Wzór zaświadczenia zawarty jest w załączniku do implementowanej decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.*

Ponieważ decyzja ramowa jest instrumentem prawnym niewywołującym skutku bezpośredniego, konieczne jest jego wdrożenie do porządku wewnętrznego za pomocą

prawnie wiążącego aktu krajowego.

W niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego i dosłownego powtórzenia wzoru zaświadczenia określonego w decyzji ramowej. Ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu, było wskazane wierne odzwierciedlenie treści załącznika do decyzji ramowej w niniejszym rozporządzeniu.

Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądów i prokuratorów.

2. Konsultacje społeczne

Projekt nie był konsultowany społecznie, gdyż ma charakter ściśle techniczny. Nie przewiduje się przeprowadzenia tego rodzaju konsultacji.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków finansowych oraz na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

4. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z decyzją ramową Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.*

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności

Na podstawie art. 611t § 10 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia stosowanego we współpracy z państwami członkowskimi Unii Europejskiej w zakresie wzajemnego wykonywania wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności, który stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 178, poz. 1375 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 106, poz. 669, Nr 125, poz. 842, Nr 122, poz. 826, Nr 98, poz. 626, Nr 197, poz. 1307 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr ..., poz.

**ZAŁĄCZNIK
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ..., (poz. ...)**

WZÓR

ZASWIADCZENIE¹⁾

a) Państwo wydające:
Państwo wykonujące:

b) Sąd wydający wyrok skazujący, który się uprawomocnił:
Nazwa:
Wyrok wydano dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr):
Wyrok uprawomocnił się dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr):
Sygnatura aktu wyroku (jeśli jest dostępna):

c) Informacje o organie, z którym można kontaktować się w kwestiach dotyczących zaświadczenia:

- Rodzaj organu: proszę zaznaczyć właściwe pole:
 - o Organ centralny :
 - o Sąd
 - o Inny organ
- Dane teleadresowe organu wskazanego w lit. c) pkt 1:
Nazwa:
Adres:
Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta).....
Nr faksu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta).....
Adres poczty elektronicznej (jeśli jest dostępny):
- Języki, w których można kontaktować się z ww. organem:
- Dane kontaktowe osoby/osób, z którą/którymi należy się kontaktować w celu uzyskania dodatkowych informacji służących wykonaniu wyroku lub w celu uzgodnienia procedury przekazywania osób (imię i nazwisko, tytuł/stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu, adres poczty elektronicznej), jeśli inne niż wskazane w pkt 2:

¹⁾ Zaświadczenie to musi zostać sporządzone w jednym z języków urzędowych wykonującego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek innym języku zaakceptowanym przez to państwo albo musi zostać przetłumaczone na taki język.

d) Informacje dotyczące osoby, wobec której orzeczono karę:

Nazwisko:

Imię/imiona:

Nazwisko rodowe (jeśli dotyczy):

Pseudonimy (jeśli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeśli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Ostatnie znane adresy/miejsca pobytu:

Język lub języki zrozumiałe dla danej osoby (jeśli są znane):

Osoba skazana przebywa:

o w państwie wydającym i będzie przekazana do państwa wykonującego.

o w państwie wykonującym, w którym wyrok zostanie wykonany.

Ewentualne informacje dodatkowe - jeśli są dostępne:

1. Zdjęcie i odciski palców osoby skazanej lub dane teleadresowe osoby, z którą należy się skontaktować w celu uzyskania takich informacji:

2. Rodzaj i numer dowodu tożsamości lub paszportu osoby skazanej:

3. Rodzaj i numer pozwolenia na pobyt osoby skazanej:

4. Inne istotne informacje o powiązaniach rodzinnych, osobistych lub zawodowych osoby skazanej z państwem wykonującym:

e) Wniosek państwa wydającego o zastosowanie aresztu tymczasowego (jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wykonującym):

o Państwo wydające występuje do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku.

o Państwo wydające już wystąpiło do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku. Proszę podać nazwę organu w państwie wydającym, który podjął decyzję w sprawie wniosku o aresztowanie danej osoby (w stosownym przypadku oraz w miarę możliwości):

f) Związek z jakimkolwiek wcześniejszym europejskim nakazem aresztowania (ENA):

o Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, a wykonujące państwo członkowskie podejmuje się wykonania tego wyroku lub środka (art. 4 ust. 6 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania europejskiego nakazu aresztowania oraz jego numer referencyjny, jeśli dostępny:

Nazwa organu, który wydał europejski nakaz aresztowania: ...

Data wydania decyzji o podjęciu się wykonania nakazu oraz jej numer referencyjny, jeśli dostępny:

Nazwa organu, który wydał decyzję o podjęciu się wykonania wyroku:

o Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania osoby, która jest obywatelem lub rezydentem państwa wykonującego, a państwo to wydało tę osobę pod warunkiem, że zostanie mu ona ponownie przekazana w celu odbycia w nim kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, które zostały orzeczone względem niej w wydającym państwie członkowskim (art. 5 ust. 3 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania decyzji o wydaniu danej osoby:

Nazwa organu, który wydał decyzję o wydaniu danej osoby:

Numer referencyjny decyzji, jeśli dostępny:

Data wydania danej osoby, jeśli ta data jest znana:

g) Powody przekazania wyroku i zaświadczenia (jeżeli wypełniono rubrykę f), niniejszą rubrykę można pominąć):

Wyrok i zaświadczenie zostają przekazane państwu wykonującemu, ponieważ organ wydający jest przekonany, że wykonanie wyroku w państwie wykonującym ułatwi resocjalizację osoby skazanej oraz:

- a) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego i mieszka w tym państwie.
- b) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego, do którego będzie ona deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub na podstawie decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku. Jeżeli nakaz wydalenia lub deportacji nie stanowi części wyroku, proszę podać nazwę organu, który wydał nakaz, datę jego wydania oraz numer referencyjny, jeśli dostępny: ...
- c) Państwo wykonujące jest państwem innym niż to, o którym mowa w lit. a) lub b), ale jego właściwy organ wyraża zgodę na przekazanie do tego państwa wyroku i zaświadczenia.
- d) Państwo wykonujące dokonało powiadomienia, o którym mowa w art. 4 ust. 7 decyzji ramowej, oraz:
 - potwierdza się, że zgodnie z wiedzą właściwego organu państwa wydającego osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie; lub
 - potwierdza się, że osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego.

i) Informacje o wyroku skazującym:

1. Proszę wskazać, czy wyrok został wydany zaocznie:

- Nie.
- Tak. Potwierdza się, że:
 - osobę skazaną powiadomiono – osobiście lub przez przedstawiciela umocowanego zgodnie z prawem państwa wydającego – o czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego; lub
 - osoba skazana poinformowała właściwy organ, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia.

2. Informacje dotyczące długości kary:

2.1. Całkowita długość kary (w dniach):

2.2. Całkowity okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą orzeczoną w wydanym wyroku (w dniach):

... ..na dzień [...] (data w formacie: dd-mm-rrrr):

2.3. Liczba dni, które należy odjąć od całkowitej długości kary z powodów innych, niż te, o których mowa w punkcie 2.2 (np. amnestie, ułaskawienia, skrócenia kary itp. już udzielone w odniesieniu do kary):

..... na dzień (data w formacie: dd-mm-rrrr): ...

2.4. Data, z którą kończy się odbywanie kary w państwie wydającym:

- Nie dotyczy, gdyż skazany przebywa obecnie na wolności
- Skazany jest obecnie pozbawiony wolności i zgodnie z prawem państwa wydającego kara będzie całkowicie odbyta z dniem (podać datę w formacie: dd-mm-rrrr) (1):
.....

3. Rodzaj kary:

- kara pozbawienia wolności
- inny środek polegający na pozbawieniu wolności (proszę określić):

(1) Proszę wpisać datę, z którą kara byłaby całkowicie odbyta (nie uwzględniając możliwości jakiegokolwiek przedterminowego lub warunkowego zwolnienia), jeśli osoba skazana została w państwie wydającym.

j) Informacje dotyczące przedterminowego lub warunkowego zwolnienia:

1. Zgodnie z prawem państwa wydającego osobie skazanej przysługuje prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia po odbyciu:

- o połowy kary
- o dwóch trzecich kary
- o innej części kary (proszę podać):

2. Właściwy organ państwa wydającego pragnie otrzymać informacje o:

- o mających zastosowanie przepisach prawa państwa wykonującego dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia osoby skazanej;
- o początku i końcu okresu przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

k) Stanowisko osoby skazanej:

1.

o Osoba skazana nie mogła zostać wysłuchana, ponieważ już przebywa w państwie wykonującym.

2.

o Osoba skazana przebywa w państwie wydającym i:

a.

- o wystąpiła o przekazanie wyroku i zaświadczenia
- o wyraziła zgodę na przekazanie wyroku i zaświadczenia
- o nie wyraziła zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia (proszę wskazać podane powody):

b.

- o W załączeniu stanowisko osoby skazanej.
- o Stanowisko osoby skazanej zostało już przekazane państwu wykonującemu w dniu (podać datę w formacie dd-mm-rrrr):

l) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacja nieobowiązkowa):

.....

m) Informacje końcowe:

Tekst(-y) wyroku(-ów) jest (są) załączony(-e) do niniejszego zaświadczenia (1).

Podpis organu wydającego zaświadczenie lub jego przedstawiciela potwierdzający prawdziwość zawartych w nim danych

Nazwisko i imię: ...

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe)

Data:

Pieczczę urzędowa (jeżeli dostępna)

(1) Właściwy organ państwa wydającego ma obowiązek załączyć wszystkie wyroki związane z daną sprawą, które są niezbędne do uzyskania wszelkich informacji na temat prawomocnego wyroku, który ma być wykonany. Można również dołączyć wszelkie dostępne tłumaczenia wyroku(-ów).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 611t § 10 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.), przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności.

Zaświadczenie jest narzędziem obrotu prawnego charakterystycznym dla współpracy wymiaru sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach karnych, opartej na zasadzie wzajemnego uznawania. Konstrukcja zestandaryzowanego zaświadczenia, jako dokumentu zawierającego wszystkie niezbędne informacje konieczne do uznania orzeczenia pozwala na uproszczenie i przyspieszenie współpracy, eliminując konieczność każdorazowego tłumaczenia całości orzeczenia. Zgodnie z przyjmowanym mechanizmem, zaświadczenie jest załączane do odpisu orzeczenia krajowego i wraz z nim przekazywane do państwa wykonującego.

Narzędzie to jest już znane polskiej procedurze karnej i dotychczas zostało przewidziane w art. 589g § 9 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia), w art. 607c § 3 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania), w art. 611fa § 7 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia dotyczącego grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub też orzeczenia zasądzającego od sprawcy koszty procesu) oraz w art. 611fn § 9 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia przepadku).

Wzór zaświadczenia, jakie powinno być stosowane we współpracy w zakresie wzajemnego wykonywania wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności, jest zawarty w załączniku do implementowanej decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej.*

Ponieważ decyzja ramowa jest instrumentem prawnym niewywołującym skutku bezpośredniego, konieczne jest jego wdrożenie do porządku wewnętrznego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

W niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego i dosłownego powtórzenia wzoru zaświadczenia określonego w decyzji ramowej. Ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu, wskazane było wierne odzwierciedlenie treści załącznika do decyzji ramowej w niniejszym rozporządzeniu.

Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądów i prokuratorów.

2. Konsultacje społeczne

Projekt nie był konsultowany społecznie, gdyż ma charakter ściśle techniczny. Nie przewiduje się przeprowadzenia tego rodzaju konsultacji.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków finansowych oraz na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

4. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z decyzją ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej.*

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

w sprawie określenia wzoru zawiadomienia osoby skazanej o przekazaniu wyroku do wykonania w państwie członkowskim Unii Europejskiej

Na podstawie art. 611tb § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zawiadomienia osoby skazanej, przebywającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o przekazaniu wyroku do wykonania w państwie członkowskim Unii Europejskiej, który stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 178, poz. 1375 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 106, poz. 669, Nr 125, poz. 842, Nr 122, poz. 826, Nr 98, poz. 626, Nr 197, poz. 1307 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr ..., poz.

**ZAŁĄCZNIK
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ..., (poz. ...)**

**WZÓR
ZAWIADOMIENIE OSOBY SKAZANEJ**

Niniejszym zawiadamia się Pana/Panią, że.....
.....
.....
(nazwa właściwego organu państwa wydającego)
podjął decyzję o przekazaniu wyroku.....
.....
.....
(nazwa właściwego sądu państwa wydającego)
z dnia.....
.....
(data ogłoszenia wyroku)
.....
.....
(sygnatura akt wyroku - jeśli dostępna)
do
.....
(nazwa państwa wykonującego)
w celu uznania tego wyroku i wykonania orzeczonej w nim kary, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie decyzję ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności - w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej.

Wykonanie kary jest regulowane prawem.....
.....
.....
(nazwa państwa wykonującego).

O trybie wykonania wyroku i podejmowanych w związku z nim środkach, łącznie z podstawami przedterminowego lub warunkowego zwolnienia, decydują organy państwa wykonującego.

Właściwy organ
.....
(nazwa państwa wykonującego)
jest zobowiązany do zaliczenia pełnego okresu pozbawienia wolności już odbytego w związku z karą na poczet całkowitego czasu trwania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Właściwy organ
.....
(nazwa państwa wykonującego)
może dostosować orzeczoną karę jedynie wtedy, gdy jest ona niezgodna z prawem tego państwa pod względem czasu trwania lub charakteru.

Dostosowana kara nie może spowodować zaostrzenia kary orzeczonej w.....
.....
(nazwa państwa wydającego)
pod względem rodzaju lub czasu trwania.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 611tb § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.), przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru zawiadomienia osoby skazanej na karę pozbawienia wolności o przekazaniu wyroku do wykonania w państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Wzór zawiadomienia jest zawarty w załączniku do implementowanej decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej*.

Ponieważ decyzja ramowa jest instrumentem prawnym niewywołującym skutku bezpośredniego, konieczne jest jego wdrożenie do porządku wewnętrznego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

W niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego i dosłownego powtórzenia wzoru zawiadomienia określonego w decyzji ramowej. Ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu, wskazane było wierne odzwierciedlenie treści załącznika do decyzji ramowej w niniejszym rozporządzeniu.

Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądów i prokuratorów.

2. Konsultacje społeczne

Projekt nie był konsultowany społecznie, gdyż ma charakter ściśle techniczny. Nie przewiduje się przeprowadzenia tego rodzaju konsultacji.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków finansowych oraz na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

5. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z decyzją ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. *o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej.*

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia**

w sprawie określenia zasad współpracy prokuratury z Eurojust

Na podstawie art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r., Nr 7, poz. 39, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

Rozdział I

Przepis ogólny

§ 1. Rozporządzenie określa sposób realizacji zadań związanych ze współpracą prokuratury z Eurojust, w szczególności zasady wymiany informacji między państwami członkowskimi Eurojust i jego organami, realizacji wniosków o pomoc prawną, ochrony przetwarzanych danych osobowych i bezpieczeństwa przetwarzanych danych.

Rozdział II

Przedstawiciel krajowy w Eurojust

Oddział 1

Wyznaczanie przedstawiciela krajowego Eurojust

§ 2. Przedstawiciel krajowy Eurojust jest wyznaczany spośród prokuratorów powszechnych jednostek prokuratury przez Prokuratora Generalnego na wniosek Dyrektora Departamentu do spraw Przystępczości Zorganizowanej i Korupcji w Prokuraturze Generalnej. Obsługę przedstawiciela krajowego zapewnia Biuro Prokuratora Generalnego.

§ 3. Kadencja przedstawiciela krajowego trwa cztery lata. Kadencja może zostać przedłużona przez Prokuratora Generalnego na dalszy okres, nie dłuższy niż dwa lata.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 26, poz. 156 i 157, Nr 56, poz. 459, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474, Nr 219, poz. 1706 i Nr 223, poz. 1777; z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 53, poz. 273

§ 4. Przedstawiciel krajowy może zostać odwołany przed końcem kadencji po uprzednim poinformowaniu Rady Eurojust i wskazaniu przyczyn odwołania.

§ 5. Jeżeli przedstawiciel krajowy jest przewodniczącym lub wiceprzewodniczącym Eurojust, jego kadencja zostaje automatycznie przedłużona na okres pełnienia funkcji.

Oddział 2

Zadania i uprawnienia przedstawiciela krajowego Eurojust

§ 6. Przedstawiciel krajowy pośredniczy w przekazywaniu wszelkich informacji pomiędzy Eurojust, a państwami członkowskimi.

§ 7. Przedstawiciel krajowy ma prawo uzyskania informacji zawartych w Systemie Informacji Policji, Systemie Informacji Prokuratury, Krajowego Centrum Informacji Kryminalnej u Krajowego Rejestru Karnego na zasadach przewidzianych dla prokuratorów.

§ 8. Przedstawiciel krajowy może przyjmować wnioski i decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, jak również ułatwiać i monitorować wnioski i decyzje, przekazywać je, ułatwiać i monitorować ich wykonanie oraz dostarczać dodatkowych informacji dotyczących ich wykonania.

§ 9. Przedstawiciel krajowy może występować do właściwych organów o podjęcie środków uzupełniających, tak by wniosek o współpracę sądową został wykonany w całości, jeżeli wniosek został wykonany częściowo lub w stopniu niewystarczającym.

§ 10. W porozumieniu z właściwymi organami lub na ich wniosek przedstawiciel krajowy w indywidualnych przypadkach w ramach swoich uprawnień może:

- 1) wydawać i uzupełniać wnioski i decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania;
- 2) wykonywać wnioski i decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania;
- 3) nakazać podjęcie czynności postępowania karnego uznanych za niezbędne podczas koordynacyjnego spotkania zorganizowanego przez Eurojust;

4) wydawać zgodę i koordynować przeprowadzanie dostaw niejawnie nadzorowanych.

§ 11. 1. Przedstawiciel krajowy w przypadkach niecierpiących zwłoki i w sytuacjach, gdy nie może odpowiednio szybko ustalić właściwych organów krajowych lub nawiązać z nimi kontaktu – ma prawo:

1) wydawać zgodę i koordynować przeprowadzanie dostaw niejawnie nadzorowanych;

2) wykonywać wnioski lub decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania.

2. Po ustaleniu właściwych organów krajowych lub skontaktowaniu się z nimi, przedstawiciel krajowy informuje je o wykonaniu uprawnień, o których mowa w niniejszym przepisie.

§ 12. Przedstawiciel krajowy jest uprawniony do wystąpienia z wnioskiem do organów właściwych do wykonywania uprawnień, o których mowa w § 10 i § 11.

§ 13. 1. Przedstawiciel krajowy ma prawo uczestniczyć w tworzeniu i w pracach wspólnych zespołów śledczych zgodnie z art. 13 Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/465/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych.

2. W razie uczestniczenia przez przedstawiciela krajowego we wspólnym zespole śledczym, którego działania dotyczą Polski i są finansowane ze środków Wspólnoty na mocy stosownych instrumentów finansowych, wskazuje się, czy przedstawiciel krajowy uczestniczy w pracach wspólnego zespołu śledczego jako prokurator, czy w imieniu Eurojust.

Rozdział III

Krajowy system koordynacyjny Eurojust i krajowy korespondent Eurojust

Oddział 1

Krajowy system koordynacyjny Eurojust

§ 14. Tworzy się krajowy system koordynacyjny Eurojust.

§ 15. Krajowy system koordynacyjny Eurojust koordynuje prace prowadzone przez:

- 1) krajowego korespondenta Eurojust;
- 2) krajowego korespondenta Eurojust ds. terroryzmu;
- 3) krajowego korespondenta Europejskiej Sieci Sądowej;
- 4) przedstawicieli krajowych lub punkty kontaktowe sieci wspólnych zespołów śledczych oraz sieci utworzonych decyzją Rady 2002/494/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającą europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne, decyzją Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotyczącą współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem oraz decyzją Rady 2008/852/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie sieci punktów kontaktowych służącej zwalczaniu korupcji.

§ 16. Krajowy system koordynacyjny Eurojust ułatwia wykonywanie zadań Eurojust w Polsce, w szczególności poprzez:

- 1) zapewnianie, by zautomatyzowany system zarządzania sprawami sprawnie i bez zakłóceń otrzymywał informacje;
- 2) pomoc w określaniu, czy dana sprawa powinna zostać rozpatrzona z wykorzystaniem Eurojust, czy Europejskiej Sieci Sądowej;
- 3) pomoc przedstawicielowi krajowemu w ustaleniu organów odpowiednich do wykonywania wniosków i decyzji dotyczących współpracy sądowej, w tym także dotyczących instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania;
- 4) utrzymywanie kontaktów z krajową jednostką Europol.

§ 17. Dla realizacji celów krajowego systemu koordynacyjnego Eurojust osoby wymienione w § 17 są uprawnione do korzystania ze zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami na zasadach określonych w niniejszym rozporządzeniu i w regulaminie Eurojust.

§ 18. Krajowy system koordynacji Eurojust nie wpływa na bezpośrednie kontakty między właściwymi organami sądowymi określone w przepisach o międzynarodowej współpracy sądowej. Stosunki między przedstawicielem krajowym a korespondentem krajowym nie wykluczają bezpośredniego kontaktu przedstawiciela krajowego z jego właściwymi władzami.

Oddział 2

Krajowy korespondent Eurojust

§ 19. Krajowy korespondent Eurojust odpowiada za działanie krajowego systemu koordynacyjnego Eurojust.

§ 20. Krajowy korespondent jest wyznaczany przez Prokuratora Generalnego. Obsługę krajowego korespondenta zapewnia Biuro Prokuratora Generalnego.

§ 21. Kadencja krajowego korespondenta trwa cztery lata.

Rozdział IV

Wymiana informacji z państwami członkowskimi i między przedstawicielami krajowymi Eurojust

Oddział 1

Zasady wymiany informacji i ich zakres przedmiotowy

§ 22. 1. Właściwe organy wymieniają z Eurojust wszelkie informacje konieczne do wykonywania jego zadań i zgodnie z przepisami o ochronie danych. Przekazanie informacji Eurojust jest traktowane jako złożenie wniosku o pomoc Eurojust w danej sprawie wyłącznie w przypadku gdy tak postanowi właściwy organ.

2. Przedstawiciel krajowy Eurojust jest upoważniony do wymiany – bez wcześniejszego zezwolenia – z innymi przedstawicielami krajowymi lub z właściwymi organami polskimi wszelkich informacji koniecznych do wykonywania zadań Eurojust. W szczególności przedstawiciele krajowi są niezwłocznie informowani o dotyczącej ich sprawie.

3. Przepisy ust. 1 i ust. 2 nie naruszają innych obowiązków dotyczących przekazywania informacji Eurojust, w tym decyzji Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych.

§ 23. Przedstawiciel krajowy jest informowany o utworzeniu wspólnego zespołu dochodzeniowo – śledczego, bez względu na to, czy jest on powoływany na mocy art. 13 Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, czy na mocy decyzji ramowej 2002/465/WSiSW – oraz o wynikach prac takiego zespołu.

§ 24. Przedstawiciel krajowy jest niezwłocznie informowany o wszelkich przypadkach, które bezpośrednio dotyczą co najmniej trzech państw członkowskich i w odniesieniu do których wnioski lub decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, zostały przekazane do co najmniej dwóch państw członkowskich, oraz:

1) gdy dane przestępstwo jest w państwie członkowskim występującym z wnioskiem lub wydającym decyzję zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej 5 lub 6 lat i dotyczy:

(a) handlu ludźmi,

(b) seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej,

(c) handlu narkotykami,

(d) nielegalnego obrotu bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją,

(e) korupcji,

(f) oszustwa narażającego na szwank interesy finansowe Wspólnot Europejskich,

(g) fałszowania euro,

(h) prania pieniędzy,

(i) ataków na systemy informatyczne;

lub

2) gdy stan faktyczny wskazuje, iż dana sprawa dotyczy organizacji przestępczej;

lub

3) istnieją przesłanki do uznania, że sprawa może mieć istotny wymiar transgraniczny lub może mieć następstwa na poziomie Unii Europejskiej lub może dotyczyć innych państw członkowskich niż te, które są bezpośrednio zainteresowane.

§ 25. Przedstawiciel krajowy jest informowany o:

1) przypadkach, w których wystąpiła lub może wystąpić kolizja jurysdykcji;

2) dostawach niejawnie nadzorowanych dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi;

3) powtarzających się trudnościach lub odmowach dotyczących wykonania wniosków i decyzji w sprawie współpracy sądowej, w tym także w sprawie instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania.

§ 26. W wyjątkowych wypadkach stosowne organy nie mają obowiązku przekazywania informacji przedstawicielowi krajowemu, jeżeli ich przekazanie może zagrażać bezpieczeństwu narodowemu lub bezpieczeństwu osób.

§ 27. Przepisy § 24 – § 28 nie naruszają warunków określonych w umowach dwustronnych bądź wielostronnych lub uzgodnień dokonanych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, włączając w to wszelkie warunki określone przez państwa trzecie dotyczące sposobu wykorzystania informacji po ich dostarczeniu.

§ 28. Rodzaje informacji przekazywanych Eurojust zgodnie z § 25 – § 27 są wyszczególnione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia.

Oddział 2

Zasady funkcjonowania zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami

§ 29. 1. Przedstawiciel krajowy może przetwarzać dane znajdujące się w aktach tymczasowych dotyczące konkretnych spraw.

2. Przedstawiciel krajowy udziela dostępu do akt funkcjonariuszowi do spraw ochrony danych. Informuje go również o każdym przypadku otwarcia nowych akt tymczasowych, które zawierają dane osobowe.

§ 30. 1. Przedstawiciel krajowy decyduje, czy informacjom zawartym w aktach spraw tymczasowych, nadać klauzule tajności, czy też akta należy udostępnić w całości lub części innym przedstawicielom krajowym lub upoważnionemu personelowi Eurojust.

2. Przedstawiciel krajowy, który otworzył akta tymczasowe, decyduje, które informacje odnoszące się do tych akt należy umieścić w indeksie.

§ 31. 1. Korespondenci krajowi Eurojust oraz osoby wymienione w § 17 w ramach korzystania ze zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami mogą mieć dostęp wyłącznie do:

1) indeksu, chyba że przedstawiciel krajowy, który zdecydował o wprowadzeniu danych do indeksu, wyraźnie zabronił takiego dostępu;

2) akt tymczasowych otwartych lub prowadzonych przez przedstawiciela krajowego państwa członkowskiego, z którego osoby te pochodzą;

3) akt tymczasowych otwartych lub prowadzonych przez przedstawicieli krajowych innych państw członkowskich, do których udzielono dostępu przedstawicielowi krajowemu państwa członkowskiego, z którego osoby te pochodzą, chyba że przedstawiciel krajowy, który otworzył lub prowadzi te akta, wyraźnie odmówił dostępu.

2. Przedstawiciel krajowy, z zachowaniem ograniczeń określonych w ust. 1, decyduje, w jakim zakresie jest przyznawany dostęp do akt tymczasowych osobom wymienionym w § 17.

Rozdział V

Zasady ochrony przetwarzanych danych osobowych i bezpieczeństwa przetwarzanych danych

Oddział 1

Dostęp do danych osobowych

§ 32. Każda osoba fizyczna ma prawo dostępu do danych osobowych jej dotyczących i przetworzonych przez Eurojust.

§ 33. 1. Każda osoba fizyczna, która chce skorzystać z prawa dostępu do danych jej dotyczących, może złożyć w tej sprawie nieodpłatny wniosek.

2. Wniosek jest składany do Departamentu do spraw Przystępczości Zorganizowanej i Korupcji w Prokuraturze Generalnej, a następnie przekazywany niezwłocznie do Eurojust.

Oddział 2

Poprawienie i usuwanie danych osobowych

§ 34. 1. Każda osoba fizyczna może złożyć do Eurojust wniosek o poprawienie, zablokowanie lub usunięcie danych jej dotyczących, jeśli są niepoprawne lub niekompletne, lub jeśli ich wprowadzenie lub przechowywanie jest niezgodne z prawem. Wniosek jest nieodpłatny.

2. Wniosek jest składany do Departamentu do spraw Przystępczości Zorganizowanej i Korupcji w Prokuraturze Generalnej, a następnie przekazywany niezwłocznie do Eurojust.

§ 35. Wniosek o poprawienie lub usunięcie danych osobowych przetwarzanych przez Eurojust może również złożyć przedstawiciel krajowy lub korespondent krajowy.

Rozdział VI

Przepisy końcowe

§ 36. Określa się wzór wykazu określającego podstawowe rodzaje informacji przekazywanych Eurojust w przypadkach określonych w §25 – §27, stanowiący załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

ZAŁĄCZNIK
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ..., (poz. ...)

Wykaz określający podstawowe rodzaje informacji, które należy przekazywać Eurojust:

1. W przypadku utworzenia wspólnego zespołu śledczego:

- 1) uczestniczące państwa członkowskie;
- 2) rodzaj popełnionych przestępstw;
- 3) data podjęcia decyzji o utworzeniu zespołu;
- 4) planowany czas pracy zespołu, wraz z modyfikacjami;
- 5) szczegółowe informacje na temat szefa zespołu w każdym uczestniczącym państwie członkowskim;
- 6) krótkie podsumowanie wyników osiągniętych przez wspólny zespół śledczy.

2. W przypadku spraw, które bezpośrednio dotyczą co najmniej trzech państw członkowskich i w odniesieniu do których wnioski lub decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, zostały przekazane do co najmniej dwóch państw członkowskich, oraz:

1) gdy dane przestępstwo jest w państwie członkowskim występującym z wnioskiem lub wydającym decyzję zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej 5 lub 6 lat, o czym decyduje zainteresowane państwo członkowskie, i jest wyszczególnione w następującym wykazie:

- (a) handel ludźmi,
- (b) seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca,
- (c) handel narkotykami,
- (d) nielegalny obrót bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją,
- (e) korupcja,

(f) oszustwo narażające na szwank interesy finansowe Wspólnot Europejskich,

(g) fałszowanie euro,

(h) pranie pieniędzy,

(i) ataki na systemy informatyczne;

lub

3) gdy stan faktyczny wskazuje, iż dana sprawa dotyczy organizacji przestępczej;

lub

3) istnieją przesłanki do uznania, że sprawa może mieć istotny wymiar transgraniczny lub może mieć następstwa na poziomie Unii Europejskiej lub może dotyczyć innych państw członkowskich niż te, które są bezpośrednio zainteresowane:

a) dane określające tożsamość osoby, grupy lub podmiotu będących przedmiotem dochodzenia lub ścigania w sprawach karnych,

b) zainteresowane państwa członkowskie,

c) rodzaj przestępstwa i okoliczności jego popełnienia,

d) informacje o wydanych wnioskach lub podjętych decyzjach dotyczących współpracy sądowej, w tym także dotyczących instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, w tym:

– data zgłoszenia wniosku,

– organ występujący z wnioskiem lub organ wydający decyzję,

– organ, do którego wystąpiono z wnioskiem, lub organ go wykonujący,

– rodzaj wniosku (postulowane środki),

– informacja o tym, czy wniosek został wykonany, a jeżeli nie został wykonany – z jakich powodów.

3. W przypadkach spraw, w których wystąpiła lub może wystąpić kolizja jurysdykcji:

1) zainteresowane państwa członkowskie i właściwe organy;

2) dane określające tożsamość osoby, grupy lub podmiotu będących przedmiotem dochodzenia lub ścigania w sprawach karnych;

3) rodzaj przestępstwa i okoliczności jego popełnienia.

4. W przypadkach dostaw niejawnie nadzorowanych dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi:

1) zainteresowane państwa członkowskie i właściwe organy;

2) dane określające tożsamość osoby, grupy lub podmiotu będących przedmiotem dochodzenia lub ścigania w sprawach karnych;

3) rodzaj przesyłki;

4) rodzaj przestępstwa, w związku z którym prowadzi się niejawny nadzór nad przesyłką.

5. W przypadkach powtarzających się trudności lub odmów dotyczących wykonania wniosków i decyzji w sprawie współpracy sądowej, w tym także w sprawie instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania:

1) państwo występujące z wnioskiem lub państwo wydające decyzję;

2) państwo, do którego wystąpiono z wnioskiem, lub państwo wykonujące;

3) opis trudności.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), której celem jest ułatwienie polskim organom realizacji decyzji Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. *w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością*. Decyzja ta rozbudowuje struktury Eurojust, co spowodowało konieczność wprowadzenia regulacji prawnych dotyczących współpracy polskiej prokuratury z Eurojust jako organem Unii Europejskiej, stosownie do uregulowań zawartych w przytoczonej wyżej decyzji. Wymaga to stworzenia w ramach wewnętrznej struktury organizacyjnej prokuratury Krajowego Systemu Koordynacji Eurojust i określenia statusu przedstawiciela krajowego i krajowych korespondentów Eurojust oraz ich kompetencji, jak również ustalenia zasad wymiany informacji między państwami członkowskimi i organami Eurojust, realizacji wniosków o pomoc prawną, ochrony przetwarzanych danych osobowych i ich bezpieczeństwa.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądów, prokuratorów i policji.

2. Konsultacje społeczne

Projekt zostanie przedstawiony do zaopiniowania sądom i prokuratorom.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków finansowych oraz na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

4. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z decyzją ramową Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. *w sprawie wzmocnienia Eurojust i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością.*